

Giới thiệu Ôm Một Cái Nha!

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên, 1v1.

Giới thiệu 1:

Hình ảnh lần đầu tiên của Tần Việt trong mắt của Tri Bối là một cậu bé nhặt ve chai ở đồng rác.

Vậy là sau nhiều năm sau, lúc gặp lại lần nữa, thì hình ảnh của anh lại là ông chủ công ty khoa học kỹ thuật, tài sản hùng hậu, có sắc có tiền, tùy hứng không thôi.

Cái biến hóa duy nhất chính là từ trước đến nay anh thô bạo, ngang ngược nhưng đối với cô lại không quá hung dữ. Làm cho người khác có điểm không quen.

.....

Tần Việt chỉ vì một người mà phá lệ. Cô muốn, không muốn anh đều thỏa mãn.

Duy chỉ ở phương diện nào đó, coi như Tri Bối khóc như thế nào cầu anh rằng không cần, anh đều cho cô toàn bộ.

Vấn án 2:

Lão đại công ty khoa học kỹ thuật Tần Việt tính tình thô bạo, âm tình bất định, không gần nữ sắc.

Thẳng đến có một ngày, quần chúng ở triển lãm khoa học kỹ thuật trông thấy Tần tổng đem một tiểu cô nương ôm ở trong ngực, cúi đầu cưỡng chế hôn.

Tiểu cô nương đó lẩm bẩm nói không muốn, anh còn một mực dỗ dành: Hôn lại một cái.

Kết quả của một cái này chính là nửa giờ.....

Đám người rảnh rỗi: Thật là con mẹ nó không gần nữ sắc.

--

Sở dĩ anh thô bạo là bởi vì chưa có gặp được em.

Em cho anh cả đời ấm áp, anh bảo vệ em một đời an ổn. -- Tần Việt.

Trích lời tác giả: Không có cái gì là ôm một cái không giải quyết được, ôm một cái không giải quyết được liền cho một nụ hôn, nếu không nữa thì liền.....

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ

Kỳ nghỉ du lịch kết thúc, Tri Bối cùng ba vị bạn cùng phòng của mình cùng nhau trở về. Họ đang ngồi ở chỗ hạng nhất tán gẫu. Thanh âm không lớn, cũng không ảnh hưởng đến những người khác.

Các cô đang học đại học năm tư, tính toán sinh viên chuyên ngành. Giờ phút này đang thảo luận về việc thực tập.

Tri Bối cùng Vu Tông Hàm bên cạnh thảo luận về thời điểm thân thiện, Ôn Điểm Nhã hàng phía trước quay đầu lại, nhìn về phía cô mà hỏi: "Tiểu Bối Bối, cậu hẳn là không cần tìm chỗ thực tập đi?"

Tri Bối sùng sốt, cong cong khóe miệng cười một cái, nhẹ nhàng mà nói: "Muốn, mình muốn tìm."

"Không đi làm ở công ty chị cậu sao?"

Vài người các cô đều biết, công ty của chị Tri Bối là làm phương diện nghiên cứu khoa học kỹ thuật, hướng của người máy AI trí năng khá rộng.

Lúc trước đại học năm nhất có người kinh ngạc hỏi cô vì cái gì mà lựa chọn chuyên ngành máy tính, Tri Bối còn nói là vì muốn chị giảm bớt áp lực.

Không phải những người khác đại kinh tiểu quái, thật sự là Tri Bối thoát nhìn thì cùng ngành máy tính này không hợp nhau. Người lớn lên nho nhỏ, làn da

thật trắng, ngũ quan nhu mỹ, nói chuyện thanh âm cũng phi thường mềm, toàn bộ giống như là đóa hoa trong nhà kính, đầu gối có thể cùng nhau thức đêm làm biên trình, làm chương trình a.

Thẳng đến sau này, Tri Bối dùng chính năng lực của mình để chứng minh..... Cô ở phương diện máy tính có thành tích cùng năng lực cũng không tệ lắm, mới làm bạn học đối với cô lau mắt mà nhìn.

.....

Tri Bối gật gật đầu, giỡn nói: "Không đi, đi công ty của chị là đi cửa sau, huống chi mặt khác mình còn có nhiệm vụ."

"Cái nhiệm vụ gì?" Vu Tông Hạm nghi ngờ nhìn cô.

Tri Bối mặt mày giương lên, cong cong khóe miệng cười nói: "Đi nhiều công ty khác học tập, tham thảo phát hiện cái mới lại trở về giúp chị mình."

Ôn Diễm Nhã nghe, không chút suy nghĩ kích động nói: "Cậu đây là muốn đi nằm vùng sao."

"Cũng có thể nói như thế."

Vu Tông Hạm tò mò: "Công ty nhà ai mà bắt hạnh như vậy, lại bị vị đại tiểu thư này nhìn trúng."

Tri Bối giờ giờ lên cằm, ý vị thâm trường nói: "Thần Việt."

"Phốc."

"Ngọa tào." Người đang ngủ cũng vì lời nói của cô làm cho bừng tỉnh, cô quay đầu nhìn về phía Tri Bối, từ trên mà đánh giá xuống: "Cậu sẽ không sợ lão bản Thần Việt biết? Đem cậu thiên đào vạn quả, thậm chí đi toà án kiện cậu, người trong truyền thuyết kia chính là nhân vật lợi hại."

Tri Bối nghe, vầy vầy tay nói: "Quản cái gì, anh ta lại không biết, hơn nữa mình chỉ là hiếu kỳ tò mò cùng tinh thần đi học tập, lại không làm đạo văn linh tinh."

Tuy rằng vẫn là sinh viên, nhưng chức nghiệp đạo đức gì đó, Tri Bối vẫn phải có.

"Như thế nào liền lựa chọn Thần Việt đây?"

Tri Bối nghiêng nghiêng đầu, ở một bên lưng ghé nghĩ nghĩ đáp: "Nga, chị mình nói Thần Việt gần đây càng thêm quá phận. Một chút đều không cho công ty khoa học kỹ thuật khác con đường sống, hơn nữa lần trước Thần Việt đoạt của chị mình một cái hạng mục. Nếu không phải bởi vì hạng mục không có, chị của mình cũng không đến mức vội như vậy."

"Cái này là tỷ không, thật là đủ rồi."

Đuôi lông mày Tri Bối cong cong, bữu môi: "Phải vậy chứ, mình phải làm cho chị của mình giảm bớt áp lực. Thần Việt sẽ đến trường học thông báo tuyển dụng thực tập sinh, sơ yếu lý lịch đều đã chuẩn bị tốt."

Mục tiêu của cô rất rõ ràng, muốn đi Thần Việt. Đương nhiên ngoài muốn đi học tập ở ngoài, mặt khác còn có tiểu tâm tư. Bốn cô gái ngồi cùng nhau nghị luận sôi nổi, càng nói càng hưng phấn, thậm chí còn còn chuẩn bị cùng đi một công ty.

Mà hai người ngồi sau chỗ Tri Bối, Tống Văn Hạo nhìn chính sắc mặt lão bản của mình mà đang cố gắng ghen cười.

Hai mươi phút trước, Tống Văn Hạo cùng Tần Việt từ một cái trạm lên xe, ngồi ở chỗ này.

Một chuyến đi công tác này của Tần Việt là vì mở diễn thuyết về một chuyên môn kỹ thuật, thời gian ở lại ngắn nên trực tiếp mua vé về Cao Thiết.

Tầm này đã tiến vào lúc chạng vạng, mặt trời chiều ngả về tây, từ cửa sổ xe nhìn qua mờ hồ còn có thể thấy bên ngoài mặt trời ánh chiều tà chận rãi rơi xuống, chói đến bắt mắt.

Mới vừa lên xe không lâu, Tần Việt liền bảo hần đem một phần tư liệu số liệu đưa cho anh, vẫn luôn nghiên cứu..... Thẳng đến phía trước cuộc đối thoại của mấy nữ sinh cuộn cuộn không ngừng truyền đến, nghe được tên công ty quen thuộc, Tần Việt để tay lên hàm dưới, nắm chặt một chút.

Mắt anh nhìn về phía nữ sinh ngồi ở hàng phía trước mình. Từ góc độ của Tần Việt nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy nửa sườn mặt trắng nõn sạch sẽ, khóe môi hơi hơi giơ lên, trong ánh mắt mang theo giáo hoạt, giống tinh linh. Tầm mắt Tần Việt dừng ở chỗ cô một lúc mới thu hồi tầm mắt.

"Tần tổng?" Tống Văn Hạo nhìn Tần Việt không nói gì kia, đè nặng thanh âm nói một câu: "Có cần tôi nhắc nhở không?"

Tần Việt duỗi tay, lắc đầu: "Không cần."

Tống Văn Hạo gật đầu, nhìn về phía một bên ngũ quan thanh tú, không lên tiếng nữa.

Thanh âm mấy tiểu nữ sinh nói chuyện cũng dần dần mà nhỏ đi, nghe không rõ lắm.

Không bao lâu sau, trong xe lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, không ít người đều nắm chặt thời gian đi ngủ trước khi xuống xe.

Sau khi tới nơi, Trì Bối cũng vừa mới tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng cầm hành lý cùng nhóm bạn đi từ lối đi nhỏ hẹp ra ngoài.

Đây là trạm cuối, lượng người rất lớn, cổng thoát ra chật kín người, không dễ hoạt động lắm.

Cũng may mấy người các cô cũng không sốt ruột, toàn bộ hành trình chậm rì rì theo đoàn người, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Ra trạm sau, mấy người Ôn Diễm Nhã đều phải đi toilet, Trì Bối liền đứng ở cách đó không xa vừa xem đi động vừa chờ, thuận tiện gọi tài xế.

Đột nhiên, phía trước có người đi qua, thân thái vội vàng, mang đến một trận gió. Cô khẽ giật mình, theo bản năng liền ngẩng đầu, đập vào mắt chính là hai nam nhân áo trắng quần dài đen. Nam nhân bên trái rõ ràng so với nam nhân bên phải cao hơn một ít, khí chất cũng có một chút không giống nhau, thân hình cao dài, vai rộng eo thon chân dài..... Cô nhìn chằm chằm hai giây, vừa định muốn thu hồi tầm mắt của mình, người phía trước hình như cũng phát giác, nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên này.

Trì Bối ngây ngẩn cả người.

Tổng Văn Hạo nhìn về phía nam nhân đang đứng một tay cầm túi, cúi đầu báo công tác tiến độ: "Lão Lý đã ở bãi đỗ xe chờ, Tần tổng ngài là muốn về công ty hay vẫn là về nhà?"

Tần Việt dừng một chút, thu hồi tầm mắt, trả lời vấn đề của hắn: "Về công ty."

"Dạ."

Anh liếc mắt Tổng Văn Hạo, tiếng nói trầm thấp: "Bộ phận nhân sự lần này đi trường đại học phát thông báo tuyển dụng rồi gửi hồ sơ vào hòm thư của tôi."

Tổng Văn Hạo: "....."

Đám người Ôn Diễm Nhã từ trong WC đi ra, duỗi tay trước mặt Trì Bối để hấp dẫn lực chú ý của cô: "Tiểu Bối Bối, đang làm gì thế?"

"A?"

Liễu Nhân Nhân còn dùng tay vẫn dính nước nhéo nhéo mặt cô, trêu ghẹo nói: "Cậu ngăn người làm gì? Nhìn soái ca?"

Trì Bối chớp mắt, lúc này mới hoàn hồn: "Giống như gặp được người quen."

"Người quen gì?"

Trì Bối nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Hắn là nhìn lầm rồi."

Nàng tin chính mình là hoa mắt, không phải thật sự thấy được người quen.

"Về nhà đi."

"Tốt."

.....

Ngày thứ ba sau kỳ du lịch kết thúc, Trì Bối liền kéo cái rương trở về trường học. Các cô hiện tại đang học năm cuối, việc học cũng không nhiều, hơn nữa có bạn học đã tìm được nơi thực tập có thể rời trường, hoàn toàn không cần phải đến lớp. Nhóm bạn học chưa tìm được nơi thực tập thì còn phải kiên trì.

Nửa tháng đi qua, bạn học trong ban từ từ giảm bớt.

Đến tháng mười, trường học nghênh đón không ít công ty thông báo tuyển dụng, mà Trì Bối cũng chỉ chờ lúc này. Mục tiêu của cô rất rõ ràng, chỉ vào Thần Việt. Gần mấy năm nay Thần Việt phát triển phi thường, là công khoa học kỹ thuật không tồi. Chủ yếu nghiên cứu người máy AI trí năng, y tế và các thiết kế khác. Nghe nói sắp tới còn xuống tay ở hạng mục mới, người máy ở phương diện tình yêu. Biểu ngữ dạy người cải thiện tỷ lệ thành công của tình yêu đã thu hút sự chú ý trong và ngoài nước.

Thời điểm ở đại học thành tích của Trì Bối không tồi, cũng tham gia không ít hạng mục thi đua, lý lịch sơ lược nhìn qua so với người bình thường phải xuất sắc không ít.

Vòng thứ nhất thuận lợi thông qua, đợt thứ hai cũng như cô mong muốn, thuận lợi thông qua. Thần Việt yêu cầu ba lần phỏng vấn, muốn đi vào cũng không dễ dàng. Một ngày này, là buổi phỏng vấn cuối cùng của Trì Bối. Người phỏng vấn lúc này rõ ràng đã ít đi rất nhiều.

Cô cầm bảng số, tìm một vị trí trong góc ngồi xuống.

Điện thoại có tin nhắn mới, là chị cô nhắn dò hỏi tiến độ.

Trì Bối hồi phục mắt nhìn, sau đó đem điện thoại đổi thành hình thức im lặng. Bên cạnh có nam sinh cũng tới phỏng vấn nhìn về phía cô: "Bạn khăn trương sao?"

Cô giương mắt nhìn nam sinh trước mặt, giữa trán hấn đã ra một chút mồ hôi, có thể nhìn ra là thật sự khăn trương. Cô cười nhạt một tiếng, nhẹ giọng nói: "Còn tốt."

Tuy rằng chị cô nói Tần Việt này tâm trạng bất thường, hi vọng vô thường, nhưng Trì Bối tưởng..... loại thực tập sinh phỏng vấn này, đại lão bản không đến mức sẽ xuất hiện đi.

Chẳng qua, Trì Bối hoàn toàn xem nhẹ đối với thông báo tuyển dụng lần này.

Tầng cao nhất, Tần Việt mới vừa hoàn thành văn kiện mà Tổng Văn Hạo đưa vài, đưa cho hấn xong mới hỏi: "Hôm nay là phỏng vấn vòng thứ ba?"

"Dạ." Tổng Văn Hạo cười nhạt nhắc nhở: "Tần tổng muốn đi xuống xem sao?"

Tần Việt trầm mặc một lát, giương mắt nhìn về phía Tổng Văn Hạo cười nhẹ: "Đi xem."

Nói xong, hai người lập tức xuống tầng dưới.

Vài vị giám đốc đối với sự xuất hiện của Tần Việt cũng không cảm thấy kỳ quái, thời điểm trước kia Tần Việt cũng ngẫu nhiên sẽ qua với tư cách là người phỏng vấn.

"Tần tổng tới."

Tần Việt gật đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống: "Tôi tới nghe."

Trưởng phòng nhân sự gọi trợ lý hất cằm, thấp giọng nói: "Cho vị tiếp theo tiến vào."

Người phỏng vấn ra ra vào vào, trong tay Tần Việt cầm tư liệu của tất cả người ở vòng phỏng vấn thứ ba. Khi nhìn thấy con số áp chót, ngón tay hơi hơi sưng lại, từ từ mà đem lý lịch sơ lược xem xong, mới tiếp tục xem một phần khác.

Tuy rằng những người khác không đặt câu hỏi nhưng cũng đủ làm cho người đang phỏng vấn áp lực. Tần Việt thường xuyên tham gia một ít triển lãm và hoạt động khoa học kỹ thuật, chỉ cần là chuyên gia máy tính và sinh viên muốn phát triển theo ngành này, đại đa số đều nghe qua tên của anh. Thẳng đến nói anh trông như thế nào, có thể nói ở trong lòng đông đảo sinh viên, Tần Việt là một tấm gương.

.....

Trì Bối là người phỏng vấn thứ 18, thời điểm nghe được tên mình, cô còn có điểm nhỏ khăn trương, nhưng vẫn là mặt mỉm cười đi vào.

Đi vào, một quản lý thừa thốt tóc kêu cô ngồi xuống, đối với cô tiến hành vấn đề hỏi thăm chuyên nghiệp như thường lệ, Trì Bối phần lớn đáp đến không tệ, ý nghĩ mới lạ. Để mấy vị đang ngồi ở đây đều lộ ra nụ cười hài lòng. Bất quá cũng có một cái vấn đề tương đối đặc biệt, Trì Bối trả lời cũng không tốt lắm.

Mấy vị quản lý liếc nhau, đáy mắt có chút xoắn xuýt. Phía trước Trì Bối biểu hiện quả thật không tệ, chỉ bất quá cái cuối cùng có chút đề cho người ta không hài lòng. Mấy vị phỏng vấn xoắn xuýt một chút, họ nhẹ nhìn về phía cô gái trước mặt, ôn hòa cười một tiếng rồi hỏi: "Một vấn đề cuối cùng, dự tính ban đầu của Trì tiểu thư muốn vào Thần Việt là gì?"

Nghe vậy, ánh mắt Trì Bối sáng lên, tự tin trả lời: "Mấy năm gần đây Thần Việt tại lĩnh vực khoa học kỹ thuật là công ty phát triển tốt nhất. Vô luận là trên AI Trí năng hay là những dự án khác phía trên đều làm người lau mắt mà nhìn, các quyết định đưa ra rất ấn tượng, tất cả người trẻ tuổi đều muốn tiến vào công ty. Đương nhiên Thần Việt hấp dẫn nhất là điểm, là Thần Việt có người lãnh đạo....."

"Ánh mắt độc đáo" bốn chữ còn chưa có lối ra.

Trì Bối liền nghe được nam nhân lạnh lùng từ lúc vừa mới vào cũng chưa nói một lời, đột nhiên nhẹ giọng cười.

Cô sửng sốt, nửa câu còn lại kẹt tại trong cổ.

Tầm mắt Tần Việt giương lên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô: "Cô nói Thần Việt hấp dẫn cô nhất....."

Hồ hấp Trì Bối trì trệ.

Khóe miệng của anh hơi cong, tiếng nói khàn khàn: "..... Là tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thử xem?

Văn phòng nháy mắt an tĩnh lại, tĩnh đến nỗi chỉ cần rót một cây kim đều có thể nghe được rõ ràng.

Chung quanh vài vị giám đốc đều ngốc, càng đừng nói là Trì Bối.

Cô có chút không kịp phản ứng, hoảng hốt mà nhìn về phía nam nhân cách đó không xa, anh lười biếng ngồi ở chỗ kia, xốc mi mắt nhìn cô ở bên này, đuôi mắt chau lên, khóe môi hơi ôm lấy, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, như là chờ mong câu trả lời của cô.

Trong nháy mắt như vậy, Trì Bối thật đúng là không biết trả lời như thế nào.

Nên trả lời là phải, hay vẫn là trả lời không phải. Câu trước làm người khác hiểu lầm, câu sau đắc tội lão bản.

Nghĩ tới nghĩ lui sau, cô đơn giản là không trả lời, cứ như vậy vẫn duy trì trầm mặc.

An tĩnh vài phút sau, vị giám đốc hơi có chút mập mạp khụ một tiếng khiến cho cô chú ý, giám đốc đối với cô cười cười, lên tiếng nói: "Tốt, cảm ơn cô hôm nay đã đến nơi này, tiểu thư hãy trở về chờ tin tức từ chúng tôi. Nếu được tuyển chọn, trong vòng 3 ngày sẽ có thông báo."

Trì Bối đứng dậy, hơi hơi mỉm cười: "Được, cảm ơn."

Cô xoay người, lưng thẳng đi ra ngoài.

Mà phòng trong, Tần Việt nhìn cô khép cửa lại, nhẹ mỉm cười.

Từ Tần Việt đi ra, chị của Trì Bối phi thường điện thoại thuận lợi đến đúng lúc.

"Tiểu Bối, phỏng vấn thế nào?"

Trì Bối nghĩ nghĩ, cho đáp án không xác định: "Không biết, em vốn là cảm thấy nắm chắc, nhưng là có cái vấn đề em không trả lời tốt."

Trì Bảo, cũng chính là chị của Trì Bối nghe, dò hỏi: "Cái vấn đề gì? Trì thức chuyên nghiệp?"

"Xem như là phải, cũng không như là phải." Trì Bối cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân có chút thất thần: "Em không hiểu rõ đồ kia, với em mà nói có chút khó khăn."

Trì Bảo ừ một tiếng, âm thanh an ủi: "Quản cái gì, đây người còn kém em nhiều đi, Tần Việt không cần em là bọn họ tồn thất."

Hai chị em cười nói, chỉ có thời điểm Trì Bối nhận được điện thoại của Trì Bảo gọi tới, cả người mới giống như là một đứa trẻ, làm nũng lảm nhảm làm nhảm nói, Trì Bảo cũng giống vậy, ngữ điệu so với ngày thường đối với cấp dưới ôn nhu trăm ngàn lần.

"Đứng rồi." Trì Bối ngửa đầu nhìn về phía cao cao đầy nắng, nhẹ giọng nói: "Em hỏi chị một vấn đề nha."

"Nói đi."

"Lúc trước chị nói với em Tần Việt tính cách không tốt, tính tình cổ quái, nhưng em cảm thấy....." Cô gãi gãi đầu, cũng không chú ý tới phía trước có chiếc xe quen thuộc thong thả chạy qua, trên đường thậm chí ngừng lại vài giây.

Trì Bối tiếp tục nói với chị của mình, dùng tay che lại di động, dè dặt thanh âm nói: "Em như thế nào cảm thấy anh ta có điểm tự luyện a."

Trì Bảo: "....."

Cô không nhận được, bật cười, ngồi ở trong văn phòng cả người đều vui vẻ: "Em nói rất đúng, Tần Việt phi thường tự luyện, em gái mình quả nhiên thông minh, liếc mắt một cái liền đã nhìn ra."

Trì Bối: "....."

Cô chỉ là cảm nhận được mà thôi, không phải nhìn ra.

Hai chị em hàn huyên một hồi liền tắt điện thoại, Trì Bối thuận tay ngăn cản một chiếc xe taxi trở về trường học.

.....

Xe trầm ổn ở trên đường, từ khi nghe được lời nói kia cho đến bây giờ, biểu cảm trên mặt Tần Việt không quá nhiều biến hóa. Phảng phất như vừa mới nghe được hai câu nói kia không phải nói mình, cùng mình không quan hệ.

Tổng Văn Hạo ở phía trước lái xe, xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn nam nhân phía sau, ho khan một tiếng hỏi: "Tần tổng, ngài không có việc gì chứ?"

Bị một cô gái nhỏ nói tự luyến..... Lời này vẫn là Tổng Văn Hạo lần đầu tiên nghe được. Trong thương nghiệp người đối với Tần Việt mà đánh giá đại đa số là thô bạo, cảm xúc âm tình bất định, tàn nhẫn, mà nữ nhân đối Tần Việt đánh giá đại đa số đều là sùng bái cùng ái mộ. Các phương diện của Tần Việt ưu tú không nói, người này còn có một túi da tốt, cũng đủ làm nữ nhân trẻ già mừng mọc.

Mà cái đánh giá tự luyến này——

Là lần đầu tiên từ trong miệng nữ nhân nói ra, lại vẫn là một vị thực tập sinh tới công ty phỏng vấn.

Tần Việt xốc xốc mí mắt nhìn hán không nói chuyện.

Lão bản không nói lời nào, Tổng Văn Hạo cũng không dám nhiều lời, chỉ tiếp tục vẫn duy trì trầm mặc.

Tần Việt dừng một chút, thay đổi nhẹ nhàng tư thế ngồi, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng điểm văn kiện trước mặt, biểu tình đạm mạc, nhìn không ra hiện tại anh có cái cảm xúc gì. Đang nghĩ ngợi, một bên di động rung lên, Tần Việt mở ra, là một cái tin nhắn trên chọc mới.

Ký tên: Chị của cô ấy.

Nội dung: Tần tổng, nhìn không ra tới cậu nguyên lai vẫn là một người tự luyến a.

Tần Việt nhìn chằm chằm tin tức, khoe môi hơi cười, cười lạnh, đem điện thoại đóng không nhấn lại.

Tự luyến?

Không phải lần đầu tiên bị người như vậy hình dung.

.....

Buổi chiều ánh sáng có chút loá mắt, mặc dù là qua cửa sổ xe mới chiếu vào, nhưng cũng làm người không thoải mái như cũ.

Trì Bối ngồi ở xe taxi, từ cặp sách móc ra một cái mũ lưỡi trai đem mặt của mình che khuất một phần ba, tránh đi ánh mặt trời trực tiếp chiếu vào đôi mắt. Hôm nay ra cửa, cô quên lấy kính râm, đôi mắt cô có điểm loang loáng, cho nên một khi bị ánh sáng chiếu, liền sẽ không thoải mái.

Mở cửa sổ ra một chút, tùy ý để gió bên ngoài nhẹ nhàng thổi vào vào.

Trì Bối đem vành nón dè thấp, dựa vào trên cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi, khoảng cách từ Tần Việt trở lại trường học còn xa, xe taxi phải đến một giờ.

Trở lại ký túc xá, chỉ có Vu Tông Hạm ở đó, ngồi nghiêm chỉnh vẽ mặt nghiêm túc nhìn số liệu trong máy tính.

"Đã trở lại?"

"Ừ." Trong tay Trì Bối mang theo hai ly đồ uống, giọt nước từ cái chai bên cạnh thấm ra, cầm ở trong tay lạnh băng. Cô cầm một ly uống lên miệng, cảm thụ được cảm giác cổ lạnh thấu tim, thấp giọng hỏi: "Ở đây làm số liệu thí nghiệm?"

Vu Tông Hạm gật đầu, quay đầu nhìn cô: "Cảm thấy chỗ nào cũng có vấn đề, số liệu không quá lý tưởng."

"Phải không." Trì Bối khom lưng tới gần nhìn: "Cậu đợi lát mình giúp cậu xem lại lần nữa."

"Tốt."

Đối với kết quả phỏng vấn, Trì Bối thật đúng là không quá lo lắng. Cô cũng không biết là vì cái gì, cô luôn có loại tự tin mù quáng, tuy rằng sinh hoạt năng lực của cô không mạnh như thế nào, nhưng chính phương diện chuyên nghiệp của mình, vẫn là có sự tin tưởng.

Đến thời điểm buổi sáng ngày thứ ba, Trì Bối cùng bạn cùng phòng đang đi học thì nhận được điện thoại của Tần Việt.

"Xin chào, là Trì Bối tiểu thư sao?"

Trì Bối đáp lại: "Là tôi."

Bên kia là giọng nữ ôn nhu nói: "Tôi là người bên Tần Việt, chúc mừng cô, cô được....."

Điện thoại tắt, Ôn Diễm Nhã đẩy đẩy bà vai Trì Bối, hồ nghi nói: "Cậu làm gì mà đứng ở chỗ này phát ngốc?"

Trì Bối thu hồi di động, đậm đậm cười nói: "Thu được một cái tin tức tốt."

"Cái gì?"

"Mình được Thần Việt tuyển chọn."

Ôn Diễm Nhã a một tiếng, hưng phấn kêu: "Tiểu Bối Bối mình liền biết cậu nhất định có thể, thật giỏi."

Trì Bối nở nụ cười, cả người nhìn qua đặc biệt nhu mỹ, bản thân cô lớn lên xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, có một khuôn mặt hoàn mỹ, khi cười rộ lên có đôi mắt cong cong, giống như là tiên nữ. Cô nhìn chăm chăm, có chút thất thần: "Tiểu Bối Bối."

"Ân?" Trì Bối nghiêng nghiêng đầu, vừa viết vừa nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Ôn Diễm Nhã cười hi hi, tay đập ở trên vai cô, cử chỉ thân mật nói: "Đêm nay có phải nên mời khách ăn cơm không, mình muốn ăn thịt nướng."

"Đêm mai." Trì Bối giải thích: "Chị của mình hôm nay đã trở lại, đợi lát nữa tới đón mình đi ăn cơm."

Trì Bảo đi công tác nửa tháng, cuối cùng là đã trở lại. Trở về việc đầu tiên là ngủ một giấc, sau đó tìm em gái ăn cơm.

.....

Hoàng hôn nặng nề, ánh sáng nhu hòa.

Trì Bối tan học đem sách vở đưa cho bạn cùng phòng, còn chính mình học nhỏ hướng cổng trường mà đi. Vừa mới tan học, trong trường học có rất nhiều người, nhìn qua còn có chút náo nhiệt. Nửa đường nhận được tin nhắn của Trì Bảo nói nhanh ra cửa, Trì Bối không nhanh không chậm mà đi tới.

Lúc đến cổng trường, cô liếc mắt một cái liền thấy chiếc màu đỏ rực kia.

Trì Bối cười một cái, đi qua, rồi sau đó mở cửa xe lên. Trì Bảo còn gọi điện thoại, thanh âm lạnh lạnh, như là tính tình bị đè ép.

"Sự việc cứ như vậy định rồi." Trì Bảo nhủ mảy: "Không ký, nếu bàn bạc không xong thì cũng đừng về."

"Được rồi, cứ như vậy, tôi muốn cùng em gái ăn cơm, đừng lấy lý do này đó tới phiền tôi."

.....

Lúc tắt điện thoại, Trì Bối quay đầu nhìn về phía người còn đang tức giận, ngoan ngoãn đem nước vừa mới vặn ra đưa qua: "Chị, uống nước nguội giận."

Trì Bảo liếc nhìn cô, đuôi tay nheo nheo mặt cô tiếp nhận: "Tiểu Bối Bối, đã lâu không nghĩ đến chị sao?"

"Suy nghĩ." Trì Bối chớp chớp mắt thành thật trả lời: "Siêu suy nghĩ."

Cô cọ cánh tay của Trì Bảo làm nũng, cũng cũng chỉ có ở trước mặt Trì Bảo, Trì Bối sẽ thích làm nũng.

Trì Bảo đẩy đẩy đầu cô, vẻ mặt ghét bỏ, nhưng trên mặt lại đang cười.

"Được rồi a, em còn ôm nữa chúng ta đêm nay đừng ăn cơm." Trì Bảo bắt đắc dĩ nói: "Cũng không biết em học cái tính dính người này của ai, em nói em về sau nếu là tìm bạn trai, bạn trai có thể chịu được sao."

Nghe vậy, Trì Bối khẽ hừ một tiếng, "Em mới không cần tìm bạn trai đâu, em muốn ở bên tỷ tỷ thân ái cả đời."

Trì Bảo liếc mắt nhìn cô, vừa nói: "Muốn ăn cái gì?"

"Đều được."

"Có một bằng hữu mới mở một nhà hàng, chị mang em qua nếm thử?"

"Được."

Chỉ là Trì Bối không nghĩ tới, mình sẽ cùng lão bản tương lai..... cùng nhau ăn bữa cơm.

.....

Rượu thơm không sợ hèm sâu, nhà hàng này cũng giống vậy.

Trong ngõ nhỏ ở trung tâm thành phố mở một quán ăn, lấy sự tĩnh lặng, vị trí tốt, tư mặt tính cũng tốt. Bất quá bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý, giá cả xa xỉ.

Tần Việt cùng Quý Bạch cũng đến tham gia, ông chủ nhà hàng cũng là bằng hữu trong giới thương nghiệp, cùng bọn họ đều là chỗ biết đến, chỉ là sau lại đổi nghề mở nhà hàng.

Tần Việt cùng Quý Bạch thương nghị việc công ty, bọn họ sắp tới có cái hạng mục hợp tác mới, hôm nay cũng là trực tiếp từ công ty đến đây. Việc còn chưa có hoàn toàn định, vẫn đang thương lượng.

Anh thấp giọng nói: "Đối với người máy tình yêu, thị trường điều tra nghiên cứu không thể thiếu." Đang nói, bước chân Tần Việt dừng lại, nhìn một chỗ trong nhà hàng, nơi đó có một người đang nói, trên mặt treo nụ cười ngọt, mi mắt cong cong nói với người bên cạnh.

Nhìn chăm chăm nhìn một lát, Tần Việt thu hồi tầm mắt.

Quý Bạch tò mò mà nhìn qua, nhẹ giọng: "Thật đúng là trùng hợp, người quen biết cũ cũng ở đây, bên cạnh đó là Trì Bối đi."

Hắn ghé mắt nhìn về phía Tần Việt, cong cong khóe môi hỏi: "Nháy mắt đều đã lớn như vậy, sắp tốt nghiệp đi."

"Đại học năm 4 thực tập."

Quý Bạch không khách khí bật cười, chế nhạo nói: "Tiểu cô nương lớn lên là càng ngày càng ưa nhìn."

"Trường học hẳn là có không ít người theo đuổi mới đúng."

Nghe vậy, Tần Việt không chút khách khí "xùy" một tiếng, liếc xéo hắn.

"Thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chạm tay

Bên trong nhà hàng, Trì Bảo cùng Trì Bối tới lúc còn sớm, chọn vị trí tốt gần bên cửa sổ, từ vị trí này có thể vừa lúc nhìn thấy khách ra vào nhà hàng. Nhà hàng được bao bọc bởi một cái sân, trên tường vây còn lan tràn một ít loại hoa Trì Bối không biết, nhìn rất đẹp.

Cô nhìn chăm chăm, đôi mắt sáng lấp lánh cùng Trì Bảo thảo luận: "Em cảm thấy cái bông hoa kia đẹp, ban công nhà chúng ta cũng làm một ít đi."

"Được."

"Còn có cái kia cũng không tồi, em thích."

Trì Bảo đáp ứng, về mặt sùng nịch mà nhìn cô: "Đều nghe em."

"Được nha."

Hai người đang nói, có người quen đi đến. Trì Bảo nhướn mày, có chút kinh ngạc mà nhìn qua đi, Quý Bạch đậm đậm cười, chủ động đi tới chào hỏi: "Trì tổng."

Trì Bảo đứng dậy, nhìn mặt hai nam nhân phía trước, hơi hơi mỉm cười: "Quý tổng, Tần tổng."

Quý Bạch nhướn mày cười, nhìn về phía tiểu cô nương ngồi bên cạnh cố ý hỏi: "Đây là Trì Bối đi?"

"Đúng vậy." Cô nhìn về phía Trì Bối, ôn nhu nói: "Em chào hỏi đi."

"Xin chào Quý tổng, Tần tổng." Thanh âm Trì Bối so với Trì Bảo mềm mại hơn rất nhiều, vừa nghe chính là một tiểu cô nương.

Quý Bạch cười, quay đầu lại mắt nhìn Tần Việt, cười cười hỏi: "Trì tổng có để ý khi ngồi đây không?"

"Ngồi."

Cứ như vậy, Trì Bối cùng chị mình "thế giới hai người" biến thành thế giới bốn người, mà ngồi đối diện cô lại là Đại lão bản tương lai của cô.

Cô ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại còn có thể cùng ánh mắt lão bản tương lai mắt đối mắt.

Hương vị com chiều thật tốt, món ăn tinh xảo ngon miệng, không chỉ là nhìn cho đẹp mắt. Có thể làm nhà hàng ở đây thì hoặc là có bối cảnh hoặc là có thực lực, bằng không thì cũng không lập được.

Tri Bối không yên lòng ăn com, cô cảm thấy hương vị rất tốt nhưng cô cũng lại có chút thói quen hư khi ăn com, thích vừa ăn com vừa uống đồ chua ngọt ngọt. Nước chanh cùng nước mơ chua với các loại nước trái cây lung tung khác, uống hoài mà không chán.

Lần thứ ba ngẩng đầu đi xem, vẫn là không có người phục vụ đưa đồ lên. Nhưng đối diện chính là hai nam nhân không quá quen thuộc, chị cô còn đang cùng Quý tổng nói công việc, Tần tổng ngẫu nhiên cũng sẽ nói thêm hai câu, cho nên cô ngưng ngưng không dám đánh gãy, chỉ có thể tiếp tục chờ.

Đến lần thứ tư, Tần Việt nhấp ngụm nước bên cạnh, giờ tay lên. Lập tức liền có người phục vụ đi lên.

"Xin chào, ngài có cái gì phân phó sao?"

Ngón tay thon dài của Tần Việt gõ gõ trên mặt bàn, thanh âm trầm thấp hữu lực: "Bàn này còn chưa có mang đồ uống lên."

Người phục vụ sừng sốt, đỏ mặt xấu hổ, vội vàng nói: "Xin lỗi, tôi lập tức đi hỏi một chút."

Tiếng nói vừa dứt, Tri Bảo lúc này mới phản ứng lại, nhú mày nói: "Tôi nhìn bảo sao lại thiếu thiếu thứ gì đó." Ghé mắt nhìn về phía Tri Bối: "Ăn không vô?"

Tri Bối ở trước mặt chị mình vẫn luôn ngoan ngoãn, gật gật đầu ừ một tiếng: "Có chút."

Cô không thích uống nước lọc, cảm giác không có hương vị.

Tri Bảo bắt đắc dĩ cười, ngẩng đầu mắt nhìn Tần Việt, ngữ điệu thanh lãnh: "Không nghĩ tới Tần tổng ăn com cũng thích uống đồ uống."

Tần Việt câu khoe miệng, không nói chuyện.

Quý Bạch ở một bên dàn xếp, ho một tiếng: "Nước trái cây chua chua ngọt ngọt, hương vị không tồi."

Đang thảo luận, người phục vụ đẩy mặt tươi cười bưng đồ uống đi tới, đặt ở trên bàn bọn họ, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, có hơi chậm một chút."

Người vừa đi, Tri Bối duỗi tay liền muốn lấy, có một bàn tay cũng vươn tới giống cô..... Là tay của nam nhân.

Tay Tri Bối mới vừa chạm vào đồ uống, đối diện liền có một đôi tay bao phủ lên, vừa lúc đè nặng hai phần ba tay của cô, lòng bàn tay lạnh lạnh của nam nhân xẹt qua mu bàn tay của cô kéo đến từng trận tê dại.

Trong nháy mắt, Tri Bối chưa bao giờ cùng nam nhân tiếp xúc chân tay, vành tai lập tức đỏ lên.

Cô sừng sốt, khăn trương thu hồi tay mình lại, nhìn về phía Tần Việt: "Cái đó..... Thật xin lỗi."

Tần Việt dừng lại, hơi rừ mí mắt nhìn ly nước còn đầy bọt nước chanh, vẫn không nói chuyện. Nhưng lại cầm ly nước, đặt ở bên cạnh Tri Bối.

"Uống đi."

Tri Bối hoảng hốt, giương mắt nhìn về phía nam nhân trước mắt, khuôn mặt rõ ràng, thần sắc hờ hững, phảng phất giống như vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh, không có đột ngột, cũng không có bất luận ái muội nào. Thậm chí còn anh còn thật đứng đắn mà mặt khác anh còn đem phân phát từng ly một.

Tri Bối giật giật khoe miệng, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn Tần tổng."

Quý Bạch liếc mắt, dưới đáy lòng xùy nhẹ, thầm mừng.

Đến nỗi Tri Bảo ở một bên, thật là trong nháy mắt phản ứng không kịp, chờ lúc phản ứng lại, cô nhìn chằm chằm ly nước chanh kia nghiêng răng nghiêng lợi mà mỉm cười: "Đa tạ Tần tổng, bất quá về sau vẫn là không cần anh phiền toái, em gái tôi chính tôi sẽ chiều cổ."

Tần Việt nghe, nhẹ mỉm cười, duỗi mắt chớp chớp, không nói chuyện.

Sau bữa ăn, bóng đêm đã bao trùm toàn bộ.

Xe đều dừng ở bãi đỗ xe bên ngoài, đoàn người cùng nhau đi qua. Đến bãi đỗ xe, Tri Bảo nhìn về phía hai người đối diện cười cười nói: "Bữa com này trước thiếu, sau có cơ hội sẽ bù lại."

Quý Bạch đậm đậm cười: "Được."

Trì Bảo gật đầu, nhìn Tần Việt: "Đi trước."

Trì Bối đi theo nói câu: "Hẹn gặp lại."

Tần Việt hiếm hoi nói một câu, đề nặng âm điệu, câu chữ rõ ràng nói: "Hẹn gặp lại."

Nhìn chiếc xe đỏ biến mất ở trước mắt, Quý Bạch xem xét người bên cạnh, hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Gió ban đêm đã có một chút lạnh lẽo, quần áo mùa thu càng ngày càng dày, lá khô rụng đồ rào rào, có tiếng vang sần sật.

Tần Việt liếc nhìn con mắt tò mò của Quý Bạch, mở cửa xe ngồi lên: "Muốn biết cái gì?"

Quý Bạch đi theo lên xe, cho xe rời đi, hỏi: "Tôi tò mò cậu rốt cuộc là có ý gì?" Nói xong, anh bổ sung thêm câu: "Đúng rồi, cậu như thế nào biết Trì Bối học đại học năm bốn đang thực tập?"

Nghe vậy, Tần Việt trầm mặc, không trả lời.

Một hồi sau, khi Quý Bạch cho rằng người này sẽ không trả lời, anh đột nhiên nói: "Cô ấy đã đến công ty chúng tôi nộp hồ sơ."

"Ai?" Đột nhiên Quý Bạch dừng xe lại, kinh ngạc nhìn anh: "Trì Bảo đồng ý?"

Ở bọn họ cái vòng luẩn quẩn này lâu rồi. Mọi người đều biết Trì Bảo có em gái, hơn nữa lại là muội không, anh có thể đắc tội Trì Bảo, nhưng ai cũng không thể nói Trì Bối nửa câu không đúng.

Trong trí nhớ của Quý Bạch còn nhớ một chuyện rất rõ, khắc rất sâu, lúc ấy ở trong một tiệc rượu, công ty Trì Bảo cần đầu tư, Trì Bảo tham gia là vì kéo đầu tư. Nữ nhân muốn được đầu tư, trừ bỏ yêu cầu thực lực ở ngoài, ngẫu nhiên còn cần ra sức phối hợp. Không đề cập đến những thứ không thể nhìn thấy, ít nhất bồi uống rượu là nhất định phải làm.

Trì Bảo lúc ấy vì làm người đầu tư vừa ý, uống lên không biết bao nhiêu, thẳng đến lúc nhà đầu tư kia đáp ứng, người nọ đột nhiên nhắc tới Trì Bối, muốn Trì Bảo để em gái cùng uống. Chỉ cần em gái tới, việc này ngay lập tức thành.

Vậy sẽ có nhiều người, nhà đầu tư cũng không dám làm cái gì, chỉ là nói giỡn bảo em gái cùng tới.

Một câu này, Trì Bảo lúc ấy cái gì cũng chưa nói, mặt không đổi sắc cầm chén rượu trong tay, đứng lên, đem rượu rót từ trên đỉnh đầu nhà đầu tư đi xuống.

Rót xong, đối với nhà đầu tư tức giận, Trì Bảo trực tiếp đem ly hướng trên bàn ném một cái, cười lạnh nói: "Con mẹ nó các người cũng không nằm trong nước tiểu để nhìn xem chính mình trông như thế nào, đã lùn rồi lại nghèo. Thế mà dám kêu em gái tôi lại đây uống rượu?" Cô chỉ vào người nọ, từ đầu tới đuôi nắn một phen, đến cuối cùng còn không quên thả lời tàn nhẫn: "Trong lĩnh vực kinh doanh, khi dễ tôi, trêu chọc tôi như thế nào cũng không sao, nhưng em gái tôi không phải để đám cóc ghê như các người có thể phán đoán, các người thậm chí đều không xứng với em ấy."

Sau đó, vẫn là Tần Việt cùng Quý Bạch ra mặt, giải quyết việc này.

Tương tự đến đây, Quý Bạch liền nhin không được cười: "Là người cuồng em gái, xác định có thể cho phép Trì Bối đi công ty cậu làm?"

Tần Việt gật đầu, duỗi tay xoa xoa ấn đường, lời ít mà nhiều ý nói: "Mai đi làm."

"Cậu phỏng vấn?"

Tần Việt ngó mắt anh ta, ừ một tiếng: "Cô ấy không cần cửa sau."

Ngụ ý thực rõ ràng, mặc dù là anh phỏng vấn, Trì Bối cũng không cần mình mở cửa sau cho cô.

Quý Bạch nghe ngữ khí này, như thế nào liền cảm thấy khó chịu.

"Lời này của cậu như thế nào có loại cảm giác giống như niềm tự hào của ông bố già?"

Tần Việt dừng lại, lạnh lùng liếc mắt anh ta: "Quá rảnh rồi?"

Quý Bạch cười, trêu chọc nói: "Còn có một năm nữa mới tốt nghiệp, người nào đó thật đúng là..... khở."

Về đến nhà, Trì Bảo cùng Trì Bối đều mệt mỏi.

Trì Bối nhìn về phía chị gái tê liệt ngã xuống ở trên sofa, hỏi: "Chị, chị muốn uống nước không?"

"Được."

Tri Bối đi phòng bếp lấy nước, trong nhà chỉ có hai người bọn cô ở, người làm ngẫu nhiên sẽ qua tới thu dọn, nhưng số lần rất ít. Hơn nữa chỉ cần là Tri Bối ở nhà, cơm sáng chưa tới Tri Bảo có thể giải quyết, không cần người làm lại đây hỗ trợ.

Cha mẹ Tri Bối ở thời điểm sơ trung đã qua đời, chỉ còn lại các cô hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Đưa nước cho Tri Bảo, Tri Bối nhìn cô uống xong, mới dính lại ngồi ở bên cạnh Tri Bảo, cọ cô làm nũng: "Chị, chị lần này đi công tác đi đã lâu, có phải công ty có chuyện phiền toái?"

Tri Bảo liếc nhìn cô, lấy ra di động xem tin tức: "Không có việc gì, một cái hạng mục mới muốn đầu tư."

"Cái gì vậy?"

"Một vòng đeo tay trí năng khá đặc thù." Cô không muốn nhiều lời, vỗ vỗ đầu Tri Bối nói: "Đừng lo lắng việc công ty, em làm tốt việc thực tập của em là tốt."

Ánh mắt Tri Bối sáng ngời, từ trên đùi bò lên, nhìn cô nói: "Chị yên tâm, Thần Việt dám đoạt hạng mục của công ty, em khẳng định báo thù cho chị."

Tri Bảo nhướn mày, buồn cười mà nhìn cô: "Báo thù như thế nào? Đi Thần Việt làm năm vùng à."

"Đúng vậy." Tri Bối chớp chớp mắt: "Em thực tập xong liền về công ty, đi Thần Việt học tinh hoa của bọn họ, học được liền đi."

"Dạy hết cho đệ tử thầy chết đói có đúng không?" Tri Bảo cười, tưởng tượng đến này có thể làm nam nhân tràn đầy tự tin nào đó một lần cảm thấy tuyệt vời: "Tốt, chị chờ tin tức tốt của em."

"Vâng!"

.....

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau Tri Bối liền phải đi làm.

Nhà cô cách nơi làm việc không xa. Đầu tiên, hai chị em cũng không phải là ở nơi này. Sau này trong nhà xảy ra chuyện, công ty cũng có khó khăn, hai chị em liền đem biệt thự bán đi, mua một căn nhà ba phòng chính hai phòng ngủ gần công ty để ở, đủ cho hai người sống.

Tri Bối yêu ngủ nướng, nhưng nghĩ đến ngày đầu tiên đi làm không thể đến trễ, vẫn là cố gắng lấy tinh thần bò dậy, ăn sáng xong liền ra cửa.

Tri Bảo so với cô rời nhà đi sớm hơn, công ty của chị cùng Thần Việt lại ngược hướng, đầu tiên tính toán là đưa Tri Bối đi trước, nhưng bị Tri Bối cự tuyệt. Lão bản biết cô là em gái Tri Bảo đã là đủ rồi, cô không nghĩ ngày đầu tiên đi làm đã bị đồng nghiệp cũng biết cô là em gái của công ty đối thủ.

Buổi sáng gió thổi rất thoải mái, hôm nay vừa lúc trời đầy mây, Tri Bối cảm thấy hết thấy đều thật hoàn mỹ.

Cửa nhà có trạm tàu điện ngầm, từ nhà đi qua bảy tám trạm tàu điện ngầm, thật nhanh liền đến.

Thời điểm Tri Bối đến cửa Thần Việt, khoảng cách thời gian đi làm còn hai mươi phút, nhưng lúc này cửa đã có nhân viên ra ra vào vào làm việc, cô đem tư liệu giao cho bảo an, theo dòng người cùng đi vào.

Hôm nay có mười đồng nghiệp báo cáo đi làm, bộ nghiên cứu có năm người, ba nam sinh hai nữ sinh. Đến lúc ba tháng thực tập kết thúc có thể giữ lại chỉ có ba người.

Các đồng nghiệp từ bộ phận nghiên cứu đã đến đón họ đưa vào văn phòng và sắp xếp chỗ ngồi cho họ. Tri Bối ngồi ở gần cửa sổ, ngồi bên cạnh cô là học tỷ nghiên cứu sinh ở trong trường, cùng một chỗ tiến vào, tên là Tôn Hân Nhiên.

Sau khi giới thiệu với nhau, họ liền bắt đầu làm việc.

Tri Bối mới vừa ngồi xuống, cửa liền truyền đến xôn xao. Cô ngẩng đầu nhìn qua, đập vào mắt chính là nam nhân quen thuộc hôm trước mới cùng nhau ăn cơm xong.

"Tần tổng."

"Tần tổng như thế nào lại xuống dưới đây."

Tần Việt gật đầu, đối với đôi mắt nhìn mình mê mẩn, bất động thanh sắc, thấp giọng nói: "Lại đây nhìn chút."

Trợ lý Tổng Văn Hạo bên cạnh, nhìn về phía các đồng nghiệp hỏi: "Nhân viên mới đều tới rồi?"

"Tới rồi." Có đồng nghiệp chỉ vào vài người bọn họ nói: "Đây là Tần tổng của chúng ta."

Vài người chào hỏi, Tần Việt đứng đấy, hai tay đút túi, nhìn về phía mọi người, tầm mắt dừng lại ở trên người Trì Bối chớp mắt một cái, chuyển sang chỗ khác.

Có đồng nghiệp đề nghị: "Tần tổng có muốn đối với nhân viên mới nói vài câu không, một đám này còn có hai nữ sinh."

Đuôi lông mày Tần Việt hơi chau lên, cùng quản lý nói hai câu liền phải rời khỏi. Đột nhiên, bước chân anh dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Trì Bối bên này, giọng khàn khàn nói: "Trì....."

Nghe được một chữ quen tai, tâm Trì Bối tâm nháy mắt bị nhắc lên..... Đây không phải là muốn kêu cô đi.

Ngần vịn dừng nha.

Không nói là cô, ngay cả nhân viên bộ phận nghiên cứu khác đều ngại ngùng cả người, theo bản năng nhìn về phía Trì Bối bên này.

Tần Việt nhìn phản ứng của thỏ con, khoe môi hơi cong, không chút để ý mà bổ sung: "Đi làm không được đến trễ."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Người vừa đi, nhân viên trong phòng an tĩnh vài giây, mới có người nói chuyện.

Có nữ đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc, nói thầm nói: "Tần tổng hôm nay như thế nào có thời gian xuống đây a?"

"Mẹ ơi, cảm giác một đoạn thời gian không thấy Tần tổng, thật là càng ngày càng có mị lực, càng ngày càng soái."

Có nam đồng nghiệp cười trêu ghẹo: "Nữ nhân các người nha, chỉ biết xem bề ngoài."

Có nữ đồng nghiệp không phục, cười phản bác: "Tần tổng chúng ta là chỉ có bề ngoài thôi sao?" Người nói chuyện là người ngồi ở đối diện Trì Bối, thấp giọng nói: "Thời điểm phỏng vấn các người có nhìn Tần tổng chúng ta không?"

Trì Bối phía dưới điểm: "Có."

Tôn Hán Nhiên cũng gia nhập thảo luận, hơi có chút tò mò hỏi: "Tần tổng là sẽ thường xuyên xuống bộ nghiên cứu sao?"

"Tương đối hơn so với bộ phận khác, bên này số lần xuống thật nhiều hơn một chút, bất quá cũng một tháng mới một lần." Nữ đồng sự tóc ngắn nhướn mày cười nói: "Các người thật may mắn, chúng ta phải tới thời điểm hơn một tháng mới nhìn được Tần tổng."

"Đúng vậy."

"Tôi thiếu chút nữa cho rằng Tần tổng lại đây có chuyện gì, kết quả không nghĩ tới lại là chào hỏi một cái liền đi rồi, là lại đây nhìn nhân viên mới đi."

.....

Không thể không nói, mặc dù là nữ nhân của bộ nghiên cứu nhưng cũng ghé vào cùng nhau có thể bàn luận vô số bất quái.

Trì Bối liền an an tĩnh tĩnh nghe, vẫn chưa gia nhập thân thiện được vào cuộc thảo luận này, cô người chậm nhiệt. Giống như phải ở chung một đoạn thời gian mới có thể nói nhiều một chút.

Cô ngồi tại chỗ nghĩ nghĩ, ánh mắt Tần Việt kia lúc cuối cùng nhìn qua..... Giống như có một điểm không thích hợp.

Trì Bối lung lay đầu, bên tai vẫn là tiếng các đồng nghiệp thảo luận--

Về vì cái gì mà Tần tổng xuống dưới bộ nghiên cứu cùng với vì cái gì không có đi nhân viên mới ở bộ phận khác.

Có người nói là bởi vì bộ nghiên cứu tương đối quan trọng, cũng có người nói có thể là vừa lúc đi ngang qua tiến vào nhìn xem, tóm lại tất cả mọi người không hiểu đáy lòng đại lão bản rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Trở lại thời điểm vừa mới đi làm, buổi sáng mỗi ngày Tống Văn Hạo đều sẽ đưa cho Tần Việt lịch trình làm việc một ngày.

Anh mới vừa cầm tư liệu tiến vào, đem lịch trình làm việc báo cáo. Lúc kết thúc, anh nhìn về phía nam nhân đang nhìn chăm chăm vào máy tính, nhắc nhở

nói: "Tần tổng, hôm nay nhân viên mới đã báo danh, toàn bộ đều ở bộ phận nhân sự."

Nghe vậy, tầm mắt Tần Việt dịch đến trên người Tổng Văn Hạo, mí mắt nhẹ nhàng mà nâng lên, hơi dừng một chút: "Sau khi phân đến các bộ phận thì báo tôi một tiếng."

"Vâng."

Chờ Tổng Văn Hạo rời khỏi đây, Tần Việt hơi rũ mí mắt nhìn văn kiện trước mặt, trong tay cầm một cái bút trong tay.

Hai mươi phút sau, Tổng Văn Hạo tiến vào báo rằng các nhân viên mới đều đã được phân đến các bộ phận.

Tần Việt gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không có hành động dư thừa khác. Ngừ điệu anh lãnh đạm, âm sắc âm trầm: "Biết."

Tổng Văn Hạo chần chờ một chút, cầm văn kiện vừa mới phê duyệt tốt đi ra ngoài..... Anh suy nghĩ, hay là chính mình nghĩ sai rồi?? Tần tổng chỉ là lệ thường quan tâm nhân viên mới của công ty thôi?

Năm phút đồng hồ sau, Tổng Văn Hạo biết trực giác chính mình là chính xác.

Dáng người Tần Việt thẳng tắp, mặc áo somi trắng, tay áo xắn lên một chút, một tay cầm túi đứng ở trước bàn làm việc của Tổng Văn Hạo, gõ gõ mặt bàn nhắc nhở: "Đi một chuyến đến bộ nghiên cứu."

"Dạ?" Tổng Văn Hạo ngẩn ra, nhưng nhìn thần sắc của lão bản này, hần mơ hồ cảm giác được có điểm không thích hợp: "Có cần thông báo một tiếng không?"

"Không cần."

Cứ như vậy, Tần Việt không có lý do gì mang theo Tổng Văn Hạo đi bộ nghiên cứu dạo một vòng..... Đương nhiên, còn lấy lý do muốn thảo luận một phần số liệu, làm cho giám đốc bộ nghiên cứu sốc.

Ngày đầu tiên đi làm vô luận nói như thế nào đều có chút không thích ứng, Trì Bối trừ bỏ cùng Trì Bảo đã nhấn với nhau hai tin nhắn, liền vẫn luôn ngồi ở vị trí không di chuyển.

Bởi vì bọn họ là nhân viên mới, họ cũng đã chỉ định một bậc thầy cho mỗi người. Dẫn dắt Trì Bối là một nam nhân có điểm mập mạp, nghe nói tri thức chuyên nghiệp phi thường không tòi. Chính là đôi khi, tình yêu thực tế hơn trong công việc, nhưng hòa hợp một buổi sáng, Trì Bối cảm thấy anh ta còn rất hiền hoà, Trì Bối trực tiếp kêu anh ta tiểu bản ca.

Toàn bộ buổi sáng, trên cơ bản cô đều xem văn hóa của công ty, quen thuộc với một số quy trình cùng nhân viên trong công ty, mấy thứ này đại đa số đều là nhân viên mới cần phải biết.

Lúc trước Trì Bối đã tìm hiểu qua Tần Việt, đối với nó có hiểu biết nhất định, nhưng thẳng đến tiến vào, xem xong văn hóa cùng phát triển của công ty, đáy lòng đối với Tần Việt này mới tỏ vẻ bội phục. Trong nghề vẫn luôn nghe đồn anh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nhân sĩ thành công. Cũng là người thứ nhất dám lớn mật tiến quân ai ngành công nghiệp AL, thủ đoạn cao minh, sâu không lường được.

Anh luôn có một số ý tưởng và là ý tưởng mà mọi người không thể tưởng tượng được. Cũng chính vì như thế, Tần Việt mới có thể tồn tại nhiều năm như vậy, vượt khỏi nhiều khoa học kỹ thuật trở hết tài năng, trở thành đệ nhất trong giới. Công ty nhà cô thành lập gần mấy chục năm so ra còn kém xa.

Trì Bối chống tay ở trên mặt bàn, ánh mắt trong veo nhìn ảnh chụp trên màn hình máy tính. Trên người Tần Việt có vẻ mơ hồ, hẳn phải nói là lệ khí rất rõ ràng. Cô đã từng xem qua diễn thuyết của Tần Việt, người này ngẫu nhiên toát ra tình cảm chân thật nhất, tuy rằng anh biết che dấu, nhưng Trì Bối vẫn là có thể cảm giác được, lệ khí trên người Tần Việt cùng thương nhân không giống nhau.

Loại người này..... Không thể đặc tột.

Cô phát ngốc, Tôn Hân Nhiên bên cạnh quay lại đây, nhìn máy tính trên bàn của cô mỉm cười hỏi: "Trì Bối cũng cảm thấy Tần tổng rất đẹp mắt đi?"

Trì Bối ngẩn ra, thành thật gật đầu: "Ừm"

Tần Việt xác thật lớn lên thật đẹp mắt, ngũ quan tinh xảo, mặt mày thâm thúy, dùng mày kiếm mắt sáng mà nói để hình dung là thích hợp nhất.

Tôn Hân Nhiên sững sốt, không nghĩ tới cô sẽ thành thật thừa nhận như vậy, cười cười nói: "Thời điểm tôi mới đến có nghe nói, 90% nữ nhân viên ở công ty này đối với Tần Việt đều có ý, chẳng qua Tần tổng giống như chưa từng có chủ ý với bất luận nữ nhân nào."

Nghe vậy, Trì Bối tiếp tục gật đầu nga một tiếng, lý tính phân tích: "Phòng chừng là Tần tổng kiêng dè tình yêu văn phòng đi."

Tôn Hân Nhiên: "....."

Cái đề tài này, tiến hành không nổi nữa.

Cô ho một tiếng, thay đổi cái đề tài hỏi: "Cảm giác hôm nay thế nào rồi?"

Tri Bối đậm đậm cười, nhìn cô một cái cạ tiếng nói: "Ngày đầu tiên còn chưa có cảm giác gì, liền cảm thấy có điểm không biết mình muốn làm cái gì."

Tôn Hân Nhiên dù sao cũng đã trải qua, mỉm cười nhắc nhở nói: xThần Việt cạnh tranh khốc liệt, chúng ta phải nỗ lực."

"Được."

Nhoáng lên liền đến giờ cơm trưa, Thần Việt có nhà ăn cho nhân viên, ở lầu ba. Đồ ăn trong nhà ăn cũng không tệ lắm, có nhiều loại.

Tri Bối cầm đĩa dạo qua một vòng cũng không thấy được nước trái cây, lúc này mới lấy ít cơm cùng đồng nghiệp mới ngồi với nhau.

Ngồi ở bên cạnh cô, Tôn Hân Nhiên liếc mắt rồi hỏi: "Tri Bối, em chỉ ăn thế này a?"

Tri Bối cúi đầu nhìn xuống, ừ một tiếng: "Em không đói bụng."

Kỳ thật rất đói bụng, chẳng qua nhà ăn không có nước trái cây, cô ăn không vô, chuẩn bị tùy tiện ăn chút đồ lót bụng là tốt rồi.

Tôn Hân Nhiên nhìn cơm trưa của cô, rồi nhìn lại chính mình, nhin không được nói: "Khó trách em gầy như vậy..... Hình như chị ăn cũng quá nhiều rồi."

Cô sừng sốt, vừa định muốn giải thích: "Em là bởi vì....." Lời nói còn chưa nói xong, việc ngoài cửa liền khiến cho một trận xôn xao, lời Tri Bối muốn nói bị bóp chết ở trong cổ họng.

"Vì cái gì mà Tần tổng hôm nay lại tới nhà ăn a?"

"Đang sau như thế nào còn có người cùng vào đây?"

"Không biết."

Đột nhiên, đồng nghiệp xung quanh đều đồng thời hướng cửa bên kia mà nhìn qua, Tri Bối cũng theo bản năng nhìn qua. Cô chỉ nhìn thấy nam nhân kia mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, cúc áo chỉnh tề hướng chỗ lấy cơm mà đi đến, mà đi theo phía sau anh chính là trợ lý đã gặp mặt lúc sáng cùng vài vị nhân viên.

Bọn họ chính là dẫn theo nhãn hiệu đồ uống nào đó tiến vào, rồi sau đó Tổng Văn Hạo nhìn chung quanh một vòng rồi nói: "Mọi người khoảng thời gian trước làm việc vất vả, hôm nay Tần tổng mời khách uống đồ uống...."

Sau đó Tổng Văn Hạo nói gì đó, Tri Bối cũng đã không nghe rõ. Lực chú ý của cô tất cả đều đặt trên đồ uống..... Vừa nghe đến hai chữ này mắt đều sáng lên.

Khách sáo nói vài câu sau, Tổng Văn Hạo cùng nhân viên đem đồ uống chia cho mọi người, mỗi người một ly. Có rất nhiều trà sữa, nước trái cây, tất cả đều là có thể tùy ý trao đổi theo ý muốn.

Đồ uống còn chưa có phát đến đây, đồng nghiệp Tri Bối ở bên này liền vô cùng kích động: "Trời ơi, hôm nay Tần tổng sẽ ăn ở nhà ăn đi?"

"Sẽ ngồi nơi nào đây?"

"Vị trí đều đã đầy."

"Đối diện Tri Bối còn có chỗ a....."

Một đám người thảo luận vui vẻ, mà lời trong miệng của nam nhân kia, cũng xác thật như mọi người nghĩ. Bụng măm nhìn chung quanh một vòng, lập tức mà cùng vài người hướng chỗ Tri Bối đi tới.

Tri Bối nhảy mí mắt, đối diện cô cùng Tôn Hân Nhiên đều là chỗ trống.

Tần Việt dừng bước chân lại, thật tự nhiên ngồi ở đối diện cô, vừa ngồi xuống, đồng nghiệp bên cạnh liền bắt đầu nói chuyện.

"Tần tổng hôm nay như thế nào tới nhà ăn?"

Tần Việt đậm đậm cười, mắt nhìn mấy người trước mặt, đều là nhân viên bộ nghiên cứu. Bộ nghiên cứu cùng Tần Việt tương đối quen thuộc hơn một chút với các bộ phận khác. Tiếng nói anh lười biếng, vui đùa nói: "Vừa lúc hôm nay không vội, lại đây nhìn xem"

Có lẽ đồng nghiệp cười: "Tần tổng về sau muốn tới nhiều, nữ nhân viên gần ngài nhất đều sẽ không tự chủ mà bảo trì dáng người."

"Anh xem tiểu thực tập sinh của chúng ta, ăn quá ít."

Không thể hiểu được, đề tài liền chuyển tới trên người Tri Bối.

Tri Bối ngốc, nhìn về phía nam nhân đối diện câu lấy khoe miệng cười như không cười, giải thích: "Tôi..... Tôi là bởi vì không quá đói."

Tuyệt đối không phải bởi vì Tần Việt xuất hiện ở nhà ăn mới ăn ít đi.

Tần Việt hơi nheo mắt, ánh mắt nặng nề mà nhìn cô, nhưng lại không tiếp tục cái này đề tài.

Không lâu sau đồ uống đã phát tới bên này, Trì Bối cong cong khóe miệng, đối với trợ lý đưa đồ uống có loại hảo cảm mạc danh, nhẹ giọng nói câu: "Cảm ơn."

"Không có gì."

Tôn Hân Nhiên cầm trong tay đồ uống tò mò liếc mắt Tần Việt, lại đỏ mặt thu hồi ánh mắt ôn nhu hỏi: "Tần tổng trước kia cũng sẽ thường xuyên mời mọi người uống nước sao?"

Có người gật đầu: "Tần tổng rất hào phóng, sẽ thường xuyên mời mọi người uống ngụ trà, trà buổi chiều của công ty đều không tòi."

"Bất quá ở nhà ăn mời đồ uống xác thật là lần đầu tiên."

Nhân viên có gan lớn trêu chọc: "Phòng chừng là buổi chiều sẽ rất bận đi, gần đây đều phải làm việc nhiều. Khăng định Tần tổng là không muốn chúng ta lãng phí thời gian đi uống trà, trực tiếp mang nước lên cùng cơm trưa..... Buổi chiều nỗ lực làm việc, có phải vậy không Tần tổng."

Mọi người nhìn về phía Tần Việt tỏ vẻ tò mò, lông mày Tần Việt hơi nhíu lại, cười một cái, không trả lời cũng không phủ nhận.

Lập tức, mọi người đều lấy đây là lời giải thích cho việc mời uống nước của Tần Việt.

oooooooo

Ăn cơm trưa xong, Trì Bối liền cùng đồng nghiệp khác về văn phòng, buổi chiều tham quan công ty, đó là chút buồn chán cả buổi chiều.

Đến thời điểm tan tầm, Trì Bối thu dọn đồ chuẩn bị tan tầm về nhà, cô còn tính toán ngồi xe điện ngầm trở về..... Chỉ là cô không nghĩ tới mặc dù là có bảy cái trạm tàu điện ngầm, nhưng vừa đến lúc tan tầm, người liên chen không vào nổi.

Trì Bối đứng ở cửa tàu điện ngầm nhìn chằm chằm cầu thang đông đúc người mà sững sốt, suy nghĩ một lát lại quay trở về đại đường cái, cô cảm thấy dựa theo tình huống này đi bộ về nhà còn nhanh một chút.

Trên đường phố có rất nhiều người, một bên khác xe chạy cũng bị chặn.

Trì Bối đeo tai nghe chậm rì rì mà đi tới, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trì Bảo, bên cạnh liền có một chiếc xe ngừng lại, thanh âm quen thuộc rơi xuống: "Trì Bối."

Cô ngẩn ra, hai mắt mê mang quay đầu nhìn qua, nhìn được người trong xe, Trì Bối rõ ràng sững sốt: "Tổng trợ lý?"

Tổng Văn Hạo gật đầu cười cười: "Phải về nhà sao?"

"Đúng vậy."

"Sao lại quay lại?"

Trì Bối chỉ chỉ, hơi xấu hổ nói: "Tàu điện ngầm quá nhiều người."

Nghe vậy, Tổng Văn Hạo hỏi: "Nhà cô ở đâu?"

Cô nói địa chỉ.

Tổng Văn Hạo ừ một tiếng, gật đầu nói: "Lên xe đi, tôi cùng Tần tổng vừa lúc muốn qua bên kia, mang cô đi một đoạn."

"Không tốt lắm đâu." Trì Bối tuy rằng ở việc kết giao không thông suốt, nhưng loại chuyện này cô cảm thấy không hợp lý.

Tổng Văn Hạo che miệng khụ một cái, vừa định muốn tìm có đề Trì Bối lên xe thì cửa xe phía sau liền hạ xuống, người nọ ăn mặc một thân tây trang chỉnh áo mũ chỉnh tề ngồi ở chỗ kia, ngón tay thon dài nhẹ bóp trán, rồi sau đó hướng bên này nhìn sang, đôi mắt thâm thúy không thấy đáy, như là muốn hút người vào trong.

Trì Bối bị nhìn, có chút không thoải mái, có điểm giống cảnh tượng một lần gặp mặt lúc trước.....

Vừa định muốn kêu người, liền nghe thấy thanh âm khàn khàn của người này ở bên tai: "Lên xe, đưa cô về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đã từng gặp

Hoàng hôn nặng nề, trời chiều nhu hòa. Hào quang nghiêng rơi xuống bao trùm tầng mây, nhìn qua xa hoa lộng lẫy.

Bất quá Trì Bối chỉ liếc mắt một cái rồi không nhìn thêm.

Cô đang ngồi ở trong xe, hai chân khép lại, đôi tay đặt ở đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt khấn trương. Kỳ thật lại không giống khấn trương, chính là không thích ứng.

Không khí bên trong xe muốn bao nhiêu quý dị thì có bấy nhiêu quý dị. Đến một cái ánh mắt dư thừa cô đều không dám dừng trên người nam nhân bên cạnh.

Ngược lại là Tống Văn Hạo ngẫu nhiên sẽ nhìn qua kính chiếu hậu xem hai người ở dưới, có hơi kinh ngạc.

Vài phút sau, tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự an tĩnh này.

Tần Việt xóc mí mắt, là điện thoại của Hoắc Gia gọi: "Alo."

Thanh âm hơi thấp, tiếng nói trầm trầm, nghe rất gọi cảm.

Trì Bối nghe điện thoại bên cạnh, ánh mắt không tự chủ được liền dừng ở trên người Tần Việt, tay ở bên cửa sổ của anh cảm di động, mặt mày hơi rử, môi mỏng nhếch lên, biểu cảm nhìn qua có vài phần nghiêm túc. Người này có sừng mặt đẹp, góc cạnh rõ ràng, có loại cảm giác cương ngạnh. Cùng với thời điểm lần đầu tiên cô nhìn thấy Tần Việt không giống nhau.

Trì Bối không phải gần đây mới quen biết Tần Việt, kỳ thực mấy năm trước hai người đã gặp qua, chỉ là không thân mà thôi.

Lúc ấy cô hình như mới học trung học, Trì Bảo mới vừa tiếp nhận công ty được mấy năm, những cổ đông cùng đồng sự của công ty đều không ổn định. Trì gia từ một công ty lớn chậm rãi suy yếu, càng ngày càng kém. Mấy năm kia, Trì Bảo cơ hồ đều bận rộn ở bên ngoài, ở bên ngoài uống say cũng là việc thường tình. Ăn tượng sâu nhất lúc ấy là vì kéo đầu tư cho một cái hạng mục, chỉ ấy là lão bản nên tự mình ra trận, đi quán bar cùng khách.

Trừ bỏ người trợ lý bên người Trì Bảo thì hiếm có người biết sự tồn tại của Trì Bối. Đêm đó thật sự uống nhiều quá, chị của cô là cái người ngàn ly không say thì cũng đã say đến rồi tỉnh rồi ngủ, trợ lý cũng bị rót không ít, nhưng vẫn chống đỡ tinh thần gọi điện thoại cho cô.

Khi đó. Là tết. Tài xế cùng người khác đều nghỉ, thời điểm Trì Bối buông công việc đến được quán bar thì người ta không cho vào, nói cô là vị thành niên nên không cho tiến quán bar, cũng chính là lần đó... là lần đầu tiên cô gặp Tần Việt.

Nhân viên quán bar đuổi cô ra, vẻ mặt nghiêm túc rắn dạn, nói vị thành niên không thể đi vào.

Trì Bối bị đẩy nên không đứng vững, trực tiếp đụng vào vị khách phía sau, chính là Tần Việt cùng bằng hữu của anh. Cô quay đầu lại, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Ánh mắt Tần Việt hồ hững, thậm chí mang theo điểm chán ghét liếc nhìn cô một cái, lui lại một bước.

Lúc ấy Trì Bối còn tưởng rằng mình đụng tới nơi nào của anh, như thế nào lại có sự ghét bỏ lớn như vậy. Thời điểm cô mới vừa tính toán tiếp tục xin lỗi, người nọ cũng đã đi rồi. Một lúc sau, cô đột nhiên được đi vào quán bar, nghe nói là Tần tổng phân phó, còn thuận tiện cho cô hai người, giúp cô đưa Trì Bảo cùng trợ lý về nhà.

Cũng là một lần đó, mọi người mới dần dần mà biết Trì Bảo còn có một em gái.

Trì Bối nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt mà nhìn chằm chằm Tần Việt, đột nhiên lại thất thần.

Người này hiện tại cùng lần đầu tiên gặp mặt kia đã thay đổi không ít, lệ khí không còn nghiêm trọng như vậy, ngẫu nhiên còn có thể cùng người khác nói giỡn hai câu.

Tần Việt cúp điện thoại, hồ hững cảm di động trong tay, nhướng mày nhìn về phía Trì Bối, đối với đôi mắt mê mang kia, thấp giọng hỏi: "Đẹp mắt như vậy?" Lời anh nói ra còn mang chút đè nén điểm cười, giọng nói giống như đang trêu chọc cô.

Trì Bối sùng sốt, nhanh chóng hoàn hồn, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Cô lúc này mới ý thức được. Minh nhìn đến ngay người.

"Tôi..... Không có." Trì Bối yếu ớt giải thích một câu, có chút giấu đầu lòi đuôi: "Chỉ là có chút thất thần."

Tần Việt nhàn nhạt ừ một tiếng, giống như không thèm để ý đến lời giải thích của cô, "Ừ", nhìn tôi đến thất thần."

Trì Bối: "....."

Giải thích không rõ ràng lắm, cô đơn giản là trầm mặc.

Tần Việt kéo kéo môi, mỉm cười, gương mặt liếc lơ tai đã đỏ lên của cô, thay đổi đề tài: "Ồ công ty có quen không?"

Trì Bối bất lấy dây túi xách, gật gật đầu: "Còn tốt."

Đề tài đến đây là kết thúc, xe dừng.

Trì Bối phản ứng nhanh chóng, vừa đẩy cửa vừa nói lời cảm ơn: "Cảm ơn Tần tổng đã đưa tôi về, vất vả rồi. Hẹn gặp lại."

Tần Việt: "....."

Anh bị chọc giận quá mà phát cười, nhìn vật nhỏ bị mình đùa đến xù lông, hoảng loạn nhắc nhở một câu: "Có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi."

Trì Bối ừ ừ hai tiếng đáp ứng, dừng lại một chút đem cửa xe đóng lại.

"....."

Xe quay đầu, hướng một bên khác chạy đi.

Tổng Văn Hạo lái xe, xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn mặt nam nhân phía sau. Lúc chạm đến vẻ nhàn nhạt ý cười trên mặt Tần Việt, theo lòng hiếu kỳ hỏi một câu: "Tần tổng, ngài cùng Trì tiểu thư rất quen thuộc?"

Đây chính là lần đầu, lần đầu Tổng Văn Hạo phát hiện ông chủ của mình đối với một cô gái có chút không đúng. Trọng điểm là nữ nhân này còn không cảm kích.

Hắn nghĩ đến sự việc lúc ăn trưa, bình thường đồ ăn Tần Việt ăn chính là chỗ nhà ăn, nhưng đều là Tổng Văn Hạo đóng gói mang trở về văn phòng, mỗi lần đi nhà ăn đều làm oanh động số lần, vẫn là ít đi thì hơn. Không chỉ có như thế, sau khi ăn cơm trưa xong, Tần Việt còn cho hắn đi làm hai việc, việc mà Tổng Văn Hạo nghe được liền sùng sốt.

"Thêm hai cái máy đồ uống tự chế ở nhà ăn?"

Tần Việt nhàn nhạt ừ một tiếng, biểu tình lười biếng, ngữ điệu bằng phẳng: "Có vấn đề?"

Tổng Văn Hạo bất ngờ, vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên không có, chỉ là hiện tại đang là mùa thu..... Nếu không đổi thành thức uống nóng?"

Tần Việt xốc xốc mí mắt, nhàn nhạt ừ một tiếng: "Một lạnh một nóng." Anh tạm ngừng, nhắc nhở nói: "Phí mỗi tháng của phương diện này khấu trừ từ tài khoản riêng của tôi."

Tổng Văn Hạo: "....."

Hắn tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía Tần Việt, đột nhiên nghĩ tới một người..... vị tiểu thư hôm nay vừa tới thực tập. Mí mắt Tổng Văn Hạo giật giật, tóm lại là cảm thấy chính mình phát hiện được bí mật mà không thể nói ra.

Thời điểm vừa mới đi đưa nước..... Tần Việt có ý nhắc nhở một câu, nói đem một lọ nước mơ chua đưa cho cô ấy.

.....

Tưởng tượng đến đây, Tổng Văn Hạo liền cảm thấy quan hệ giữa Trì Bối và Tần Việt nhất định không đơn giản, rõ ràng hướng bọn họ muốn đi ngược chiều, lại nói tiện đường, đưa người ta về nhà.

Tần Việt liếc xéo mắt hắn, nhắc nhở: "Không nên tò mò việc không được tò mò."

Tổng Văn Hạo: "..... Vâng."

Tần Việt nghĩ đến biểu cảm của người nọ lúc trốn tránh, nhẹ nhàng mày, khóe môi hơi nhếch lên.

Thật giống như lúc còn nhỏ, một chút liềm xù lông.

Sau khi Trì Bối về nhà, căn phòng trống rỗng chỉ có một người là cô.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt đang đỏ của mình, kéo tay áo tiến phòng bếp chuẩn bị làm cơm chiều, còn thuận tay gọi điện thoại cho Trì Bảo.

"Chị, buổi tối chị có về nhà ăn cơm không?"

"Không về, em làm cơm cho mình ăn thôi, chị ở bên này có chút bận." Trì Bảo nghĩ nghĩ hỏi: "Về nhà lúc tan tầm?"

"Vâng, ngày đầu tiên đi làm cũng không cần tăng ca gì đó."

Trì Bảo dừng một chút, thấp giọng hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Khá tốt, vừa mới bắt đầu còn có chút không thích ứng."

"Ăn cơm ở đâu." Trì Bảo nghĩ nghĩ lại nói: "Chị nghe nói nhà ăn Thần Việt không có đồ uống, có hay không ăn thức ăn ở ngoài?"

Trì Bối a một tiếng: "Không có, Tần tổng đi nhà ăn để ăn cơm, còn tặng đồ uống cho nhân viên."

Trì Bảo nghe, nghen nghen, cuối cùng thật sự là không nín được mắng một câu: "Cái này mượn tao[1]."

Mượn tao[1]: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

"A? Cái gì?" Trì Bối không nghe rõ.

Trì Bảo ho một tiếng, nhẹ giọng nói: "Tiểu Bối Bối nha."

"Chị nói đi."

"Chị nói với em, em không thể quá ngây thơ, chỗ làm việc rất loạn, em nhất định phải thông minh lên. Tuy rằng nói em ở các phương diện đều rất thông minh, nhưng EQ lại không tốt, có đôi khi người ta đào cho em cái hố mà không biết. Cho nên chị kiến nghị em cùng đồng nghiệp với lãnh đạo gì đó dùng thân cận quá. Bọn họ đều là kẻ già đời, em lại là tiểu bạch thủ không cơ linh nên rất dễ trở thành món ăn trong mâm vật của người khác." Là một người từng trải lại còn là chị của Trì Bối, Trì Bảo chân thành cho kiến nghị tốt nhất.

Trì Bối nghe vậy thì sùng sốt, đáp ứng: "Được, em sẽ không thân cận quá với mọi người."

"Đồng nghiệp thì không sao, hợp nhau thì vẫn có thể, nhưng quan trọng là lãnh đạo!" Trì Bảo nhấn mạnh: "Ngần vạn không thể thân cận quá biết không?"

Trì Bối: "....."

Cô cảm thấy lời nói này của chị mình có chút ý riêng gì đó. Nhưng làm một người tỷ không thì chị nói gì cũng đúng, chị nói là phải nghiêm túc nghe, Trì Bối nhớ kỹ, tự nhiên là miệng đầy bảo đảm đáp ứng.

"Biết."

Tắt điện thoại, Trì Bối an tâm nấu cơm. Ngay từ đầu cô đã là mười phần không dính dương xuân thủy[2], chỉ là sau lại Trì Bảo dạ dày xảy ra vấn đề, dĩ cũng không thể ở lại đây suốt, cho nên Trì Bối đi học nấu cơm. Cô không nghĩ tới chính mình còn rất có thiên phú, đồ ăn làm ra cũng không tồi.

Mười phần không dính dương xuân thủy[2]: chỉ nước tháng ba. Tháng ba mùa xuân thời tiết vẫn còn rất lạnh, nước cũng rất lạnh. Mười ngón không dính dương xuân thủy là chỉ mùa xuân tháng ba không cần phải tự mình giặt quần áo, ý chỉ người có gia cảnh điều kiện tốt, không phải làm lụng.

Sau này, cũng dần thành thói quen ở nhà tự mình nấu cơm.

Ăn cơm xong, cô về phòng của mình để xem sách, gửi cho Trì Bảo một tin nhắn rồi đi ngủ.

Ngày đầu tiên đi làm, tổng thể mà nói chính là hoàn mỹ.

Hai ngày sau, Trì Bối ở công ty cũng không tồi.

Cô có điểm cao hứng chính là nhà ăn công ty mà ngày đầu tiên đi làm không có máy đồ uống thì hiện tại đã có. Cơm trưa mỗi ngày ăn cũng nhiều hơn.

Tôn Hân Nhiên đối với cô tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: "Trì Bối em ăn cũng không ít nha."

Trì Bối gật đầu: "Em có nói em ăn ít đâu?"

Tôn Hân Nhiên choáng váng, có chút nghi hoặc: "Ngày đầu tiên đi làm kia chỉ là không ngon miệng thật?"

Nghe vậy, Trì Bối cười cười nói: "Là thật, ngày đó không phải rất muốn ăn cơm."

Hai người đang ngồi trong văn phòng trò chuyện, đột nhiên giám đốc bộ nghiên cứu đi ra, vỗ vỗ tay khiến cho mọi người chú ý.

"Buổi tối hôm nay các vị không có việc gì chứ? Chúng ta cũng phải làm một cái gì đó để đón người mới đến. Đề hoan nghênh vài vị đồng nghiệp mới,

buổi tối chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm."

Tiếng nói vừa dứt, các đồng nghiệp trong nháy mắt liền hưng phấn: "Lý tổng, đến nơi nào ăn đây? Vị trí có thể tùy tiện chọn sao?"

Lý tổng liếc mắt vị nhân viên sinh động kia, gật đầu nói: "Tùy ý chọn, trước 5 giờ sẽ quyết định."

Đột nhiên, có người tò mò hỏi: "Giám đốc, chúng ta liên hoan Tần tổng có tới không?"

Này không phải bọn họ quá tò mò mà là vì ngày hôm qua bộ hành chính bên kia liên hoan, Tần Việt có đi. Bất quá cũng có người nói là vừa lúc gặp nhau, Tần Việt đi vào uống ly rượu liền rời đi. Sự thật rốt cuộc là như thế nào, cũng không có người biết.

Tóm lại..... Bọn họ cũng hy vọng Tần Việt có thể đến chỗ liên hoan của bộ phận mình.

Giám đốc sừng sốt, cười cười nói: "Tôi sẽ đi hỏi cho mọi người?"

"Được."

Giám đốc vừa đi, trong nháy mắt mọi người lập tức sinh động hẳn lên: "Tần tổng hẳn là sẽ đến."

"Không nhất định."

Tôn Hán Nhiên ghé vào bên cạnh Trì Bối, cầm cái ly hỏi: "Trì Bối, em nghĩ Tần tổng có đến không?"

Trì Bối hoảng hốt, lắc đầu: "Không biết."

Bất quá theo cô biết, Tần Việt hẳn là rất bận mới đúng, làm sao có thời giờ tham gia liên hoan cùng nhân viên.

Chỉ là, cô đã đánh giá cao về trình độ bận rộn của người nọ.

Anh không chỉ có tới mà còn bình tĩnh..... ngồi bên cạnh cô cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bồi tội

Địa điểm quán thịt nướng cách công ty không xa, lo lắng tan tầm sẽ kẹt xe nên cố ý chọn cái gần công ty

Trì Bối cùng Tôn Hán Nhiên với vài người đồng nghiệp ngồi cùng một xe. Lúc tan tầm giám đốc đã đặt trước một phòng bao rất lớn, cũng đủ cho cả đồng nghiệp của bộ nghiên cứu. Có đồng nghiệp bởi vì có việc cho nên không cùng đi.

Trải qua mấy ngày ở chung, Trì Bối cùng Tôn Hán nhiên cũng đã dung nhập đến bên trong bộ phận này. Mọi người ghé vào nhau, ngẫu nhiên cũng có thể nói giỡn.

Trì Bối tuy rằng chậm hòa nhập, nhưng chỉ cần quen thuộc, người sẽ rất dễ ở chung.

Cô đang chuyên tâm nướng thịt, đột nhiên nghe được bên tai có người ở thảo luận nói: "Các người nói Tần tổng có tới hay không? Vừa mới không nghe thấy giám đốc nói."

"Khả năng là không thể nào, gần đây bộ dáng Tần tổng giống như rất bận."

"Phải không?"

"Đúng vậy, gần đây công ty không phải đang phải làm báo cáo về người máy luyện ái sao, khẳng định rất bận."

"Đó cũng là, hy vọng nhiều vào Tần tổng có thể tới, lúc đó muốn tôi ăn ít đi hai miếng thịt cũng có thể."

.....

Nữ nhân ghé vào cùng nhau đại đa số đều là các loại hình bát quái, Trì Bối ngồi ở trong một góc cầm nước ấm uống, an an tĩnh tĩnh nghe, không tham dự vào.

Nữ nhân bộ nghiên cứu tuy rằng không nhiều lắm, nhưng các nam nhân đối với Tần Việt đại đa số cũng là sùng bái, nếu anh có thể lại đây nói một vài lời

tri thức chuyên nghiệp, phân tích tiến triển của nghiên cứu mới, mọi người cũng sẽ cao hứng lạ thường.

Một đám người còn không có thảo luận xong, cửa phòng liền có người gõ, là người phục vụ mang đồ ăn tiến vào.

Mọi người: "..... Ai."

Trì Bối nhìn mà chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô cúi đầu nhắn tin cho Trì Bảo nói tối nay cùng bộ phận đi ăn, tin nhắn còn chưa có gửi đi thì đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai đầy hưng phấn.

"Oa, Tần tổng tới."

"Trời ơi." Tôn Hân Nhiên ở bên cạnh Trì Bối kinh hô nho nhỏ.

Cô ngẩn ra, theo bản năng ngừng đầu nhìn lại, vừa lúc thấy được người nọ mang một khuôn mặt cười, đôi tay anh cầm túi đứng ở cửa, cùng giám đốc đứng một chỗ, đi theo chào hỏi mọi người trong phòng.

Khi Tần Việt đến, bầu không khí trong phòng bao nháy mắt liền rối loạn, so với thời điểm ban đầu sinh thêm động vài phần.

Còn chưa tới thời điểm chính thức ăn uống, Tần Việt bị vây quanh hỏi vài vấn đề chuyên nghiệp, anh đều giải đáp từng cái từng cái một, thanh âm dễ nghe, tri thức năng lực chuyên nghiệp. Ở một điểm đặc biệt nào đó giải thích lại độc đáo. Trì Bối ngồi ở một bên nghe cũng say sưa ngon lành.

Hiện tại hiểu biết của cô tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng biết Tần Việt đối với việc như thế này sẽ không che giấu, chỉ cần mọi người hỏi đến, anh đều nguyện ý trò chuyện, nói cho mọi người vấn đề.

Vị trí của cô cách Tần Việt chỉ có chút khoảng cách, cách vài người. Từ bên này của cô mà nhìn qua, khó khăn lắm mới có thể nhìn đến bàn tay của người kia, khớp xương rõ ràng, lại còn hơi hơi uốn lượn, tư thái lười biếng khoác lên chén trà nhỏ trước mặt. Rõ ràng cái gì cũng chưa làm..... Nhưng lại làm người ta khó có thể bỏ qua mị lực của anh.

Hân huyền một hồi, người phục vụ đem toàn bộ đồ ăn lên, mọi người không sai biệt lắm cũng muốn bắt đầu ăn uống.

Mắt Tổng Văn Hạo nhìn giữa chỗ ngồi của bọn họ, cười nói câu: "Chúng ta có phải nên cho các đồng nghiệp nữ một đặc quyền? Đề bọn họ ngồi ở giữa?"

Trì Bối cùng Tôn Hân Nhiên đều ngồi ở trong một góc, mặt khác ba nữ đồng nghiệp lại ở đối diện hai người, năm người ghé vào nhau.

Nháy mắt, nam đồng nghiệp bên cạnh Tần Việt đều đứng dậy, nhìn về phía các cô: "Đứng đứng đứng, Trì Bối cùng mọi người mau lại đây, các cô ngồi ở giữa cho thuận tiện một chút."

Trì Bối: "....."

Còn có người nói giỡn nói: "Tối, cho mọi người có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Tần tổng, Tần tổng sẽ không ngại đi."

Tần Việt nhướn mày cười, nhân nhạ nói: "Tự nhiên."

Tự nhiên.

Không ngại.

Trì Bối hoàn toàn là bất đắc dĩ đổi vị trí, thẳng đến lúc ngồi ở bên cạnh Tần Việt, cả người vẫn ngốc, cô nhìn về phía Tôn Hân Nhiên ở một bên..... Trên mặt cô ấy mang theo nụ cười hướng ánh mắt về cô, là vui vẻ cùng khấn trương.

Xuyên thấu qua ngồi ở giữa, Trì Bối nhận được ánh mắt, yên lặng ngồi xuống.

Đột nhiên, bên tai giống như là có người cọ qua, roi xuống một câu: "Khấn trương?"

Trì Bối cầm chiếc đũa trong tay nắm thật chặt, không trả lời.

Cô thì có cái gì mà khấn trương, bắt quả chi là ngồi cùng lão bản ăn cơm mà thôi, lại không phải chưa ăn qua.

Nghĩ, Trì Bối nghiêng nghiêng mà liếc nhìn Tần Việt, về mặt ngạo kiêu.

Tần Việt không tiếng động cong cong khóe môi, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Thịt nướng của nhà hàng này không tồi, Trì Bối thích ăn cho nên làm cho nó thật ngon. Vì thế khi đồ ăn vừa mới lên, ngay lập tức cô bắt đầu hết sức chuyên chú vào thịt nướng, chuẩn bị ăn thật nhiều, bên cạnh lại đặt xuống một cốc nước mơ chua. Tất cả cũng đủ làm cho người ta ngon miệng, hơn nữa cô cũng đang thật đói bụng.

Trong phòng có tiếng tư tư vang lên, mùi hương dần dần phieu tán ra.

Đại bộ phận đồng nghiệp đều là khách quen của quán thịt nướng này, đối với thịt nướng cũng quen.

Tri Bối chậm rãi nướng cánh gà, đột nhiên nghe được bên cạnh có người đang nói chuyện.

"Tần tổng, anh có cần tôi hỗ trợ không?"

Tần Việt ngữ điệu lãnh đạm, thấp giọng nói: "Không cần."

Tôn Hân Nhiên cứng đờ, không nghĩ tới Tần Việt sẽ cự tuyệt hoàn toàn như thế, cô ấy đỏ mặt rồi tái đi, sừng sốt gật đầu: "Được."

Tần Việt đối với phụ nữ không kiên nhẫn giống nhau, lúc này cũng sẽ không nói thêm cái gì, ngược lại là Tống Văn Hạo ở một bên ho một tiếng nói: "Tần tổng chúng ta có thói quen thích sạch sẽ, hướng chỉ nào có ai để phụ nữ phục vụ."

Tôn Hân Nhiên cười cười, cũng cảm thấy có vẻ hợp lý.

"Là tôi đường đột."

Hai người trò chuyện, Tri Bối bót thời giờ nhìn Tần Việt, người này trước mặt..... Đang nướng hai mảnh khoai tây, còn lại cái gì đều không có, bìa bên cạnh mở hai lon.

Cô liếc mắt, không sẵn lòng nhiệt tình hỗ trợ.

Nhưng nghĩ người này trước kia giúp mình cùng chị, Tri Bối chung quy có chút mềm lòng, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy mà nói: "Tần tổng, anh không ăn à?"

Tần Việt nhướn mày, yên lặng nhìn cô: "Không."

Tri Bối: "..... Anh có thể kêu trợ lý nướng cho anh?"

"Tôi có thói quen sạch sẽ."

Tri Bối gật gật đầu, một bộ dáng nghe không hiểu: "Cái kia anh cũng đừng ăn đi."

Tần Việt: "....."

Bị chọc giận quá mà phát cười.

Khóe môi anh hơi cong, mặt mày hơi rởn rợn tiểu bạch thỏ bị chọc cho nóng nảy sẽ cắn người trước mặt, thấp giọng hỏi: "Còn ghi hận tôi đoạt công việc của chị cô?"

Vừa nói đến cái này, Tri Bối liền tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Cô biết thương trường như chiến trường, thay đổi trong nháy mắt. Mỗi một bước đầu tư cùng hạng mục đều không thể đi nhầm, đều không thể xuất hiện bất luận sai lầm gì. Nhưng thực tế cô biết cái hạng mục kia đối với Tần Việt mà nói thì có thể có thể không, nhưng đối với Tri Bảo mà nói lại không phải vậy, nếu không có, có lẽ một năm này sẽ không dễ đi, trừ phi tìm được điểm đột phá mới.

Đây cũng là vì cái hạng mục này nên Tri Bảo mới bận rộn như thế.

Bản thân Tri Bối lại rất tỷ mỉ, các phương diện đều thực giữ gìn Tri Bảo, vô luận chị làm cái gì đều là đúng, nói cái gì cũng đúng.

Đương nhiên, cô cũng biết ý nghĩ của chính mình quá mức trẻ con và quá mức ngây thơ, Tần Việt bắt lấy hạng mục cũng đúng là bình thường, anh không có lý do gì nhường cho Tri Bảo, bọn họ lại không phải họ hàng thân thích gì đó, nếu là thân thích cũng muốn tính toán rõ ràng.

Kỳ thật Tri Bảo không ngại, thua thì thua, không có cảm giác quá lớn, nhưng Tri Bối lại tương đối trẻ con. Lúc này lại nhìn Tần Việt, nhìn không được đối vài câu, cô hoàn toàn không chế không được.

Bất quá..... Cô sợ dĩ dảm đối với Tần Việt như vậy là vì đại khái từ đáy lòng biết, Tần Việt sẽ không coi lời nói của cô là thật, sẽ không so đo với cô.

Tri Bối cắn giận mà trừng mắt nhìn anh, khẩu thị tâm phi: "Không có."

Tần Việt lười nhác mà ừ một tiếng, đột nhiên duỗi tay đặt ở sau lưng ghế cô ngồi, thông thả ung dung giải thích một câu: "Cái hạng mục kia, chị cô ăn không vô."

Tri Bối: "..... Cơ hội cũng chưa cho người ta, anh như thế nào biết ăn không vô."

Cô cầm chiếc đũa trước mặt chọc cánh gà, giống như là phát tiết: "Anh lợi hại."

Tần Việt mỉm cười, có chút cong người, cầm một chiếc đũa từ trong chén Trĩ Bối lấy đi miếng cánh gà bị cô chộp đến không nổi nhìn, ôn nhu nói: "Tôi ăn cánh gà, coi như là cho cô bồi tội?"

Trĩ Bối: "....."

"Không....." Lời còn chưa nói xong, Tần Việt đã ăn cánh gà.

Một lúc sau, Tần Việt hỏi: "Cái này bồi tội được không?"

Trĩ Bối lắc đầu: "Anh chiếm tiện nghi của tôi."

Cô cực khổ cực khổ nướng được cánh gà, vì cái gì phải cho Tần Việt ăn??? Còn có..... Tần Việt thói quen sạch sẽ mà???

Tần Việt ý vị thâm trường nhìn cô, có ý riêng: "Tôi còn chưa chiếm được."

.....?

Có ý tứ gì??

Chẳng qua, không chờ Trĩ Bối suy nghĩ cẩn thận, một bên giám đốc đã nâng chén, hướng mọi người nói kính Tần tổng, kính đồng nghiệp mới..... Uống xong hai ly nước trái cây, Trĩ Bối cũng quên tìm Tần Việt truy cứu trách nhiệm cánh gà.

Với lại, cô không muốn cùng Tần Việt nhiều lời.

Trĩ Bối cúi đầu nghiêm túc ăn thịt nướng, Tần Việt ngược lại lại không chộp ghẹo cô nữa. Cũng may mắn, toàn bộ đồng nghiệp ở đây chỉ nghiêm túc cùng đồ ăn đấu tranh, từng người trò chuyện cùng lửa nóng, không có ai chú ý tới bọn họ ở bên này.

Ăn uống no đủ, những người còn lại còn chưa rời đi, Trĩ Bối đột nhiên liền cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Vị trí cô ngồi cùng vị trí Tần Việt ngồi, giống như càng ngày càng đến gần rồi, gần đến..... Chân bọn họ phía dưới bàn đụng phải nhau, tuy nói không có đến nông nổi da thịt dính sát vào nhau nhưng Trĩ Bối mặc quần không dày, đơn giản là quần jean. Thời điểm nghiêm túc cảm thụ, cô còn có thể cảm nhận được người nọ bên cạnh.....Đùi thịt bị bao vây trong quần tây, thời điểm không cẩn thận đụng phải, giống như có nguồn nhiệt từ bên kia truyền tới.

Giống như chân hai người dán sát bên nhau.....

Tương tự đến đây, mặt Trĩ Bối nháy mắt liền đỏ lên, cô nhanh chóng từ vị trí đứng lên, khiến cho mọi người nhìn chăm chú.

Mọi người sững sờ, nhìn cô: "Trĩ Bối làm sao vậy?"

Trĩ Bối hoảng hốt, đối với ánh mắt Tần Việt cười như không cười, lúng ta lúng túng: "Em đi toilet."

Nói xong, cô kéo ghế ra, thật nhanh chạy ra ngoài.

Tần Việt nhướng mày, cúi đầu nhìn dáng ngồi của mình, hơi dịch một chút, thu hồi chân đang mở rộng của mình, quy quy củ củ ngồi ở nguyên vị trí.

Toilet, Trĩ Bối vốc nước lên mặt để giảm nhiệt độ, làm nhiệt độ gương mặt không rõ ràng như thế. Cô chậm rì rì làm xong hết thấy, đối với người trong gương hít sâu một hơi mới chuẩn bị trở về phòng, kết quả vừa mới đi ra từ chỗ ngoặt, cô liền nghe được âm thanh không giống bình thường.

Cô sững sờ, kinh ngạc mà nhìn một màn trước mặt, còn chưa kịp thấy rõ ràng, đôi mắt đã bị một bàn tay to hơi lạnh bịt kín.

Thanh âm người tới thấp thấp, có điểm khàn khàn.

"Nhìn cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ôm

Đôi mắt không nhìn thấy gì sẽ khiến thính giác cùng xúc cảm dần dần gia tăng.

Ví dụ như hiện tại.

Tri Bối rõ ràng nghe được có tiếng thờ dốc cách đó không xa, nam nữ hòa quyện vào nhau, nhưng càng rõ ràng hơn chính là tiếng nói khàn khàn quen thuộc ở bên tai kia. Rất quen thuộc. Trừ bỏ thanh âm quen thuộc, cả người anh cũng dán sát vào sau lưng mình. Lại tại lúc ở phòng bao, Tri Bối đã cởi áo khoác, lúc này hai người sẽ chỉ cách quần áo đơn bạc mà chạm vào nhau. Cô có thể cảm nhận được độ ẩm từ phía sau lưng truyền đến.

Mặt trong chốc lát liền đỏ lên.

Vừa rồi mới ở bồn rửa tay dùng nước lạnh giảm nhiệt độ xuống, bây giờ lại lần nữa tăng lên, thậm chí còn càng ngày càng cảm thấy nóng.

Cô khăn trương chớp chớp mắt, lông mi vừa lúc ở trong lòng bàn tay Tần Việt xoát xoát xẹt qua, hơi hơi có điểm ngứa, hô hấp Tần Việt nặng thêm vài phần, lôi kéo cô vào một góc.

Hai người vừa mới phát ra động tĩnh không nhỏ, cặp đôi ở cửa toilet thân mật tình lữ cũng đã rời đi, bên này liền an tĩnh trở lại.

Tần Việt hơi rử mí mắt, nhìn chăm chú vào người đứng trước mặt, tai cô đỏ ửng, thân mình căng chặt, có thể nhìn ra là khăn trương.

Tay ở trước mặt còn chưa lấy ra, Tri Bối trầm mặc giây lát, lúng ta lúng túng nói: "Tần. Tần tổng, anh có thể buông ra rồi."

Tần Việt mỉm cười, lúc này mới dời tay đi, để ở trong túi. Nhiệt độ mặt cô vẫn còn đó, làm cho lòng bàn tay anh nóng lên.

"Nhìn cái gì?"

Tri Bối đỏ mặt, vô ngữ trừng mắt mà nhìn Tần Việt, nhỏ giọng nói thầm: "Tôi cũng không phải cố ý đi xem."

Cô nào biết có người. ở cửa toilet. Không không chế được như thế.

Ánh mắt Tần Việt nặng nề mà nhìn cô, nâng cằm: "Trở về đi."

"Ừm." Tri Bối đi trước hai bước lại quay lại nhìn về phía nam nhân theo sau, có chút khó xử: "Tần tổng. Nếu không anh đi vào trước đi?"

Cô không nghĩ sẽ cùng Tần Việt đi vào, tuy rằng nói hai người đều không có cái gì, nhưng chị cô nói rất đúng, có lúc vẫn phải cùng lãnh đạo giữ khoảng cách nhất định, tránh cho một ít hiểu lầm không cần thiết.

Tần Việt dừng bước chân, ghé mắt nhìn cô: "Không muốn cùng nhau đi vào như vậy?"

Tri Bối nhấp môi: "Chính là. Sợ có hiểu lầm không cần thiết."

Tần Việt a một tiếng, không nói chuyện. Nhưng lại đi về hướng khác, Tri Bối một mình đi vào phòng bao.

Thời điểm cô đi vào, một số người muốn đi tiếp, cũng có một số người phải về nhà. Tất cả mọi người vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ.

Tri Bối nghe thấy có người kêu tên của mình, "Tri Bối, muốn cùng đi quán bar chơi không?"

Cô trả lời: "Mọi người cứ đi chơi đi, em không đi đâu."

"Thật không đi? Lúc này vẫn còn sớm mà."

Tôn Hân Nhiên ở một bên cũng nói: "Tri Bối đi cùng đi, em không đi thì chỉ có mình chị là người mới, cùng đi đi."

Tri Bối suy tư một lát, đột nhiên nghĩ đến lời nói của Tri Bảo, ở công ty tận lực khiêm tốn một chút, hòa hợp với tập thể một chút. Giống như chuyện liên hoan nhân viên mới này, có thể tham dự, ít nhất lần đầu tiên phải cho mọi người cơ hội.

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu cười cười: "Vậy đi thì đi."

"Đi đi đi."

Đoàn người tiếp tục đi chơi, Tần Việt sau khi rời khỏi đây thì không trở lại, Tổng trợ lý ngược lại trở về nói hai câu, nói là Tần Việt có việc đi trước, kêu mọi người đi quán bar chơi chú ý an toàn linh tinh, về nhà sớm một chút.

Bọn họ chọn quán bar cách chỗ thịt nướng kỳ thật có chút xa, xem như là một địa phương tương đối hẻo lánh. Bên đường có rất nhiều quán bar. Thời điểm đêm tối là lúc con phố vô cùng náo nhiệt.

Mới vừa lên xe, Tri Bối liền nhận được một tin nhắn, phía trên chỉ có ba chữ: [Đừng uống rượu, về nhà sớm một chút.]

Cô hoảng hốt nhìn dãy số kia, có chút kinh ngạc, rồi rầm hai phút, Tri Bối cũng không biết nên trả lời thế nào. Lúc còn đang chần chờ, Tôn Hân Nhiên từ một bên nhìn lại, nhìn điện thoại của cô: "Nhìn cái gì thế?"

Tri Bối theo bản năng tắt điện thoại, quay đầu nhìn cô cười nói: "Em nói với một trưởng bối rằng mình muốn đi quán bar, người ta nói em đừng uống"

rượu."

Tôn Hàn Nhiên hồ nghi mà nhìn cô, gật gật đầu: "Uống ít, trường bối nói không phải không có lý."

"Ừm."

Cô nghĩ, Tần Việt còn lớn hơn một tuổi so với chị cô..... Nói trường bối, hẳn là không sai đi.

Tần Việt ở bên ngoài rút một điều thuốc, ngón tay thon dài cời một cái cúc áo somi, tùy ý để gió lạnh tiến vào, làm đầu óc thanh tỉnh vài phần.

Xúc động quá rồi.

Anh vừa mới hút xong điều thuốc, tiếng chuông điện thoại liên vang lên. Sau khi nghe xong cảm xúc cả người Tần Việt đều không đúng, lệ khí trên người càng lúc càng rõ ràng.

"Tôi lập tức tới ngay."

"Tần tổng?" Tổng Văn Hạo nhìn: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tần Việt ghé mắt nhìn hắn, thấp giọng nói: "Bệnh viện bên kia có chuyện, tôi qua đó một chuyến."

Tổng Văn Hạo ngăn ra, vội nói: "Ngài uống rượu, tôi đưa ngài đi."

"Ừ. Đi vào bên trong nói một tiếng." Anh không muốn đi vào, lo lắng cảm xúc hiện tại dọa đến người kia.

"Được."

Không lâu sau, Tổng Văn Hạo ra ngoài, hắn lo lắng Tần Việt sẽ uống rượu, cho nên vừa rồi một giọt rượu cũng không uống.

Ban đêm gió đã thổi có chút lạnh, thổi làm suy nghĩ của người ta rõ ràng lên không ít, Tần Việt ngồi ở trên ghế sau mở cửa sổ ra, ánh mắt nặng nề mà nhìn cảnh đêm lộng lẫy ngoài cửa sổ, khóe miệng nhấp thành một đường thẳng tắp.

Tổng Văn Hạo ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn một cái, hơi có chút lo lắng.

Đến một bệnh viện tư nhân, Tần Việt với Tổng Văn Hạo cùng đi vào, ở cửa đã có người đang chờ họ.

"Tình huống hiện tại như thế nào?"

Người nọ dè dặt thanh âm trả lời: "Tần tổng yên tâm, tình huống đã có chuyển biến tốt đẹp, hiện tại đang kiểm tra."

Thần sắc Tần Việt cũng không thả lỏng xuống, hơi hơi gật đầu đáp ứng, đi lại trước phòng phẫu thuật, nhìn ánh đèn phòng phẫu thuật lóe lên.

Thẳng đến nửa giờ sau, bên trong mới có người ra, bác sĩ nhìn về phía Tần Việt, nhân nhật cười: "Đừng khẩn trương như vậy, tin tức tốt." Hắn đem khẩu trang cời xuống, thấp giọng nói: "Muộn nhất là nửa tháng, có thể sẽ tỉnh lại."

Tần Việt nghe, nhẹ nhàng trả lời: "Cảm ơn."

"Khách khí." Người nọ nâng cằm: "Đi xem một chút đi, đợi lát nữa tới văn phòng của tôi một chuyến."

Tần Việt xoay người, hướng bên kia đi vào.

Nhân viên đến quán bar liên hoan cũng không đơn giản, có thể làm ở bộ phận nghiên cứu của Thần Việt tiền lương tất nhiên không thấp. Bọn họ trừ bỏ tiền lương cao mà còn có tiền thưởng của các hạng mục cũng không tồi, càng đừng nói ở Thần Việt lại có thể dễ dàng lấy được nhiều hạng mục.

Cho nên tổng thể mà nói, nhân viên không thiếu tiền.

Tri Bối tới cửa quán bar mới phát hiện ra, cái quán bar này chính là quán bar nơi cô gặp gỡ Tần Việt lần đầu tiên kia..... Có thể tới nơi này tiêu phí đều là kẻ có tiền.

Có người oa một tiếng: "Như thế nào lại tới nơi này?"

"Chi phí chỗ này cũng cao quá đi."

Một nam đồng nghiệp đi đầu cười cười bổ sung nói: "Trợ lý Tần tổng bảo chúng ta tới nơi này, hóa đơn ghi cho Tần tổng."

"Thật hay giả?"

"Giả thì sao tôi dám mang mọi người đến đây?"

Tri Bối nghe, yên lặng tính. Đêm nay từ trên xuống dưới, Tàn Việt hẳn là đã mất nhiều máu mới đứng, bất quá đối với một ông chủ lớn mà nói, này đây thật đúng là không tính là gì.

Giờ này, không khí quán bar đang rất nóng. Không ít người ở chính giữa sân khấu nhảy múa. Lúc bước vào Tri Bối đã bị tiếng ca chói tai làm cho kích thích, nhũn mảy. Cô không phải thực thích tới loại quán bar náo nhiệt này, tới nơi này còn không bằng ở nhà viết nhiều thêm mấy cái chương trình, hủy đi mấy người máy.

Ánh đèn bên trong quán bar nhiều màu sắc, lóa lên làm người ta hoa mắt.

Tri Bối cùng bọn Tôn Hân Nhiên ngồi trong một góc, không lâu sau thì có người đưa lên không ít rượu, mấy đồng nghiệp lớn mật đã cùng với người khác ra ngoài nhảy.

Tôn Hân Nhiên liếc nhìn rồi nói với Tri Bối: "Tri Bối, có muốn qua bên kia nhảy không?"

"Không đi." Tri Bối liếc nhìn, bật cười nói: "Chị đi đi."

Tôn Hân Nhiên có chút tiếc nuối: "VẬY em ngồi ở chỗ này, chị theo bọn họ đi qua bên kia."

"Được."

Tri Bối nhìn chung quanh một vòng, quán bar trang hoàng thiết kế không tồi, cho dù là mở nhiều năm như vậy, thiết kế vẫn mới mẻ độc đáo như cũ. Lúc trước hình như cô đã nghe Tri Bảo nói qua, ông chủ quán bar này rất có bối cảnh, nhiều ông lớn đều nguyên ý đến đây. Cô là một người nhàm chán, ngồi ở vị trí nhìn, cúi đầu vừa định muốn cùng đám bạn nói chuyện phiếm, bên cạnh lại có người đi tới cạnh cô, là một người đàn ông trẻ tuổi, cầm chén rượu nhìn về phía cô: "Tiểu thư, có hứng thú uống một chén không?"

Tri Bối lớn lên đẹp mắt, ngũ quan tú lệ, diện mạo dễ nhìn, không có lực công kích, nhưng khó nén lòng mà nhìn. Ngồi ở giữa một đám người trang điểm đậm, cô thật độc đáo, đáng người cũng thực tốt, không cao không thấp, nên có cũng đều có.

Lúc cô vừa mới vào, liền có không ít người chú ý tới. Chẳng qua người bên cạnh cô nhiều, cũng không ai dám lại đây. Nhưng bây giờ lại không giống, Tri Bối lẻ loi ngồi một mình một chỗ, có người sẽ không kiềm chế được.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông trước mặt: "Cảm ơn, không cần."

Người đàn ông kia như rụng mảy, có chút khó tin: "Xác định?"

"Xác định." Tri Bối kiên định cự tuyệt: "Xin lỗi."

Người nọ hậm hực, có chút tiếc nuối, nhưng chưa từng miễn cưỡng cô.

Chỉ là không lâu sau, tình huống lại có chút không đúng, lúc Tri Bối cự tuyệt người đàn ông thứ ba, còn có người đi tới bên này. Cô suy nghĩ trong giây lát, vội vàng đứng dậy chuẩn bị đi toilet trốn.

.....

Bên ngoài tiếng ca đình tai nhức óc có chút nhiều người, Tri Bối ở toilet an tĩnh một hồi lâu mới lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn thời gian cũng là lúc phải về nhà.

Cô mới từ bên trong đi ra, đối diện liền có một người quen đi đến bên này, Tri Bối sững sốt kinh ngạc nhìn nam nhân uống say trước mặt, hô một câu: "Tần tổng?"

Tàn Việt hơi giật mình, trên người còn có mùi rượu nồng nặc quanh quẩn, ngẩng đầu nhìn qua, trong ánh mắt mang theo chút cảm xúc nói không nên lời.

Giống như. Có điểm khổ sở?

Tri Bối không biết như thế nào để hình dung, tóm lại cô nhìn thấy chính là như vậy.

Cô theo bản năng tới gần Tần Việt, càng tới gần càng phát hiện mùi rượu trên người Tần Việt thật sự rất nặng. Có khả năng người này đã uống say. Cô ním môi, giờ tay ở trước mặt anh quờ quơ: "Tần tổng, anh có thể nhận ra tôi là ai không?"

Tàn Việt yên lặng nhìn cô vài giây. Trong nháy mắt, tay Tri Bối bị người trước mặt bắt lấy, giữ chặt.

"Em."

Tàn Việt duỗi tay, khi cô còn chưa kịp phòng ngừa đột nhiên kéo cô vào trong ngực, ấn xuống, không thể nhúc nhích nửa phần.

Tri Bối ngốc luôn rồi, vừa định đẩy anh ra, anh đã nghiêng nghiêng đầu, đem đầu dựa vào cổ cô, có độ ấm của nhàn nhạt của hơi thở ở đó, có chút hơi hơi ngứa. Làm tay cô mới vừa chuẩn bị đẩy anh ra lơ lửng giữa không trung rồi lại rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cho mèo ăn

Anh cứ như vậy ghé vào một bên người Trì Bối, trọng lượng thân thể kia ép xuống người cô khiến thân người nhỏ bé của cô không thể giữ được.

Tay Trì Bối giờ lên lại buông xuống, lặp lại rất nhiều lần. Có cảm giác nói không nên lời gì đó phảng phất, Tần Việt trước mắt có chỗ xa lạ làm cô không đành lòng đẩy ra.

Cô nghĩ, liền cho Tần Việt dựa vào một phút thì đẩy ra.

Ở trong lòng Trì Bối yên lặng đếm số, tận lực làm mình bỏ qua hô hấp đang nhẹ nhẹ ở bên tai với hơi thở đầy mùi rượu quanh quẩn rồi cùng hương vị độc đáo trên người anh.

Một hai ba bốn năm sáu bảy..... Một hai ba bốn năm sáu bảy.....

Tóc Tần Việt ngắn, nhưng cũng không phải là là đầu đinh. Kiểu tóc thoát nhìn thật rục rờ, loại hình lạnh lẽo, mây lộ ra, làm người ta khi nhìn anh sẽ nghĩ đến một câu thành ngữ.

Mây kiếm mắt sáng.

Ngũ quan diện mạo của anh thật sự xuất sắc.

Đương nhiên, các loại năng lực cũng xuất sắc.

Trì Bối không biết đếm bao nhiêu số, đếm tới chính mình đã bắt đầu suy nghĩ đầu óc cùng diện mạo của ông chủ, người này vẫn không tỉnh lại.

Đến cuối cùng, thật sự là chịu không nổi, cô mới duỗi tay đẩy Tần Việt một phen, thấp giọng gọi: "Tần tổng?"

Không có phản ứng.

Trì Bối nhúm mày, có chút bất đắc dĩ hô câu: "Tần tổng, tôi chịu không nổi nữa rồi."

Cô bắt lấy bả vai Tần Việt, trực tiếp nói: "Anh đây không phải là uống đến mức hôn mê đấy chứ."

"Chiếm tiện nghi của tôi như thế này thật không thích hợp, quá trắng trợn táo bạo."

Tần Việt: "....."

Anh vẫn luôn biết Trì Bối là người cái gì cũng dám nói. Mặt ngoài thoát nhìn cô rất mềm mòng rất đáng yêu rất ôn nhu, nhưng trên thực tế lại có chỗ độc miệng. Tính cách của cô tuy rằng không bằng Trì Bảo ngay thẳng, nhưng một chút cũng không nương nung, có cái gì nói cái đó, thậm chí ngẫu nhiên còn có một chút xú bá đạo cùng tùy hứng.

Cô là cung Song Tử, kẻ có hai mặt tính cách, khi mềm khi cứng. Có đôi khi nói chuyện có thể làm người ta đến vô lực phản bác, nhưng lúc mềm lại giống như một đứa trẻ.

Tần Việt chậm rì rì mà ho khan, giả vờ làm bộ dáng mới vừa tỉnh ngủ mở mắt ra nhìn cô, tiếng nói khàn khàn hô một câu: "Trì Bối."

"Tần tổng." Trì Bối lạnh mặt, trêu chọc hỏi: "Anh tỉnh rồi nha."

Lời này, người thông minh vừa nghe liền biết là có ý tứ gì.

Cố tình, Tần Việt hiện tại không muốn làm một cái người thông minh. Anh làm bộ cái gì cũng chưa nghe hiểu nhìn cô, "Xin lỗi."

Anh đứng dậy, hơi rời khỏi Trì Bối một ít nhưng cũng không phải là xa, hai người vẫn là dựa vào rất gần rất gần nhau.

Trì Bối trừng mắt liếc nhìn anh một cái, thân mình yên lặng hướng bên cạnh rời đi: "Nếu anh tỉnh rồi, tôi đi về trước."

"Ừừừ." Tần Việt nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Còn trở về uống rượu?"

Trì Bối nhìn anh: "Như thế nào?"

"Ở cùng tôi một lát?"

Thăng đến đi ra khỏi quán bar, Trì Bối cũng không muốn nghe chính mình tại sao lại đáp ứng yêu cầu của anh.

Buổi tối gió thổi, có chút lạnh lẽo mà quét qua, làm suy nghĩ con người thanh tỉnh không ít.

Trì Bối nhìn bóng dáng đi trước mình, nghĩ ——

Có lẽ là bởi vì vừa rời Tần Việt thoát nhìn quá mức yếu ớt, cô mới có thể mềm lòng đáp ứng.

Cô nghĩ, nhất định là do cái này.

Ra khỏi quán bar nhìn cảnh đêm vẫn còn rất đẹp. Lúc này giống như là thời điểm vui nhất trong đêm. Xung quanh đều là âm thanh náo nhiệt, cùng bọn họ không hợp nhau.

Đi một đoạn, vừa lúc đến một cái quảng trường.

Bởi vì là buổi tối thứ sáu, lúc này vẫn còn có không ít người ở đây chơi đùa, có các di nhảy ở quảng trường, cũng có thiếu niên chơi ván trượt.

Trì Bối dừng bước chân, gọi người ở phía trước: "Tần tổng."

Trong tay Tần Việt cầm một cái áo, quay đầu lại nhìn lại, ánh mắt thâm thúy: "Làm sao vậy?"

Trì Bối nhấp môi nhìn anh: "Anh không phải đi rồi sao, như thế nào lại trở về quán bar?"

Còn trùng hợp gặp mình như vậy.

Tần Việt nhẹ mỉm cười, thẳng lăng lăng mà nhìn cô, không nói lời nào.

Hơn bốn mươi phút trước, Tần Việt mới từ bệnh viện đi ra, liền nhận được tin nhắn từ Quý Bạch, nói là ở quán bar thấy được người quen, có muốn lại đây không.

Tần Việt cự tuyệt.

Một phút đồng hồ sau, Quý Bạch trực tiếp cho gửi cho anh ảnh chụp, là từ chỗ cao chụp xuống chỗ thấp, ảnh chụp còn có điểm mờ hồ, nhưng Tần Việt lại chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra người trong ảnh chụp là ai. Ngay lập tức, không hề nghĩ ngợi, anh liền kêu Tống Văn Hạo đưa mình tới bên này.

.....

Đến nơi, Quý Bạch nói người kia hình như đi toilet, hỏi anh muốn uống một chén ngồi chờ không.

Quý Bạch với lão bà cùng một vài bằng hữu ở bên này, vừa lúc thấy được cô.

Tần Việt suy nghĩ giây lát, đều là bằng hữu đã quen biết nên ngồi xuống. Uống mấy chén rượu nhưng không đến nồng nức say, vèn vèn chỉ có chút choáng.

Cho nên vừa rời ở cửa toilet cũng liếc mắt một cái đã nhận được ra cô, mới có thể như thế.

Anh trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Có bằng hữu đến đây, lại đây gặp mặt."

Trì Bối nga một tiếng, nghĩ nghĩ gật đầu: "Lại nói đi, thế nhưng anh lại uống nhiều."

"Là tâm tình không tốt sao?"

Tần Việt không thừa nhận cũng không phủ nhận, ngược lại hỏi: "Đi cùng ông chủ của cô một lát?"

Trì Bối: "Tôi đây không phải đang đi cùng anh sao, mà đi cùng ông chủ có thêm tiền lương sao?"

Nghe vậy, Tần Việt cười.

Đuôi lông mày của anh hơi nheo lại, khóe môi hơi cong mà liếc nhìn cô: "Thiếu chút tiền ấy?"

"Không thiếu." Trì Bối vô cùng bình tĩnh nói: "Nhưng đây là thời gian tan tầm, đi cùng ông chủ tính là tăng ca đi. Hẳn là muốn lấy."

Tần Việt: "....."

Anh cười, ánh mắt nặng nề mà nhìn chăm chú vào cô, mặt mày đè nặng u sầu kia giống như ít đi một chút.

"Được, tôi trả." Thanh âm của anh bây giờ cùng với lúc bình thường bất đồng. Lúc nói chuyện với Trì Bối có điểm nhu hòa thêm vài phần, thậm chí còn có điểm mà cô tự cho là sủng nịch?

Trì Bối không biết mình có hiểu ngầm sai rồi không, nhưng không thể phủ nhận cái loại giọng điệu này cùng Tần Việt lúc khác mà nói thật bất đồng.

Cô bị nhìn đến có chút không được tự nhiên, quay đầu nhìn về phía nơi xa, ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Thôi, hôm nay được miễn phí."

Tần Việt cười nhẹ, tiếng cười trầm thấp từ bên cạnh truyền đến, làm Trì Bối ngượng ngùng đến đỏ cả tai.

Không khí trong nháy mắt liền trở lên ái muội.

Thình lình có tiếng chuông điện thoại đánh vỡ sự ái muội này.

Trì Bối tránh đi tầm mắt của Tần Việt. Từ trong túi móc điện thoại ra, nghe điệu nhẹ nhàng, kiêu kiêu mềm mại mà kêu: "Chị."

Trì Bảo ừ một tiếng, tê liệt ngã xuống trên giường ở khách sạn, vô lực trả lời: "Tiểu Bối Bối đang làm gì đấy, cùng đồng nghiệp liên hoan có vui không, về nhà chưa?"

Cô đi công tác, ở bên ngoài mất một ngày nói chuyện hạng mục hợp tác, bây giờ mới trở lại khách sạn.

Trì Bối nhẹ giọng mà trả lời: "Vui, chúng em đi ăn thịt nướng, sau lại đi quán bar."

"Hiện tại ở đâu?" Trì Bảo giật mình một cái, từ trên giường bật dậy, ngồi khoanh chân, vẻ mặt nghiêm túc: "Hiện tại về nhà chưa? Quán bar loạn như vậy như thế nào cũng theo đi, không uống rượu đấy chứ."

"Không đâu." Trì Bối bật cười: "Em không uống rượu, hiện tại đang tính về nhà."

"Vậy được, nói chuyện điện thoại với chị trên đường đi về để chị yên tâm."

Trì Bối: "....."

Cô liếc mắt nhìn nam nhân đứng ở cách đó không xa, nhẹ nhàng nói: "Điện thoại của em sắp hết pin rồi, em về đến nhà sẽ gọi cho chị ngay."

Trì Bảo nghĩ nghĩ: "Cũng đúng, chú ý an toàn."

"Được."

Tắt điện thoại, Trì Bối nhìn về phía Tần Việt, "Tần tổng."

"Đi về đi."

Trì Bối nghĩ nghĩ, "Nếu không tôi đưa anh về trước?"

Tôm lại là lão bản, uống rượu xong vẫn là lão bản.

"Không cần." Tần Việt trực tiếp ở ven đường gọi taxi, kêu cô đi lên.

"Thật không cần?"

Tần Việt nhìn cô, tiếng nói dê dê mà trầm trầm, theo gió thổi truyền vào tai cô.

"Tôi đưa cô trở về trước."

Trì Bối: "....."

Cô vừa định muốn cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy cặp mắt sâu không thấy đáy của Tần Việt. Câu cự tuyệt kia liền nói không nên lời.

Hai người trầm mặc, một đường tới dưới lầu tiểu khu.

Tần Việt nghiêng đầu, xem cô.

"Tôi tới rồi." Trì Bối hơi hơi mỉm cười, giữa ánh mắt mang theo chút khoảng cách: "Tần tổng đi về đi."

"Ừ."

Đôi tay Tần Việt cầm túi đứng đó, mặt mày trầm mặc hơi rừ, đột nhiên hỏi: "Ngày mai muốn làm cái gì?"

Tri Bối ngẩn ra, cũng không quá muốn trả lời câu hỏi riêng tư này, thuận miệng nói lung tung: "Xuống dưới lầu cho mèo ăn."

Tần Việt cong cong khóe môi: "Đi lên đi."

"Tần tổng, hẹn gặp lại."

Thân ảnh của anh theo bóng đêm từ từ càng xa.

Tri Bối yên lặng nhìn một lát, không chút do dự xoay người trở về nhà.

Về đến nhà, Tri Bối gửi tin nhắn cho Tri Bảo mới đi tắm rửa.

Mới vừa tắm rửa xong, Tri Bảo đã gọi video về đây.

"Đi làm mệt sao?"

"Vẫn tốt."

Tri Bối ôm cái gối, lười nhác dựa vào giường nhìn video: "Chị, tình huống của chị bên kia thế nào rồi?"

"Xong, ngày mai sẽ về ngay." Tri Bảo đuổi cái eo, đột nhiên hỏi: "Các em liên hoan Tần tổng có đi không?"

"Có đi."

"Lúc sau đi quán bar cũng đi?"

Hai chị em nói chuyện, đề tài đều không có định tính, tất cả đều là bậy bạ nghĩ đến cái gì nói cái đó.

An tĩnh một lát, Tri Bối đột nhiên ngược mắt nhìn về phía Tri Bảo, thần sắc nghiêm túc: "Chị, em có thể hỏi một vấn đề không?"

"Nói đi."

"Gần đây Tần tổng có phải gặp cái gì khó khăn không?" Cô nghĩ về Tần Việt trong đêm nay có vẻ cô đơn kia, thần sắc có vẻ bi thương. Tóm lại cảm thấy có chút không thích hợp, cũng có chút tò mò.

Tri Bảo hoảng hốt, không hiểu ý tứ của cô.

"Chị giúp em hỏi?"

"Được."

Tắt video, Tri Bối đọc sách, thẳng đến khi trước khi ngủ mới nhận được tin nhắn của Tri Bảo, mặt trên viết: [Bằng hữu nói người thân Tần Việt xảy ra chuyện, tối hôm qua có đi bệnh viện.]

Tri Bối nhìn chằm chằm một hồi lâu mới trực tiếp tắt điện thoại đi ngủ

oooooooooooo

Sáng sớm hôm sau, Tri Bối ngủ đến tự tỉnh mới dậy, chậm rãi từ từ ăn bữa sáng, thay đổi quần áo tính đi ra siêu thị mua đồ ăn về.

Tủ lạnh trống không, thừa dịp Tri Bảo còn chưa về mau chóng lấp đầy.

Lúc Tri Bối xuống lầu còn đụng phải bạn nhỏ ở đối diện xuống lầu chơi, hai người còn hàn huyên vài câu.

"Chị định đi đâu?"

"Siêu thị, em muốn đi đá bóng sao?"

"Vâng."

Hai người tới dưới lầu rồi mà còn đang nói chuyện. Thẳng đến lúc từ chỗ cửa quẹo ra, Tri Bối nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện ở đây thì ngây ngẩn cả người. Cô chớp chớp mắt, có chút khó có thể tin mà nhìn Tần Việt, há miệng hỏi lời nghi hoặc từ đáy lòng.

"Tần tổng, anh ở chỗ này làm cái gì?"

Người nọ về mặt lười biếng, mặt mỉm cười, nhướn mày nhìn về phía cô giờ giờ đồ vật trong lên, chỉ vào con mèo nhỏ ngồi trước mặt, lười biếng mà nói câu: "Cho mèo ăn."

Tri Bối: "....."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Yêu đương

Khỏe miệng của nam nhân cách đó không xa nhếch lên. Rõ ràng thời tiết đã cuối thu, trên người anh lại chỉ mặc một áo somi màu đen.

Bởi vì là cuối tuần, áo sơ mi trên người Tần Việt thoát nhìn tương đối đơn giản hơn so với lúc đi làm rất nhiều. Anh kỳ thật rất thích hợp với áo somi màu đen, sùnn mặt tinh xảo, ngũ quan lập thể, khí chất trên người là loại hình trầm ổn bá đạo, màu đen càng có thể làm cho mị lực của nam nhân trưởng thành trên người Tần Việt bày ra.

Cũng khó trách, trong công ty không ít phụ nữ đều có ý với Tần Việt.

Điều kiện bên ngoài của người này quá tốt.

Tri Bối nhẹ nhàng mà chớp mắt, nhìn mèo nhỏ từ bên kia chậm rãi đi đến trước mặt mình, hoảng hốt giấy lát.

Dưới lầu nhà cô rốt cuộc có loại mèo này hay không thì cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng cô rõ ràng biết tối hôm qua khi mình về nhà đã thuận miệng trả lời lung tung. Tri Bối thường ở trường học rất ít về nhà, chỉ ngẫu nhiên lúc Tri Bảo ở nhà sẽ trở về. Cho nên đừng nói là cho mèo ăn, cô chính là nhà hàng xóm có mèo hay không cũng không biết.

Mèo nhỏ đi đến trước mặt cô, dùng móng vuốt vươn tới chạm vào ống quần của cô, hương tới cô kêu "meo" một tiếng, thật dễ thương thật dễ thương.

Đôi mắt mèo nhỏ không phải rất lớn, nhưng rất sáng. Là mèo nhỏ màu quýt. Tri Bối biết chủng loại này, quắt miêu, một loại mèo nhỏ rất phổ biến, thích ăn.

Cô chân chờ một lát, ngồi xổm xuống xoa xoa đầu mèo nhỏ, cười: "Ai dạy em đây. Như thế nào lại ngoan như vậy."

Mèo nhỏ tiếp tục kêu "meo meo meo", làm người có cảm giác muốn ôm một cái.

Nghĩ như vậy, Tri Bối cũng làm như thế.

Cô ngửa đầu nhìn về phía nam nhân đang đến gần, chỉ chỉ hỏi: "Tôi ôm một chút, nó sẽ không cào người chứ?"

"Sẽ không."

Tri Bối sờ sờ đầu mèo nhỏ, có chút vui vẻ. Mèo nhỏ như là biết được, ở trên cánh tay Tri Bối cọ cọ, về mặt lưỡi nhấc, vô cùng hưởng thụ.

Cô cúi đầu nhìn một hồi lâu, mới nhìn về phía Tần Việt: "Mèo từ đâu ra?"

"Nuôi."

"Anh nuôi?" Tri Bối trừng mắt lớn, có chút không thể tưởng tượng: "Tần tổng còn nuôi mèo?"

Tần Việt nhướn mày, cong khỏe miệng: "Rất kỳ quái?"

Tri Bối lắc đầu không nói chuyện. Kỳ quái, quả thực là không thể tin được.

Dưới sự đánh giá của cô về Tần Việt, nghĩ như thế nào cũng không thể đem Tần Việt cùng mèo nhỏ liên hệ với nhau. Một người ngày thường ở thương giới tùy ý, máu lạnh vô tình, thế nhưng lại ngầm nuôi một sinh vật mềm như bông như thế.

Tri Bối không quá che dấu cảm xúc, trong lòng nghĩ gì tất cả đều biểu hiện trên mặt, Tần Việt hơi nhìn mặt cô một cái liền biết trong nội tâm cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không giải thích nhiều.

Lúc mặt trời buổi sáng loá mắt nhưng một trận gió thổi qua vẫn làm người ta cảm thấy lạnh căm căm như cũ.

Hai người đứng ở tại chỗ một hồi, Tri Bối ôm mèo nhỏ, nhìn anh: "Tần tổng, đợi lát nữa còn cho mèo ăn sao?"

Tần Việt nhướn mày, liếc nhìn cô: "Xem nó muốn chạy đi đâu."

Một câu đơn giản như vậy trực tiếp đem vấn đề muốn hỏi của Tri Bối bóp chết, ý tứ của anh thật rõ ràng.

Tri Bối cười cười, không rời rắm Tần Việt vì sao xuất hiện ở dưới lầu nhà mình, cô đưa mèo nhỏ cho Tần Việt, nhẹ giọng nói: "Kia ngài tiếp tục cho mèo ăn, tôi đi siêu thị trước."

"Ừ."

Anh ôm mèo, sờ sờ đầu nó. Về mặt mèo nhỏ thích ý, trở mình trên cánh tay Tần Việt, lười biếng mà ngủ.

Tri Bối: "....."

Cô đi về phía trước hai bước, cảm thấy có chút hồ nghi. Tần Việt..... Thật sự không phải tới tìm mình??

Tri Bối nghĩ nghĩ, cúi đầu bước nhanh mà hướng cửa tiểu khu đi đến, loại vấn đề này vẫn là không nghĩ cho thỏa đáng, vô luận là loại khả năng nào, khả năng nào cũng sẽ không phải khả năng mình có thể tiếp thu.

.....

Tần Việt nhìn bóng dáng dường như trốn tránh của cô, không tiếng động cong cong khóe môi.

Anh sờ đi không đuổi theo là cảm thấy hai ngày này kích thích vậy là đủ rồi. Lại tiến một chút, khả năng thứ hai đi làm cô lại đi từ chức.

Đối với loại chuyện này, Tần Việt tuy rằng không thuận thực, nhưng lại hiểu đạo lý trong đó, có một số việc không nhanh được, từng bước từ từ tới mới tốt.

Về việc buổi sáng gặp được Tần Việt, lập tức đã bị Tri Bối nhanh chóng vứt đến sau đầu.

Cô ở siêu thị mua đồ về nhà, đến buổi chiều Tri Bảo đã trở lại, hai chị em vui sướng ăn cơm chiều, ghé vào cùng nhau xem TV, đàm luận các loại bát quái.

Còn hẹn nửa đêm đi xem phim điện ảnh mới. Chủ nhật trực tiếp ngủ đến giữa trưa, ăn cơm xong từng người lại bận rộn.

Thời gian trôi qua khá thích ý cùng thỏa mãn.

Đến thứ hai đi làm, trong khoảng thời gian này Tri Bảo cũng không cần đi công tác, buổi sáng còn cố ý đưa Tri Bối đi Thần Việt, chẳng qua là ở phía trước một trạm xe liên đi xuống.

Trước khi xuống xe, Tri Bảo còn không quên dặn dò: "Tan tầm về nhà sớm một chút, nếu là tăng ca nhớ phải cùng chị nói rõ một tiếng, chị làm tài xế lại đây đón em."

"Không cần đâu chị, em lại không phải còn bé." Tri Bối có chút bất đắc dĩ: "Em đã hơn hai mươi tuổi, về nhà là điều không thành vấn đề."

Tri Bảo ghen, hừ một tiếng: "Đừng ngồi xe với người bụng dạ khó lường về nhà."

Nghe vậy, Tri Bối cười.

Cô bắt quả chính là ngày hôm qua cùng Tri Bảo nói chuyện phiếm, nói đến Tần Việt đưa cô về nhà, bị Tri Bảo nhắc mãi cả đêm, còn không tỉnh dừng lại.

"Được được được, em đã biết." Tri Bối ôm cánh tay cô làm nũng, cọ cọ: "Em xuống xe trước đây, chị đi công ty đi."

"Ừ."

Tri Bảo quay đầu lái xe rời đi, Tri Bối đứng ở tại chỗ nhìn mới cười đi về phía trước.

Mới vừa đi không đến vài bước, cô liền gặp Tôn Hân Nhiên.

Tôn Hân Nhiên hướng Tri Bối giơ giơ tay, về mặt kinh ngạc: "Tri Bối."

"Sớm."

"Sớm." Tôn Hân Nhiên nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy ý cười: "Em như thế nào cũng đi sớm như vậy, hôm nay sao không ngồi xe điện ngầm?"

Tri Bối thuận miệng giải thích: "Chị của em vừa lúc có thời gian, thế là đưa em đến đây."

"Ra là thế." Tôn Hân Nhiên cười cười, chuyển đề tài: "Đúng rồi cuối tuần trôi qua thế nào, cảm giác cuối tuần thật sự làm người ta quá hưởng thụ, thật hy vọng mỗi ngày đều là cuối tuần."

Hai người nói nói cười cười, theo dòng người cùng nhau vào công ty.

Thứ hai, đại đa số đi làm đều khó có thể vực tinh thần lên.

Trong công ty, đại bộ phận người đều có vẻ mặt buồn ngủ, biếng nhác.

Trì Bối nghe xong một buổi sáng bất quá cùng các loại tin tức lung tung rối loạn, đến buổi chiều, cuối cùng thì nhân viên mới như bọn họ đã có việc phải làm.

Thần Việt chuẩn bị khai phá một khoản sản phẩm, là luyện ái người máy, đây là cái khi Trì Bối còn chưa vào công ty đã biết, trong nghề cũng vẫn luôn có đủ loại lời đồn.

Động tác lớn của Thần Việt đại đa số đều phát ra tại đây, người máy Thần Việt làm thật tốt, tuy rằng không tính là là nhóm đầu tiên mất thị trường, nhưng ở một ít đại số liệu phương hướng chỉ tiết phương diện của Thần Việt so với khoa học kỹ thuật công ty khác lại tốt hơn. Thần Việt làm sản phẩm rất nhiều, không ít sản phẩm mới đều có đề cập, nhưng bản thân Thần Việt lại càng chuyên chú với trí tuệ nhân tạo này.

Liên ví dụ như sắp tới anh muốn nghiên cứu phát minh người máy luyện ái.

Người máy luyện ái lại nói dễ dàng, nhưng yêu cầu đại lượng số liệu làm thí nghiệm, lặp đi lặp lại, một lần lại một lần tính toán đều không đơn giản.

Lần này hội nghị tạm thời thật ra làm mọi người có chút hưng phấn.

Trì Bối cùng Tôn Hân Nhiên và vài vị đồng nghiệp mới ngồi cùng nhau an tĩnh nghe nội dung hội nghị. Nội dung đại khái đều là quay chung quanh cái hạng mục này làm triển khai, chỉ là mỗi người một nhiệm vụ có chút bất đồng thôi.

Đang nghe đến biên trình ngôn ngữ của mình với tiểu bản ca, Trì Bối hoảng hốt, đối đầu với ánh mắt giám đốc: "Có vấn đề?"

Trì Bối lắc đầu: "Không có."

Giám đốc hơi hơi gật đầu, đem toàn bộ an bày bàn giao sau đó tan họp.

Tiểu bản ca nhìn Trì Bối, cười hỏi: "Làm sao vậy, khi cô nghe được làm biên trình ngôn ngữ cả người đều ngây ra."

Trì Bối suy nghĩ: "Loại này hẳn là phải làm điều tra nghiên cứu, dù sao thì người máy luyện ái cùng người chân thật là không giống nhau."

"Kia là đương nhiên." Tiểu bản ca nhắc nhở: "Tối nay sửa sang lại một phần câu hỏi, chúng ta bớt thời giờ đi làm điều tra nghiên cứu."

"Được."

Về người máy luyện ái, nói như thế nào đây. Lúc trước muốn làm cái này có hai cái lập ý, một cái là cảm thấy ở xã hội đương đại kỳ thật có rất nhiều người trẻ tuổi, vô luận là nam nữ đều có người không muốn yêu không muốn kết hôn. Bởi vì cùng người yêu đương, ở một mức độ nào đó mà nói kỳ thật rất mệt, yêu cầu suy xét đồ vật rất nhiều, nhưng ngẫu nhiên.... Khi không yêu cũng sẽ tịch tịch, chính là có người máy luyện ái rồi thì ở mỗi một phương diện nào đó kỳ thật có thể giải quyết bối rối này, đương nhiên đây là nhắm vào với người muốn độc thân, tạm thời không muốn tìm đối tượng, lại ngẫu nhiên sẽ cảm thấy tịch tịch, là một loại nhu cầu có khả năng kéo dài.

Cái thứ hai, người máy luyện ái kỳ thật cũng có thể thực tốt việc trợ giúp cảm giác trong tình yêu như một cái điều hòa, người máy luyện ái có thể đọc hiểu cảm xúc của con người, có thể biết được càng nhiều nội tâm ý tưởng của con người. Tình lữ cãi nhau, nó có thể hiểu ngữ nghĩa của hai người và cảm xúc của hai người, dĩ nhiên, ngẫu nhiên nó có thể giúp mọi người có một tình yêu tốt hơn, chương trình sẽ được thiết lập cao cấp hơn.

Tóm lại, đây là một cái ý tưởng ban đầu, làm ra sẽ như thế nào tạm thời không biết.

Kỳ thật Trì Bối cảm thấy người máy luyện ái rất thú vị, hẳn là cũng dễ bán.

Ở phương diện thị trường, chỉ cần là có nhu cầu, là có thể sinh sản, có thể cung cấp, có thể thỏa mãn.

Không lâu sau, tiểu bản sư liền đem một ít số liệu toàn bộ cho Trì Bối, kêu cô sửa sang lại.

Cô gật đầu đáp ứng.

Cái mà Tôn Hân Nhiên phụ trách cùng cô không phải một loại, bọn họ là làm một mặt trình tự khác.

Cô ấy nhìn, có chút táp lười.

"Trì Bối, các người làm số liệu biên trình ngôn ngữ cũng quá nhiều đi."

Trì Bối cười: "Kỳ thật em có chút ngốc, cái ngôn ngữ này khẳng định phải thiết trí đối thoại linh tinh, nhưng em không hiểu lắm."

"Baidu cùng với điều tra nghiên cứu." Tôn Hân Nhiên vui vẻ nhìn cô, dừng lại một chút hỏi: "Em có nói qua chuyện yêu đương chưa?"

"Chưa." Tri Bối cười cười trả lời, nếu là đã yêu đương, khả năng về phương tiện này còn vào tay một chút, nhưng hiện tại là --

Cô cần bản là chưa có yêu đương qua.

Cả thích người nào cũng không có, càng đừng nói về giả thiết những sự dung động đó của người máy luyện ái, những cái đó có thể làm cho bạn gái hoặc là bạn trai đôi thoải vui vẻ.

Tóm lại..... Không thuần thực.

Đối diện là một nữ đồng nghiệp đã kết hôn, bọn họ đều gọi cô ấy là chị Vương. Cô ấy nhìn Tri Bối cùng Tôn Hân Nhiên cười, nói: "Em có thể nói chuyện yêu đương, yêu đương cũng khá tốt."

Cô cho Tri Bối một ý nghĩ, "Người máy luyện ái sẽ thiết lập nam nữ, em có thể từ góc độ nữ tính mà xuất phát, xem mình muốn cùng nam nhân kiểu gì yêu đương. Trước đem tính cách thiết lập cho tốt, mỗi một khoản người máy tính cách không giống nhau, lời nói tự nhiên cũng bất đồng."

Tri Bối gật đầu: "Cái này em đã nghĩ tới, bất quá hiện tại tương đối rối rắm chính là em tiếp xúc cùng nam nhân không nhiều lắm, làm không được."

Phía số liệu chính thức không có thiết thân kinh nghiệm tới chân thật. Chính cô đối với liên tưởng như vậy cùng giả thiết cũng tỏ vẻ tán đồng.

"Như vậy đi. Gần nguyên tắc, Tần tổng đi, Tần tổng là một bạn trai chất lượng tốt, có thể căn cứ từ tính cách với thân phận của Tần tổng làm một khoản giả thiết thực nghiệm."

Tri Bối: "....."

Tôn Hân Nhiên ở một bên tán đồng, phi thường hưng phấn nói: "Liên chọn Tần tổng đi, ai không muốn cùng Tần tổng nói chuyện yêu đương đâu."

Cô liền vô cùng suy nghĩ.

"Em muốn không?"

"Em muốn không?"

Tri Bối nhìn chằm chằm máy tính của mình, đầu cũng không nâng, không hề nghĩ ngợi phản bác: "Em không muốn."

Tiếng nói vừa dứt, phía trước truyền đến ho khan, có người nhìn người đột nhiên xuất hiện ở bộ nghiên cứu, hơi xấu hổ hô: "Tần tổng."

"Tần tổng ngài đến đây lúc nào?"

Tần Việt cười nhẹ, đối với thần sắc mất tự nhiên của Tri Bối, cong môi trào phúng một câu: "Cô không muốn sao?"

Tri Bối: "....."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cửa sau

Trong văn phòng là một mảnh yên tĩnh đến quỷ dị.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì.

Bọn họ không nghĩ tới, Tần Việt sẽ dò hỏi một nhân viên trắng ra như vậy, ngữ khí còn như thế..... Điều này có bất thường không?

Tri Bối cũng có chút ngốc, cô tình lại nhìn vận khí sắp tới của mình một chút, hình như mỗi lần nói cái gì đều sẽ bị Tần Việt nghe thấy, cô suy nghĩ.

Về sau vẫn là không thể ở sau lưng thảo luận người ta.

Cô ngẩng đầu, cùng đôi mắt thâm thúy của Tần Việt đối nhau, vừa định muốn nói, Tần Việt liền ghé mắt nhìn về phía nhân viên vừa hỏi vấn đề kia, lời ít mà ý nhiều nói: "Cô không muốn sao."

Tổng Văn Hạo lập tức phản ứng lại, vội vàng ho khan nói: "Tần tổng đang trả lời vấn đề của cô."

Nháy mắt, tất cả mọi người đều phản ứng lại. Tần Việt là đang trả lời người vừa mới hỏi kia, anh đến đây lúc nào.

Anh chỉ là vừa lúc Tôn Hân Nhiên đang hỏi thì đến, cũng không có ý nào khác, cũng không phải là dò hỏi Trì Bối.

Mọi người bưng tỉnh, một bộ dáng hiểu được.

Ở trong lòng từng người nói thầm, lại nói Tần tổng không có khả năng làm khó xử một nhân viên mới, hơn nữa cũng không có khả năng đối với một nhân viên nói ra những lời như vậy.

Giám đốc từ bên trong văn phòng đi ra, ôn hòa cười: "Tần tổng tới."

Đôi tay Tần Việt cầm túi, gạt đầu, thanh âm trầm thấp: "Đi vào văn phòng rồi nói."

"Vâng."

Giám đốc để anh đi trước, Tần Việt đi ở phía trước, từ đầu tới đuôi chưa cho Trì Bối bên này nửa cái ánh mắt.

Sau khi người tiến vào văn phòng đóng cửa lại, bọn họ bên này mới tiếp tục náo nhiệt lên.

"Trì Bối vừa rồi có bị dọa không?" Về mặt Tôn Hân Nhiên tò mò mà nhìn cô: "Vừa rồi làm cho chị bị hù chết, thật lo lắng em làm trò trước mặt Tần tổng, nói mình không muốn."

Nghe vậy, Trì Bối buồn cười mà nhìn cô: "Này có cái gì lại không dám nói, em vốn dĩ không muốn mà."

Tôn Hân Nhiên: "..."

Cô dừng một chút, có chút không thể tin được: "Thật hay giả?"

"Thật sự." Trì Bối nghĩ nghĩ, giải thích nhiều thêm một câu: "Cùng nam nhân ưu tú như vậy yêu đương rất mệt nha, mỗi ngày đều lo lắng có nữ nhân đối với anh ấy như hồ rình mò!"

"Có vẻ cũng đúng." Tôn Hân Nhiên thờ dãi, quay đầu lại nhìn vào cánh cửa văn phòng đóng chặt, ai oán nói: "Nhưng vẫn là thích Tần tổng."

Trì Bối cười cười, không nói chuyện.

Cô nhìn chăm chăm màn hình máy tính một lát, rừ mí mắt xuống an tâm làm việc.

Trong văn phòng, giám đốc bộ nghiên cứu cùng Tần Việt thương nghị công việc.

Về người máy luyện ái, tuy rằng đều đã an bài cho nhân viên từng người từng nhiệm vụ, nhưng thực hiện được lại rất khó. Loại trí tuệ nhân tạo này không được giải quyết chỉ một sớm một chiều mà phải mất một thời gian dài để nghiên cứu và thử nghiệm.

Hai người thương nghị xong, Tần Việt lật xem sắp xếp nhiệm vụ công việc, xem đến Trì Bối cùng một người đàn ông khác cùng nhau phụ trách biên trình ngôn ngữ, đuôi lông mày hơi chau lại.

Giám đốc cũng là nhân tính, nhìn sắc mặt Tần Việt hơi có chút nghi hoặc hỏi câu: "Tần tổng, an bài như thế này được chưa?"

Tần Việt kéo kéo môi, thần sắc nhạt nhẽo đáp một câu: "Ừm."

.....

Từ bộ nghiên cứu rời đi, Tần Việt không nói một lời.

Tổng Văn Hạo thật cẩn thận liếc nhìn, che miệng ho: "Tần tổng."

"Nói."

"Hạng mục người máy luyện ái này yêu cầu đại lượng điều tra nghiên cứu số liệu, Trì tiểu thư bên kia có cần bàn giao thêm không? Hay chỉ an bài ở đây?"

Về điều tra nghiên cứu, Trì Bối là nhân vật trung tâm nhất định phải tự mình tham dự, thị trường điều tra nghiên cứu của bọn họ tự nhiên không thể chỉ nằm ở đây, còn có các tính ngoài khác, khu vực khác nhau đều phải suy xét. Bản thân mỗi khu vực khác nhau, tính cách con người cùng thói quen sẽ có sự không giống nhau.

Tuy nói bản tính đều như thế, nhưng một ít chi tiết nhỏ vẫn là phải chú ý nhiều hơn.

Thần Việt ở phương diện chi tiết luôn luôn làm thật tốt, cũng tương đối sát thực tế, ở phương diện này mới có thể tương đối dẫn đầu.

Mỗi một lần nghiên cứu phát minh bọn họ đều sẽ điều tra nghiên cứu trên thị trường lớn, tuy nói khả năng tác dụng không lớn, nhưng chỉ cần là số liệu lớn

hiện ra chiếm tỷ lệ cao, nhất định là thứ mọi người yêu cầu nhất. Có đôi khi, không tự mình đi tham dự hiểu biết là làm không được tương đối số liệu chuẩn.

Nghe vậy, Tàn Việt liếc hắt: "Không cần."

Anh dừng một chút, bổ sung thêm một câu: "An bài xuống dưới xong đem băng hành trình cho tôi một phần."

"Vâng."

Ngày ấy qua đi, vài ngày rồi mà Trì Bối cũng chưa nhìn thấy Tàn Việt. Bất quá công việc cô cũng vội, mỗi ngày đều đấu tranh với số liệu.

Trì Bối thật thích chính công việc hiện tại này của mình, cho nên trình độ dụng tâm so với mặt khác cũng nhiều hơn.

Cơ hồ mỗi ngày cô đều tăng ca, bởi vì đối với biên trình ngôn ngữ không phải rất hiểu biết, đặc biệt là ở phương diện yêu đương, cho nên Trì Bối còn cố ý dò hỏi không ít bằng hữu cùng bạn học.

Buổi tối thứ sáu, Trì Bối với nhóm bạn cùng phòng khó có được khi ở cùng nhau.

Ký túc xá của các cô có bốn người, yêu đương tuy rằng không có, nhưng các cô hiểu được lại không ít.

Không khí trong tiệm lẩu thật tốt, bốn người tìm vị trí trong một góc ngồi, chỗ ngồi cửa hàng lẩu này cách nhau có chút xa, bên trong vô cùng náo nhiệt, nói cái gì người khác cũng nghe không thấy.

Trì Bối ngồi, vẫn luôn đang cười.

"Sau đó thì sao?"

Ôn Diễm Nhã là người mê đọc tiểu thuyết, phương diện yêu đương dò hỏi cô sẽ có rất nhiều ý tưởng.

"Trì Bối, mình khuyên cậu nên đi đọc thêm nhiều tiểu thuyết."

Trì Bối nhấp môi nước mơ chua, nhận xét: "Tình yêu trong tiểu thuyết đều có cái không chân thật, hiện thực làm gì có tình yêu nào lãng mạn như vậy."

"Ai nói không có." Ôn Diễm Nhã phản bác: "Hiện thực cũng có đàn ông chất lượng tốt cùng phụ nữ tốt, cũng có câu chuyện tình yêu, chỉ là số liệu tương đối thiếu mà thôi."

Điểm này Trì Bối ngược lại tán đồng.

Ôn Diễm Nhã hướng Trì Bối chớp chớp mắt: "Chờ mình đề cử cho cậu mấy quyển tiểu thuyết mà đọc, cậu sẽ biết."

Vài người trò chuyện có khuynh hướng không dứt.

Liễu Nhân Nhân bắt đầu dĩ vãng dài: "Tiểu Bối Bối, cậu kêu bọn mình đi ăn lẩu chính là vì cùng cậu đàm luận công việc?"

Trì Bối: "....."

Cô hi hi cười, ai nha một tiếng: "Minh đây là nhớ các cậu."

"Ai tin."

"Cát."

Bốn người vui vẻ trò chuyện, ngược lại bên kia lại có chút nặng nề.

Ôn Nhiên nhìn nam nhân nửa chết nửa sống uống rượu xùy một tiếng, hướng Quý Bạch phóng qua một ánh mắt: "Tàn tổng gần đây làm sao vậy?"

Quý Bạch mỉm cười: "Nghe nói là bị phụ nữ làm cho thất vọng."

"A." Ôn Nhiên nhướn mi, có chút kinh ngạc: "Người phụ nữ nào lợi hại như vậy, làm Tàn tổng chúng ta thất vọng?"

Lời hắt nói ra nói vô cùng thiếu đánh, hoàn toàn là thái độ xem kịch vui.

Ôn Nhiên biết Tàn Việt nhiều năm như vậy, thật đúng là không thấy được phụ nữ bên người Tàn Việt. Cho tới nay, ở phương diện phụ nữ Tàn Việt so với Quý Bạch cùng Hoắc Gia Hành thì còn lãnh đạm hơn. Ngẫu nhiên bạn bè tụ hội uống rượu, bên người anh tuyệt đối không thể có người phụ nữ nào tới gần, người này ở phương diện sạch sẽ nghiêm trọng đến khiến người khác tức giận.

Trong vòng vẫn luôn có truyền thuyết....

Nói Tần tổng thích nam nhân.

Quý Bạch đậm đậm cười, lắc đầu nói: "Một cô gái còn chưa tốt nghiệp."

Hắn đuổi chân, đá Tần Việt: "Đừng ở chỗ này nửa chết nửa sống. Cậu xem đi, đã nhiều năm như vậy, thật vất vả mới tốt nghiệp còn không tiến lên? Chỉ bởi vì Tri Bối nói không muốn cùng cậu yêu đương cậu liền thành bộ dáng ma quỷ này?"

Về câu Tri Bối nói. Tần Việt tự nhiên sẽ không có khả năng nói cho mấy người này. Là Quý Bạch hai ngày trước đến công ty của Tần Việt không cẩn thận nghe được nhân viên bắt quai, lúc ấy còn hung hăng cười nhạo Tần Việt một phen. Tần Việt trên nhiều khía cạnh đều quá mức ưu tú, đến địa vị hiện tại này của anh cũng hiếm khi có người cho anh sắc mặt không tốt, nhưng thật không nghĩ tới. Tri Bối sẽ trực tiếp nói trắng ra cùng đồng nghiệp như vậy.

Câu nói kia, triệt triệt để để đá Tần tổng đến thiết bản.

Nghe vậy, trong nháy mắt Ôn Nhiên đã hiểu: "Tìm được nữ nhân kia rồi?"

Hắn đối với việc của Tần Việt với Tri Bối không phải rất rõ ràng. Mấy người bọn họ cũng không phải thích bắt quai, huống chi Tần Việt cũng không thích nói, biết rõ ràng hơn một chút chính là Hoắc Gia Hành cùng Quý Bạch, hai người còn chỉ là vì chuyện khác mà không cẩn thận biết đến.

Tần Việt lạnh lùng mà liếc Quý Bạch, âm thanh lạnh lùng nói: "Câm miệng."

Ôn Nhiên khịt mũi, đuổi tay vỗ vỗ bả vai Tần Việt: "Tôi nói cho cậu biết phụ nữ đều khẩu thị tâm phi, càng nói không muốn, trong lòng lại càng muốn."

Tần Việt trừng mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Nói như thế nào đây. Nói thời điểm nghe được là giả, không cảm giác là giả, nhưng muốn nói nhiều khổ sở thì kỳ thật cũng không có.

Tần Việt vẫn luôn biết Tri Bối là cái đồ vô tâm không phổi, năm đó nói quay lại tìm mình, nói sẽ nhớ kỹ anh cả đời, kết quả trong nháy mắt lại quên luôn anh. Gặp lại như người xa lạ, Tần Việt cũng không có nhiều tức giận, dù sao biến hóa của anh cũng rất lớn.

Anh đang nghĩ ngợi, ngồi ở bên cửa sổ cùng vợ nói chuyện phiếm là Hoắc Gia Hành gõ gõ mặt bàn, nhìn về phía Tần Việt: "Người ở dưới lầu." -

Tri Bối là bị bọn Ôn Diễm Nhã kéo tới quán bar, nói là trong khoảng thời gian này công việc quá mức căng chặt, yêu cầu thả lỏng thả lỏng.

Ôn Diễm Nhã cùng Liễu Nhân Nhân đều xem như là khách quen của quán bar. Vu Tông Hạm còn có thể vip quán bar, bốn người thuận lợi tiến vào. Vừa tiến đến Ôn Diễm Nhã cùng Liễu Nhân Nhân liền xông vào sân nhảy náo nhiệt, dư lại Vu Tông Hạm cùng Tri Bối hai người không thích chơi ngồi ở trên sofa hai mặt nhìn nhau.

"Uống rượu không?"

Tri Bối nghĩ nghĩ, gật đầu: "Uống một chút đi, nhưng đừng uống say."

"Ok." Vu Tông Hạm gọi hai ly rượu trái cây, hững hờ nhìn, cùng Tri Bối thảo luận: "Tâm tình cậu hôm nay không tốt lắm a."

Tri Bối a một tiếng, cắn ống hút uống rượu trái cây, chớp chớp mắt vừa muốn trả lời, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, cô sừng sốt ngửa đầu nhìn Tần Việt đột nhiên xuất hiện, lấp bắp mà hô câu: "Tần. Tần tổng, anh như thế nào lại ở chỗ này?"

Quý Bạch từ phía sau xuất hiện, ôn hòa cùng hai cô chào hỏi: "Tiểu Bối Bối, như thế nào lại tới quán bar chơi."

Tri Bối đối với Quý Bạch cười cười, cô cùng Quý Bạch cũng tương đối quen thuộc. Vợ Quý Bạch - Hứa Nịch cùng Tri Bảo là bạn, lui tới tương đối với nhiều, cho nên cô ở trước mặt Quý Bạch cũng tương đối tự nhiên hơn một ít.

"Em cùng đồng học lại đây chơi."

Quý Bạch gật đầu, cùng Vu Tông Hạm chào hỏi: "Quán bar là nơi đừng cùng bạn học tới nhiều, quá rối loạn."

"Được."

Tần Việt nhìn, khịt mũi thuận thế ở bên cạnh cô ngồi xuống.

Tri Bối: "....."

Có Tần Việt ở đây, không khí trong nháy mắt liền trở nên kỳ quái. Tri Bối không hiểu nam nhân bên cạnh này muốn làm gì, cô uống rượu trước mặt, tận lực bỏ qua tầm mắt bên cạnh kia.

Vu Tông Hạm khụ một tiếng, đối với cái hoàn cảnh này không thích ứng, cô nhìn về phía Tri Bối, chỉ chỉ nói: "Minh đi toilet."

"Ừm."

Vu Tòng Hạm vừa đi, Quý Bạch cũng tìm cơ rời đi, trên sân pha chỉ còn lại có Trì Bối cùng Tần Việt, hai người buồn đầu làm ngơ, cũng không biết muốn nói điểm cái gì -

Đột nhiên, Trì Bối gọi Tần Việt.

"Tần tổng."

"Ừ?" Tần Việt hơi hơi nhíu mày nhìn cô.

"Cuối tuần đi thành phố S điều tra nghiên cứu, ngài cũng đi sao?"

Buổi chiều cô mới nhận được email thông báo nghiên cứu của bọn họ đã được sắp xếp xong, phải đi rất nhiều thành phố, phương bắc phía nam một hai ba tuyến đều phải chạy một vòng, mỗi một tổ thành viên chạy mấy thành phố, nhất là hệ thống điều tra nghiên cứu. Chỉ là Trì Bối không nghĩ tới.
Mình sẽ cùng Tần Việt ở một tổ, tuy rằng một tổ có bốn người, nhưng đến lúc đó vẫn phân hai người tổ, cái này chỉ là tạm thời không sắp xếp xuống mà thôi.

Cô dò hỏi qua đồng nghiệp, bọn họ nói trước kia Tần Việt cũng sẽ tự mình tham dự điều tra nghiên cứu, chỉ là hiếm khi cùng nhân viên, lần này đại khái tương đối coi trọng người máy luyện ái này mới có thể như thế.

Tần Việt lười biếng ừ một tiếng: "Đã xem email?"

"Xem." Trì Bối nhấp môi, nhẹ giọng hỏi: "Người trong điều tra nghiên cứu có thể đổi không?"

Nghe vậy, Tần Việt liếc nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Không muốn cùng tôi một tổ?"

"Không phải." Trì Bối đối với ánh mắt hơi mang điểm trào phúng kia thì nóng nảy, buột miệng thốt ra: "Ý tôi là tôi có thể đi cửa sau không, tôi muốn cùng anh một tổ."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sát vách

Tiếng nói vừa dứt, bọn họ giống như không còn nghe thấy âm thanh náo nhiệt của quán bar, bầu không khí âm ỉ kia dường như không liên quan đến bọn họ.

Trong ánh mắt Tần Việt hoài nghi mình xuất hiện ảo giác, nhưng khi nhìn thấy trước mặt mình là đầu tiểu sư tử xù lông. Lại cảm thấy mình không nghe lầm.

Anh nhíu mày, hơi có chút ngoài ý muốn: "Muốn chung một tổ với tôi?"

Trì Bối gật đầu, lời ít mà ý nhiều: "Muốn."

Đi theo bên người Tần Việt có thể học được điều gì đó.

Cô không có ý nghĩ dư thừa nào, cô chỉ cảm thấy đi theo bên người Tần Việt có thể học được rất nhiều thứ. Trước khi tới cô biết Tần Việt là người lãnh đạo rất ưu tú, cũng là một người thầy ưu tú. Chỉ cần anh nguyện ý dạy thì cô có thể học được nhiều thứ hơn so với ở trường học cùng với những nơi khác.

Huống chi cái hạng mục là hạng mục Tần Việt vô cùng coi trọng, chính bản thân anh cũng nhất định có nghiên cứu. Trì Bối nghĩ, có thể đi theo bên người Tần Việt chạy một vòng như vậy, khả năng học được so với trước kia còn nhiều hơn học một tháng thậm chí là còn nửa năm học.

Nghe vậy, Tần Việt cười.

"Muốn cùng tôi một tổ cũng không phải không được."

"Sau đó thì sao?"

Trong mắt Tần Việt đè nặng ý cười, cong cong khóe môi nhìn cô: "Điều kiện thiết yếu của đi cửa sau có biết là gì không?"

Hắn cố ý đùa cô, cảm xúc phiền muộn trên mặt tiêu tán không ít.

Trì Bối: "....."

Cô ngốc luôn rồi, nhìn về phía Tần Việt: "Tặng lễ?"

Cô biết, đi cửa sau phải là mời ăn cơm hoặc là tặng lễ đi, cũng có khả năng là hai cái đều muốn??

Tần Việt ngán hạ, trong mắt ngược lại không có bất luận cái gì ngoài ý muốn. Bản thân anh đã không thể đối với Trì Bối có quá nhiều chờ mong.

Anh cong khóe miệng, không chút để ý nói: "Chính mình giấu lại cho tốt."

Trì Bối: "Tôi không nghĩ ra được."

Cô chớp chớp mắt, "Tôi đây mời Tần tổng đi ăn cơm, có thể chứ?"

"Một bữa cơm đã muốn đi cửa sau của tôi?"

Trì Bối: "Vậy anh muốn như thế nào!"

Tần Việt cười, nhìn qua người muốn xù lông chau mày, cúi người tới gần một bên của cô, hô hấp toàn bộ dừng lại bên tai cô, tiếng nói trầm thấp hỏi: "Tôi muốn thế nào sẽ thế đó sao?"

Trì Bối vừa định muốn đẩy anh ra, Ôn Diễm Nhã đã từ bên kia trở lại. Mặt cô đỏ, nhanh chóng hướng bên cạnh trốn tránh, làm như cái gì cũng chưa phát sinh.

Mắt anh nhìn, nhấp miệng rượu, tâm tình sung sướng.

Tan cuộc, Trì Bối cùng Vu Tông Hạm đều đi chỗ ở của Ôn Diễm Nhã, cô ấy cùng Liễu Nhân Nhân đều đi làm, vì để cho tiện hai người cùng nhau ở bên ngoài thuê nhà, có hai phòng, cho các cô bốn người ở hoàn toàn đủ.

Mà đưa các cô đến cửa là tài xế. Tần Việt an bài.

Vừa xuống xe, Ôn Diễm Nhã liền nhìn không được thờ mạnh nói: "Trì Bối, Tần tổng đối với cậu khá tốt nha."

Trì Bối ừ một tiếng, quay đầu lại nhìn: "Là còn rất tốt."

Cô không biết Tần Việt đối với những người khác như thế nào, rốt cuộc chỉ là nghe đồn, nhưng cô đã tận mắt nhìn thấy. kỳ thật Tần Việt không giống trong lời đồn thô bạo cùng không nói lý, tương phản anh còn là ông chủ rất cho nhân viên ý tưởng cùng không gian. Đương nhiên ——

Ngẫu nhiên còn thích trêu chọc mình.

Vu Tông Hạm nhìn cô cười: "Tờ nhìn cũng là chỉ thấy đối với cậu tốt thôi a."

Trì Bối: "....."

"Có việc gì mình không biết sao?" Ôn Diễm Nhã nhìn hai người, vô cùng kinh ngạc: "Mau nói nghe một chút nghe một chút."

Trì Bối lắc đầu: "Không có đâu, chính là đưa mình về nhà lần đó, mình đã nói qua với các cậu."

Cô nhiều lời hai câu.

Sau khi nghe xong, về mặt Ôn Diễm Nhã cùng Liễu Nhân Nhân đều quý dị mà nhìn cô: "Cậu không cảm thấy có vấn đề?"

"Không a." Trì Bối mặt nghiêm túc: "Có vấn đề gì?"

Mấy người: "....."

Các cô đối mặt nhìn nhau, xua xua tay: "Không có vấn đề không có vấn đề, đi về tắm rửa trước, một thân toàn là mùi rượu."

"Đi đi đi."

Bốn người trở về nhà trong tiếng cãi cọ ồn ào, tắm rửa nghỉ ngơi.

.....

Bóng đêm nặng nề, buổi tối Trì Bối với Vu Tông Hạm cùng nhau ngủ, mặt khác hai người trong phòng cách vách tương đối nhộn nhịp hơn một chút.

Trì Bối cùng Vu Tông Hạm hàn huyên liền sẽ buồn ngủ, kết quả mới vừa nằm xuống cảm lấy di động cô liền nhận được mấy cái tin nhắn của Ôn Diễm Nhã đến liên tiếp, là một trang web tiểu thuyết, cũng phụ lời: [Đây đều là hàng mình trữ a, tiểu thuyết đều rất đẹp, cảm thấy cậu làm phương diện ngôn ngữ này khi không có linh cảm có thể xem nhiều, bên trong nam chủ cùng nữ chủ nhưng sẽ chọn lại người, chúc cậu vui vẻ.]

Trì Bối: [Được.]

Chính bản thân cô không thích xem tiểu thuyết, nhưng vì công việc, Trì Bối nghĩ vẫn là xem cho thỏa đáng. Cô tìm đến phần mềm đọc sách, còn đồ đầy tiền, chuẩn bị nghiền cứu mấy quyển xem.

Ôn Diễm Nhã cũng không biết yêu thích cái gì, đề cử cho Trì Bối tất cả đều là tổng tài bá đạo yêu tôi, cô click mở một quyển là cái dạng này, cái tiếp theo vẫn là như vậy..... Trì Bối thờ dài, yên lặng click mở một quyển tương đối thuận mắt xem.

Tuy rằng nói là bá đạo tổng tài văn, nhưng Trì Bối nhìn nhìn phát hiện cùng mình nghĩ kỳ thật có chênh lệch rất lớn, tác giả hành văn không tồi, cố sự cũng vẫn được. Cô bỏ qua ít phần không quan trọng, trọng điểm ở chỗ nam nữ tác động cùng phương diện yêu đương.

Đang xem đến nam chủ mang theo chó nhà bọn họ đi trong tiểu khu ngẫu nhiên gặp được nữ chủ, cô không thể hiểu được sao lại nghĩ tới Tần Việt..... Còn có mèo nhỏ kia.

Trì Bối hoảng hốt, trong đầu đột nhiên hiện lên buổi sáng thứ bảy nhìn thấy một màn kia, người như Tần Việt là người cô chưa từng gặp bao giờ, người nhìn qua lười biếng, nói ra còn có điểm đáng yêu, lúc ở cùng một con mèo, luôn cảm thấy có điểm không hợp nhau, nhưng lại mặc danh hài hòa.

Cô lại không hiểu nghĩ tới một màn ở quán bar kia, trong ánh mắt Tần Việt dề nặng ý cười, lúc cùng mình nói chuyện thái độ giống như tương đối đặc biệt. Còn có anh ở quán bar hỏi chuyện, cô đều cảm thấy có thâm ý khác, nhưng nghĩ lại..... Trì Bối lại nghĩ không ra cái gì.

Kỳ thật trước khi gặp được ở quán bar, Trì Bối đã vài ngày không thấy được Tần Việt, cô không biết là ngày đó sự tình đã làm tổn thương lòng tự trọng của Tần Việt, một nữ nhân viên nói không muốn cùng anh yêu đương, lời này có phải không đúng lắm hay không. Trong lòng hơi có chút bất an, Trì Bối nhấn tin trong nhóm.

Trì Bối: [Hỏi một việc.]

Ôn Diễm Nhã: [Tiểu Bối Bối, tiểu thuyết xem chưa, hỏi cái gì đây.]

Trì Bối không có chân chờ đem việc ngày đó cùng Tần Việt nói ra, hỏi: [Mình có phải nói sai rồi không? Có phải xin lỗi hay không?]

Ôn Diễm Nhã: [Cậu làm trò ngay trước mặt lãnh đạo cùng đồng nghiệp khác nói..... cậu không muốn cùng anh ta yêu đương? Người kia lại là Tần Việt?]

Trì Bối: [..... Ừ.]

Vu Tông Hạm nhìn Trì Bối, không trực tiếp cùng cô nói chuyện, cũng là ở trong nhóm trả lời: [Cậu cảm thấy muốn xin lỗi hay không, tuy rằng là ý chân thật của cậu, nhưng nói như thế nào đây, cũng quá không cho lãnh đạo mặt mũi đi, hơn nữa người nọ là Tần Việt ài, lòng tự trọng của nam nhân khẳng định đã bị thương.]

Trì Bối: [Anh ấy không yếu ớt như vậy.]

Vu Tông Hạm: [Cậu khẳng định như vậy?]

Trì Bối không trả lời, cô chính là không khẳng định mới hỏi.

Ôn Diễm Nhã đi WC ra, phát hiện hai người đang trò chuyện, vội vàng phát huy tài trí thông minh của mình bỏ não cho Trì Bối: [Tiểu Bối Bối, chuyện này như thế nào lại trùng hợp như vậy a, Tần tổng còn hỏi cậu nói cô không nghĩ sao?? Mình có cảm giác lời này là cố ý, cũng không phải trả lời vấn đề của người khác. Muốn mình nói a, Tần tổng có phải đối với cậu có ý tứ hay không? Mình xem tiểu thuyết nhiều như vậy, bằng không anh ta đối với cậu chú ý nhiều như vậy làm cái gì, nếu là không thêm đề ý, ai sẽ đi tức giận.]

Ôn Diễm Nhã: [Còn có lần trước sự kiện mèo nhỏ kia, đưa cậu về nhà linh tinh, mình đều cảm thấy quái quái, dựa theo trực giác nhiều năm mà nói, Tần tổng đối với cậu khẳng định có ý tứ. Còn có đêm nay, không chỉ có bao rượu chúng ta, còn tự mình đưa cậu lên xe về nhà, đây nếu là người khác, cậu cảm thấy Tần tổng sẽ đưa sao, sẽ cố ý an bài tài xế của mình tặng người khác sao.]

Trì Bối: [..... Cậu suy nghĩ nhiều, không có khả năng. Tần tổng sở dĩ làm tài xế đưa chúng ta phòng chừng là bởi vì chị của mình là nguyên nhân a, tốt xấu bọn họ cũng là đã từng hợp tác, ngại đầu không thấy cúi đầu thấy.]

Ôn Diễm Nhã: [Tần tổng đối với chị cậu có tốt như vậy không?]

Trì Bối: [Không biết.]

Cô thật sự không biết, chị cô cùng Tần Việt đều là thương nhân, nói mọi việc đều thuận lợi cũng không khoa trương, sẽ không gây thù chuốc oán cho

mình, càng sẽ không quá mức thân cận, chính là bảo trì hợp tác tốt đẹp cùng quan hệ bằng hữu. Nhưng mặt khác..... Cô cũng không rõ ràng lắm.

Đến cuối cùng, vài người cũng không hàn huyên nữa, để thời gian cho Trì Bối tự hỏi chính mình.

Trong lúc ngủ mơ, trong đầu Trì Bối vẫn cong luôn xuất hiện một câu ‘ Tàn tổng có phải có ý tứ với cậu hay không ’. Vì lời này, làm cô cả đêm ngủ không tốt.

Hai ngày cuối tuần, Trì Bối đều tận lực coi nhẹ vấn đề này. Cô trước trước sau sau suy nghĩ, cảm thấy đây là việc không có khả năng, liền đem việc này vứt đến sau đầu.

Buổi sáng thứ hai, Trì Bối cầm hành lý đi đến sân bay, 10 giờ bọn họ sẽ bay đến thành phố S, một tổ bốn người trực tiếp ở sân bay tập hợp.

Lúc Trì Bối đến sân bay, đã có hai vị đồng nghiệp tới rồi.

"Tàn tổng còn chưa tới sao?"

"Tổng trợ lý nói có chút việc chậm trễ, đại khái trước khi lên máy bay có thể tới."

Trì Bối gật đầu, đem hành lý đi gửi vận chuyển xong lại cùng các đồng nghiệp chờ đợi.

Tàn Việt là lúc bọn Trì Bối đã lên máy bay mới xuất hiện, cô nhìn nam nhân ăn mặc chính trang, nháy mắt có hoảng hốt.

Anh đứng ở trước mặt Trì Bối, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lên, đối với ánh kính ngạc của cô, trầm thấp nói: "Đi vào trong ngồi."

Trì Bối chỉ chỉ: "Anh ngồi ở đây?"

"Ừm."

Trì Bối trầm mặc, nhanh chóng từ vị trí đang ngồi đứng lên, dịch tới rồi bên trong vị trí cửa sổ. Cô không nghĩ tới Tàn Việt sẽ giống như bọn họ ngồi khoang phổ thông, cô cho rằng Tàn Việt như thế nào cũng là khoang doanh nhân..... Càng không nghĩ tới vị trí của Tàn Việt lại ở bên cạnh mình.

Thẳng đến lúc ngồi xuống, Trì Bối vẫn còn có chút ngốc.

"Khoang doanh nhân không có vé sao?"

Tàn Việt nhướn mày, liếc nhìn cô, tiếng nói ôn hòa nói: "Nghèo."

Trì Bối bĩu môi, trừng mắt nhìn anh: "Tôi tin." Cái gian tà của anh!

Nếu người ta không muốn nói cho mình là vì cái gì..... Trì Bối cũng không đi hỏi tiếp. Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, những tầng mây ngoài cửa sổ thật tốt, có cảm giác rất sáng, tầng mây chậm rãi di chuyển như là một tòa bông bảo biết di chuyển.

Từ trước đến nay cô vẫn thích loại vật này, có thể xem thật lâu thật lâu.

Tàn Việt ghé mắt, nhìn hình dáng sườn mặt cô, khoe miệng cô cong lên, tâm tình hẳn là không tồi. Anh cong cong khoe miệng, khó được tâm tình tốt hơn vài phần.

.....

Bay đến thành phố S không lâu, chỉ hơn hai giờ đã đến. Xuống máy bay lấy hành lý rồi đi khách sạn, vừa lúc đến thời gian cơm trưa.

Tàn Việt sớm đã an bài tài xế lại đây tiếp người, lúc này đang ngồi cùng trợ lý ở hàng phía trước nói công việc, mặt mày lạnh lùng, thần sắc nghiêm túc lại chuyên chú. Trì Bối trong lúc lơ đãng mà nhìn qua..... một hồi lâu cũng không dịch chuyển tầm mắt.

Thẳng đến lúc đồng nghiệp bên cạnh mơ mơ màng màng hỏi câu: "Tới rồi sao?"

Cô hoàn hồn lắc đầu: "Còn chưa đến đâu."

Đến khách sạn xử lý chỗ ở, Trì Bối là con gái duy nhất, tự nhiên là một mình một phòng, thẻ phòng là Tổng Văn Hạo cho cô.

Cô tiếp nhận: "Cảm ơn."

Vài người cùng nhau đi lên, mặt khác hai nam đồng nghiệp phía trước ở dưới tầng một, Trì Bối quay đầu nhìn về phía hai người bên cạnh mình, không nhận được hỏi: "Tàn tổng, hai người ở tầng mấy?"

Tàn Việt liếc nhìn thần sắc khẩn trương của cô, nhẹ mỉm cười.

Tổng Văn Hạo ở một bên bổ sung: "Chúng ta cùng cô ở một tầng."

Trì Bối gật đầu, có điểm yên tâm, rốt cuộc cũng có người quen.

Hành lang khách sạn rất dài, từ thang máy đi ra, Tống Văn Hạo liền hướng bên kia đi rồi, Trì Bối nhìn phòng phòng mình, là hai hướng ngược nhau, cô đi về phía trước.

Đi vài bước, cô quay đầu lại nhìn về phía Tần Việt đi sau mình, mày không chịu khổng chế nhảy nhảy: "Tần tổng."

"Ừ?"

"Anh ở phòng nào?"

Tần Việt nhìn thẻ phòng trong tay cô, cong khóe miệng mỉm cười: "Thật không may, ở sát vách với cô."

Trì Bối: "....."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xoa xoa

Trên nhiều khía cạnh Thần Việt cũng không bạc đãi nhân viên, ngay cả đi công tác cũng vậy.

Trì Bối không biết là bởi vì cái nguyên nhân gì của Tần Việt mà mấy người bọn họ ở trong một khách sạn tương đối xa hoa, là một khách sạn năm sao cao cấp vô cùng trứ danh ở trung tâm thành phố này, mà cô là cô gái duy nhất tự nhiên lại chiếm được tiện nghi, một người một phòng rất lớn.

Trong phòng khách sạn rất rộng, cửa sổ to sát đất với ban công, còn có một chiếc giường lớn, toàn bộ tiện nghi còn lại cũng đầy đủ hết.

Hành trình lần này của mấy người Trì bối cơ hồ sẽ ở tại khách sạn này, ban ngày sẽ tách ra hành động, mỗi một tổ một mảnh khu vực. Khu vực gần một chút kỳ thật xuống dưới tầng là đến, xa một chút như phải đi đến các địa phương vùng ngoại thành, cùng một ít tiểu thành trấn xung quanh, lái xe qua lại trong một ngày cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô đem đồ sắp xếp xong mới nằm ở trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng vừa nằm xuống nhắm mắt xong. Trước mắt lại không khổng chế được hiện lên một màn kia.

Tần Việt cười với cô, cái loại cười trên mặt anh giống như du côn, trừ bỏ nói hai người ở cách vách còn tới gần bên tai mình bổ sung thêm một câu: Có chuyện gì có thể tìm anh bất cứ lúc nào.

Trì Bối nghĩ, chui đầu vào gối hừ một tiếng, cô thì có thể có chuyện gì tìm anh ta a.

Nhưng tưởng tượng, vành tai liền có chút nhiệt, luôn cảm thấy hơi thở người nọ giống như vẫn còn dừng lại ở bên cạnh.

Cô không được tự nhiên nhéo nhéo lỗ tai, hướng phòng tắm đi đến, sau khi rửa mặt mới cảm thấy nhiệt độ tiêu tán một chút. Mới từ phòng tắm đi ra thì thấy chuông cửa vang lên.

"Ai?"

"Tôi." Ngoài cửa truyền đến giọng nam trầm thấp.

Trì Bối mở cửa, nhìn nam nhân xuất hiện ở cửa phòng của mình, chớp chớp mắt: "Tần tổng. Hiện tại sắp đi ra ngoài?"

Tần Việt nhẹ cười, rũ mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, mới vừa rửa mặt xong còn chưa lau khô nước: "Không ăn cơm?"

"Ăn." Trì Bối nhìn anh: "Hiện tại đi xuống sao, đi chỗ nào ăn nha."

"Nhìn kỹ rồi nói."

"Được." Trì Bối trực tiếp trở về phòng cầm túi của mình đi theo Tần Việt ra ngoài. Lúc đi đến cửa thang máy, cô theo bản năng hỏi một câu: "Tống trợ lý đâu?"

"Có việc."

Trì Bối: "....."

Cô giữ im lặng đi theo, nhìn tấm lưng hào phóng trước mặt, cảm thấy có cổ cảm xúc nói không nên lời.

Trong thang máy này chỉ có hai người bọn họ, rất thuận lợi đi đến lầu một, thẳng đến lúc đi ra đại sảnh tầng một, Trì Bối mới phản ứng lại mà nhìn Tần Việt: "Cái kia không gọi bọn người Trần ca cùng nhau đi ăn cơm sao?"

Bọn người Trần ca là người cũng đến đây công tác, hai người đều họ Trần, Trì Bối thường gọi bọn họ là Tiểu Trần ca cùng Đại Trần ca để phân biệt.

Tần Việt liếc nhìn cô, khóe môi mím lại: "Đi ra ngoài."

Trì Bối: "....."

Cô trầm mặc, không quá tự nhiên hỏi: "Ăn cơm chỉ có hai chúng ta sao?"

"Có vấn đề?"

Trì Bối ngậm miệng, "Không vấn đề gì."

Cô nào dám có vấn đề gì, bỏ tiền ra chính là lão đại, càng đừng nói người này vẫn là ông chủ của mình. Cô ở trong lòng râm rì nói thầm hai tiếng, cảm xúc hoàn toàn biểu đạt ở trên mặt.

Tần Việt lơ đãng mà nhìn một cái, khóe miệng ngậm cười, cũng không chọc thủng tiểu tâm tư này của cô.

Hai người một trước một sau đi ra, thành phố S cũng là một thành phố lớn, vô cùng vô cùng náo nhiệt. Bất đồng duy nhất chính là gió thu thổi khiến con người có chút lạnh, Trì Bối mặc áo len đi theo Tần Việt, nhìn xung quanh.

Chung quanh là đường phố náo nhiệt, mà có lẽ vì vào trung tâm thành phố mà người rất nhiều, thương trường cũng rất nhiều, ven đường tất cả đều là dòng người lui tới. Hai sườn nhánh cây ven đường bị gió thổi lay động, cành lá khô vàng phiêu phiêu rơi xuống.

Cô nhìn quá mức chuyên chú, cũng không chú ý tới đi nam nhân đi ở phía trước dừng lại.

"A." Trì Bối kêu một tiếng, không cẩn thận đụng vào bức ‘tường’, cả người còn có xu thế đảo vào người Tần Việt.

Tần Việt không duỗi tay đỡ cô, tùy ý để cô đâm vào trong ngực mình.

.....

Trì Bối ngốc ngốc, không chút suy nghĩ bắt lấy quần áo Tần Việt để đứng thẳng người, cô duỗi tay che lại cái trán, kinh ngạc nhìn về nam nhân mặt cười như không cười phía trước: "Anh làm gì mà lại không đi?"

Cô cảm giác chính mình vừa mới là đụng vào tường ——

Mà không phải người.

Trì Bối không cẩn thận liếc nhìn, bên trong quần áo kia của Tần Việt khả năng tất cả đều là cơ bắp. Bằng không như thế nào lại cứng như vậy.

Tần Việt nhướn mày, nhìn cô che lại cái trán, thấp giọng hỏi: "Đau?"

"Đương nhiên." Trì Bối nhìn không có người ngoài, đối với Tần Việt tương đối cũng không có khách khí như vậy: "Vô cùng đau, Tần tổng dừng lại không thể cùng tôi nói một tiếng sao."

Tần Việt: "....."

Anh bị chọc giận quá mà cười lên.

Rõ ràng là chính mình đi đường không chuyên tâm, nhìn đông nhìn tây, hiện tại ngược lại ra oán anh. Nhưng đối với chuyển biến như vậy, Tần Việt còn rất thích hoan nghênh.

Biết phát giận với mình là chuyện tốt.

Ánh mắt anh sáng quắc mà nhìn chăm chăm tay nhỏ kia của cô, nhỏ giọng nói thầm: "Tôi nhìn thử."

"A?"

"Đụng vào tường không có sưng lên."

Trì Bối: "....." Cô liếc nhìn Tần Việt: "Nào có khoa trương như vậy."

Chỉ là có chút đau mà thôi, cái này thật không khoa trương.

Tần Việt cười cười: "Còn đau?"

Cô ngây ngốc gật đầu: "Còn một chút."

"Tôi xoa xoa cho cô coi như bồi tội?"

Vừa dứt lời, Trì Bối liền ngây ngẩn cả người. Cô vừa mới nghe Tần Việt nói lời thân mật, mặt không chế không được đỏ lên, đối với đôi mắt chuyên chú kia, ánh mắt mơ hồ: "Cái gì mà xoa xoa, tôi nào dám để Tần tổng xoa."

Cô ho nhẹ: "Muốn bồi tội cũng được, Tần tổng mời tôi uống ly trà sữa đi."

Trì Bối cúi tay chỉ vào tiệm trà sữa xếp hàng dài ven đường, vừa rồi cô vẫn luôn nhìn bên kia, kia là tiệm trà sữa nổi danh ở phía nam, ở chỗ bọn họ không có, xem như độc nhất vô nhị. Tôn Hân Nhiên vẫn luôn nói với Trì Bối khi đến đây nhất định phải uống nhiều mấy ly trà sữa ở cửa hàng kia.

Chính bản thân cô cũng thích mấy đồ uống lung tung rối loạn này đó, nguyên bản là tính toán ăn cơm xong mới đi mua, nhưng hiện tại đã có người bồi tội..... ngay bây giờ đi cũng không tội.

Hắn là phải nói ——

Là bây giờ thì càng tốt.

Cô đã có điểm gấp không chờ nổi.

Tần Việt nhướn mày, đang nhìn đến đây mắt chờ mong của cô thì dừng một chút: "Đi ăn cơm trước."

Trì Bối: "....."

Thẳng đến lúc vào nhà ăn, dưới đáy lòng Trì Bối vẫn còn nhịn không được phi báng nam nhân trước mặt.

Nói thật hay..... Bồi tội đâu, mua ly trà sữa cũng không nguyện ý.

Cô bủi mũi, nhìn chăm chăm thực đơn trước mặt, lật một vòng cũng không biết muốn ăn cái gì.

"Tần tổng, anh xem đi, tôi đều có thể."

Tần Việt xem xét nhìn cô, hướng người phục vụ bên cạnh bắt đầu gọi món, một loạt các món ăn, Trì Bối nghe xong cũng sững sốt.

Những đồ ăn đó..... Tất cả đều là món cô thích ăn, Trì Bối kỳ thật không kén ăn, nhưng cũng có thiên vị đồ ăn, hơn nữa cô thích ăn cay, thuộc về người không cay không vui, Tần Việt vừa mới gọi những món đồ ăn đó tất cả đều là cay.

Cô suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Việt.

Tần Việt đối với người phục vụ gật đầu bổ sung: "Thuận tiện đưa ly trăm hương trà chanh lên."

"Được, ngài chờ một lát."

Chờ người phục vụ đi xuống, Trì Bối suy nghĩ cơ hội cùng người đối diện nói chuyện, kết quả Tần Việt đi trước cô một bước đứng lên, nhìn về phía cô: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, đợi lát nữa trở về."

"Được."

Chờ cô phản ứng lại, người đã đi rồi.

Trì Bối nhìn chăm chăm chỗ đối diện không có bóng người, thật đúng là không biết nên làm gì.

Cô không biết là làm sao, luôn cảm thấy thái độ Tần Việt đối với cô quái quái, tiềm thức Trì Bối liền nghĩ tới hồi cuối tuần Ôn Diễm Nhà nói những lời đó với cô..... Tần Việt có phải đối với cô có ý tứ hay không, bằng không lại chiều cổ như vậy.

Nghĩ nghĩ, Trì Bối lung lay đầu, cảm thấy không phải là như vậy, nói không chừng là Trì Bảo xin nhờ cái gì, suy nghĩ giây lát, Trì Bối nhắn tin cho Trì Bảo.

Trì Bối: [Chị, chị có phải nói với Tần Việt ở công ty chiều cổ em phải không?]

Trì Bảo: [Có a, làm sao vậy?]

Cô xác thật là có nói qua, Trì Bối không quá giỏi về vấn đề xử lý giao tiếp, người vô cùng chậm nhiệt, rất khó chủ động. Cho nên lúc đầu Trì Bối đi công ty, cô đã cùng Tần Việt lên tiếng chào hỏi, dạn dỏ hai câu. Chẳng qua cái dạn dỏ này của cô hoàn toàn là dư thừa, cho dù là cô không nói, Tần Việt

cũng sẽ xem trọng, không để chịu nửa điểm ủy khuất.

Tri Bối bưng tỉnh đại ngộ, nói Tần Việt đối với cô tốt như vậy khẳng định không phải bởi vì đối với cô có ý tứ, khẳng định là bởi vì có chị cô xin nhờ.

Tri Bối: [Không có việc gì không có việc gì, chính là đột nhiên nghĩ đến hỏi một câu.]

Tri Bảo không hỏi nhiều, cô đang vội vàng bận họp, tin nhắn vẫn là bốt thời giờ trả lời, kêu cô đi công tác chú ý an toàn liền không có kế tiếp.

Tri Bối an tĩnh ngồi ở trên ghế chờ Tần Việt cùng phục vụ mang đồ ăn lên, ước chừng hai mươi phút sau, người phục vụ bắt đầu chậm rãi đưa đồ ăn lên.

Cô nhìn chung quanh một vòng, cũng không biết Tần Việt đi nơi nào, cúi đầu nhắn tin cho người ta: [Tần tổng, đồ ăn lên rồi.]

Gửi xong cũng không nhận được trả lời.

Thẳng đến lúc Tri Bối muốn nhắn lại lần hai, thân ảnh mạnh mẽ xuất hiện ở cửa nhà hàng, mà trong tay của anh, còn cầm một ly trà sữa không hợp với bản nhân.

Tri Bối ngây ngốc mà nhìn, đến khi trà sữa đưa đến trước mặt mình mới chậm rãi tìm về suy nghĩ của chính mình.

"Cái này....."

"Bồi tội." Tiếng nói Tần Việt trầm thấp, nghe thấy đặc biệt gọi cảm: "Đừng uống đến no."

Lông mi Tri Bối run rẩy, nhìn ly trà sữa trước mặt này, cong khóe miệng nở nụ cười: "Cảm ơn Tần tổng."

Cái miệng nhỏ từng ngậm từng ngậm uống trà sữa, hương vị trà sữa xác thật không tồi, vị trà cùng vị sữa không tính nồng đậm, ở trên cùng còn có bơ có thể dùng muỗng nhỏ lấy ăn. Vô luận là trà sữa hay là bơ mặt trên, hương vị đều vô cùng tốt, Tri Bối thích cái loại này, ngọt mà không ngán.

Cô nghĩ nghĩ, nhìn về phía Tần Việt: "Anh có muốn ăn không?"

Cũng không biết vì cái gì, mà xui quỷ khiến liền hỏi ra.

Tần Việt nhìn, anh đối với loại đồ ngọt ngán ngán này không có hứng thú quá lớn, nhưng nhìn Tri Bối ăn như vậy, thử xem cũng không phải là không thể. Ánh mắt của anh âm u, dừng ở trên miệng nhỏ của cô, cánh môi kia còn dính bơ, làm người ta rất muốn giúp cô lau.

Chỉ là ——

Hiện tại còn không phải lúc.

Tần Việt gật đầu: "Được."

Tri Bối cười tủm tỉm gật đầu, cô nhìn vòng: "Tôi đây kêu người phục vụ lấy cái....." Lời nói còn chưa nói xong, Tần Việt liền lấy cái muỗng nhỏ cô vừa mới dùng xúc bơ nuốt vào.

Cô: "....."

Cô còn muốn kêu người phục vụ lấy cái muỗng mới.

"Như thế nào?" Tần Việt thỏa mãn sau khi ăn xong nhìn cô: "Ăn của cô nhiều quá?"

Ánh mắt Tri Bối tan rã nhìn chằm chằm cái muỗng bị mình liếm qua, bị chính miệng mình chạm qua một hồi lâu mới đỏ tai.

Hai người xài chung một cái muỗng.....

Cô nhìn về phía Tần Việt: "Anh....."

"Ừm?" Tần Việt nhưong mảy, làm bộ cái gì cũng không hiểu, "Như thế nào? Ăn của cô quá nhiều nên cô không vui?"

Tri Bối ngạnh hạ, đem trà sữa dịch về trước mặt mình, trực tiếp uống mấy ngụm mới nói: "Tôi nào có keo kiệt như vậy a."

Cô nhìn thần sắc Tần Việt là bộ dáng như thường, cũng không biết phải nói gì. Quên đi, chỉ là dùng một cái muỗng mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Tần Việt nhìn ánh mắt cô trốn tránh, không tiếng động cong khóe miệng.

Sau khi hai người ăn xong bữa cơm nói không rõ ràng, cả người Tri Bối đều no căng.

Chẳng qua buổi chiều còn có việc phải làm, cũng không thể trở về nghỉ ngơi. Nhiệm vụ của bọn họ hôm nay không nặng, nhiều hơn chính là quan sát tình lữ ven đường cùng với nghe nhiều đối thoại hơn một chút, trước đơn giản là phải hiểu rõ.

"Hiện tại phải đi đâu?"

Tần Việt quay đầu lại nhìn cô: "Có nơi nào nào muốn đi sao?"

Cô chớp chớp mắt, ngốc ngốc: "Có ý gì?"

Tần Việt hơi hơi nâng cằm, lời ít mà ý nhiều nói: "Có muốn đi chơi không?"

"Muốn." Tri Bối nói xong, vội vàng nói: "Nhưng là công việc quan trọng."

Trong mắt Tần Việt đề nghị ý cười, ánh mắt thâm thúy mà nhìn cô: "Hôm nay trước cho cô nghỉ, có muốn đi nơi nào không?"

Tri Bối không nói chuyện.

Này vấn đề tới quá mức đột nhiên, cô có rất nhiều nơi muốn đi chơi. Nhưng một người cũng không có cảm giác, ý tứ gì.

"Một người thì tôi tương đối thích ở khách sạn ngủ." Cô yếu ớt mà nói.

Tần Việt nhướn mày, ngữ điệu nhẹ nhàng phản bác, cố ý đùa cô: "Ai nói một người?"

"A?"

Tần Việt: "Ông chủ của cô không phải là người à?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Công cô

Tiếng nói vừa dứt, đầu óc Tri Bối ngay lập tức bị mắc kẹt.

Sau khi rẽ vài khúc cua, mới hiểu ý tứ Tần Việt muốn biểu đạt, muốn cùng mình đi chơi, mà không phải. Muốn cùng cô về khách sạn ngủ.

Một câu kia anh nói ra, thật sự là ái muội không thôi.

Tri Bối không biết Tần Việt là không chú ý tới nó hay vẫn là có những nguyên nhân khác, nhưng cô quả thật cảm nhận được một tia không thích hợp. Nhưng nhìn về mặt chính trực của Tần Việt, đáy mắt không có loại cảm xúc mà cô phán đoán, cô lại cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều.

Hai người không tiếng động ở đường lớn đối mặt, chung quanh đều là người tới lui, gió còn có chút lớn.

Bị gió thổi tỉnh, Tri Bối kinh ngạc mà nhìn anh, nuốt nước miếng: "Anh muốn đi chơi cùng tôi?"

"Không muốn tôi đi?"

Tần Việt kéo kéo môi, cố ý hỏi: "Muốn về khách sạn ngủ?"

Tri Bối ngánh hạ, vội vàng lắc đầu: "Không không không. Đi chơi cũng có thể, anh muốn đi nơi nào?"

Kỳ thật khi cô tới đây đã làm một chút công lược. Về thành phố S, có không ít chỗ đáng đi, kỳ thật trước kia Tri Bối cũng đã tới nơi này, bắt quá đó là lúc còn rất nhỏ, nhỏ đến nỗi cơ hồ không có quá nhiều kỷ ức, khi đó là cha mẹ bởi vì có chuyện, đưa cô lại đây ở nhà bà ngoại một thời gian.

Nhưng cũng vèn vèn chỉ là một tháng rồi về, kia. là lúc ăn tết. Cảm thụ lớn nhất của cô đối với thành phố S này đó chính là lạnh, khi mùa đông vô luận là phòng trong hay ngoài phòng đều lạnh, lạnh đến run bắn bật.

Trong nhà cũng không có máy sưởi, cô thật sự cảm thấy mùa đông bên này không quá tốt.

.....

Cũng may hiện tại cũng còn chưa lạnh đến mức tận cùng, cô nhìn về phía Tần Việt, hết thấy ưu tiên công việc: "Nếu không chúng ta đi công viên trò chơi đi?"

Tần Việt nhướn mày, chờ đợi cô phân tích.

"Tình lữ, hoặc là ở trên đường dạo phố, hoặc là ở công viên giải trí, hoặc là buổi tối ở quán bar hẳn là cũng rất náo nhiệt, hạn độ quan sát tình lữ ở chung có thể lớn hơn nữa." Trì Bối nghiêm túc mà làm phân tích: "Còn có đại học, chúng ta có thể đi đại học nhìn thử."

Tần Việt nhìn thời gian, trầm ngâm giây lát nói: "Không muốn nghỉ để đi chơi à?"

Trì Bối lắc đầu: "Công việc quan trọng, bất quá cũng có thể đến các khu du lịch, những nơi cũng có tình lữ các nơi về đây du lịch."

"Ừm."

"Đi thôi."

Hai người bỏ ra vài phút thời gian định hành trình, đi một nơi tương đối nổi danh, miếu Thành Hoàng.

Cuối tuần bên kia rất nhiều người, ngày thường thì bận thời gian làm việc nên người tương đối ít hơn một chút, nhưng cũng không phải là ít quá, không nhiều người tương đối không thích hợp cho hai người làm việc.

Trì Bối nhìn về phía Tần Việt ăn mặc một thân hưu nhân, chần chờ một lát: "Đi gọi xe sao?"

Tần Việt nhìn cô: "Ngồi tàu điện ngầm."

Trì Bối: "....."

Cô thật không nghĩ tới, loại đại lão bản như Tần Việt này sẽ muốn ngồi tàu điện ngầm. Tuy nói không phải cuối tuần cũng không phải giờ cao điểm, nhưng thành phố S là thành phố lớn, bình thường cũng có rất nhiều người trên tàu điện ngầm. Bất quá nếu lão bản đã lên tiếng, cô tự nhiên không có lý do nào phản bác.

Hơn nữa muốn dựa theo phương hướng công tác mà nói, kỳ thật tàu điện ngầm càng thích hợp.

Tàu điện ngầm cũng có rất nhiều tình lữ và các cặp vợ chồng.

Trì Bối nghĩ nghĩ, đơn giản kiến nghị mua thẻ tàu điện ngầm cho ba ngày du lịch. Hai người soát vé đi vào.

Như cô sở liệu, trên tàu điện ngầm thật đúng là nhiều người, còn không có chỗ ngồi.

Trì Bối với Tần Việt cùng nhau tiến vào, tìm cái góc làm vị trí đứng, cô nhìn nam nhân đứng bên cạnh, cúi đầu bắt đầu chơi điện thoại, muốn đến nơi phải đi qua mười trạm, có chút khoảng cách.

Tần Việt rất an tĩnh, đôi tay cầm túi đứng ở bên cạnh, lưng dựa ở vào thân tàu, đôi mắt nhắm lại giống như là đang nghỉ ngơi.

Cô ngẫu nhiên lơ đãng ngẩng đầu nhìn một chút, còn có thể nhìn đến đáy mắt ủ rũ của anh.

Trì Bối thu hồi tầm mắt, tiếp tục chơi điện thoại, cô ở trong nhóm bạn cùng phòng nói chuyện phiếm, vui vẻ vô cùng. Đầu tiên hết thấy còn khá tốt, thẳng đến lúc ba nữ sinh ở mấy cái trạm sau lên đây, thật vừa đúng lúc đứng ở cách hai người không xa, ngẫu nhiên còn dừng tầm mắt ở hai người bọn họ bên này, bàn luận xôn xao.

"Nam nhân bên kia rất đẹp trai a."

"Có thật cao hay không nhưng cảm giác khí chất đặc biệt tốt."

"Đứng đứng đứng, là cảm giác này, bên cạnh kia chính là bạn gái anh ấy sao? Lớn lên cũng không tồi a."

"Không phải đâu." Trong đó có một người nữ sinh đánh giá Trì Bối, đề nặng thanh âm nói: "Nếu là bạn gái tại sao lại như vậy, nói không chừng đã sớm tiến lên bao vây người lại, cảm giác là không quen biết."

"Muốn đi lên muốn số WeChat, các cậu cảm thấy có thể không."

.....

Trì Bối nghiêng nghiêng đầu nghe, ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng bên cạnh mình, không thể không thừa nhận lời nói của mấy nữ sinh bên kia.

Tần Việt lớn lên đẹp, khí chất xuất sắc.

Ngũ quan lập thể, khuôn mặt tinh xảo, cùng với khí chất tự phụ như có như không, tất cả đều làm anh trở thành một người dễ thấy trong đám đông. Thậm chí Trì Bối còn cảm thấy..... Loại nam nhân như Tần Việt này, cảm giác vừa thấy chính là tinh anh của xã hội, cũng khó trách sẽ làm tiểu nữ sinh có hứng thú.

Cô bĩu môi, nhìn mấy nữ sinh hưng phấn ở bên kia mấy cái, yên lặng thu hồi tầm mắt với bạn cùng phòng nói chuyện phiếm, tỏ vẻ bất mãn.

Tri Bối: [Tớ phát hiện, bộ dáng nam nhân đẹp trai thật là đi đến nơi nào cũng nổi tiếng.]

Ôn Diễm Nhã: [Cậu nói ông chủ của cậu sao.]

Tri Bối: [..... Cậu sao lại biết.]

Liễu Nhân Nhân: [Hiện tại cậu còn không phải là đang ở cùng ông chủ của cậu sao, trừ bỏ anh ta còn có thể có ai nha, cậu có phải cho rằng chúng ta ngốc hay không.]

Vu Tông Hạm: [Như thế nào, cảm thấy ông chủ của mình đẹp trai quá không vui, yên tâm cậu cũng rất đẹp.]

Tri Bối: [Mình vừa mới nói một câu, bọn mình hiện tại không phải đang ở trên tàu điện ngầm sao, mình phát hiện có mấy tiểu cô nương nhảy nhót muốn tới tìm Tần Việt xin số WeChat, mình như thế nào không gặp được tới tìm mình xin số WeChat a.]

Cô nói giỡn.

Bất quá lời này của Tri Bối cũng không xem như vui đùa. Từ nhỏ đến lớn, không có gặp được một nam sinh thổ lộ với mình, cái này nhất định làm cho cô cảm thấy thất bại.

Rõ ràng lớn lên cũng không kém, làn da trắng mềm mại, ngũ quan nhu hòa, là loại hình thanh lãnh, nhưng lại không có người thổ lộ với Tri Bối. Không chỉ là cô, ngay cả nhóm bạn cùng phòng đều cảm thấy thần kỳ.

Ôn Diễm Nhã: [Thôi, vấn đề này nhất định có khó khăn, không thảo luận.]

Tri Bối: [..... Thật quá phận a.]

Ôn Diễm Nhã: [Thảo luận ông chủ cậu đi, anh ta hiện tại đang làm gì, các người ngồi tàu điện ngầm đi nơi nào, sao lại không gọi xe.]

Tri Bối: [Dựa vào trên thân tàu ngủ, đi miếu Thành Hoàng, ông chủ nói muốn ngồi xe điện ngầm, mình cảm thấy anh ta có thể là muốn săn sóc dân tình một chút.]

Chính là lúc nói vui sướng nhất, Tần Việt mở mắt ra nhìn cô, thanh âm lãnh đạm, bộ dáng không có nửa điểm mới vừa tỉnh ngủ: "Cùng bạn nói chuyện phiếm?"

Tri Bối theo bản năng tắt màn hình điện thoại đi, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh không ngủ?"

Nghe vậy, Tần Việt cười: "Đừng ngủ?"

Tri Bối ngánh hạ, duỗi tay chọc chọc cánh tay anh: "Tiểu cô nương bên kia thật sự đang nhìn anh kìa."

"Ừ."

"Cứ như vậy?" Tri Bối không hiểu, có phải người ưu tú đối với sự chú ý của người khác đều không chút để ý như vậy hay không. Tốt xấu cũng nên để lại lời bình, hoặc là đáp lại a.

Tần Việt nhướn mày, liếc nhìn cô, ngữ điệu lười biếng, đùa với cô: "Tôi đang nhìn cô."

"A?"

Mắt Tri Bối trừng lớn nhìn anh, không hiểu được Tần Việt muốn làm cái gì.

Tần Việt nhìn phản ứng của cô, hơi cong khóe miệng: "Cứ như vậy?"

Tri Bối: "....."

Được, cô đã hiểu. Người này là đem những lời cô vừa mới nói trả lại.

Nghĩ, Tri Bối cầm điện thoại, không muốn quan tâm người này rồi.

Tần Việt nhìn mặt tức giận của cô, trong mắt hiện lên ý cười, ngoài dự đoán duỗi tay che đầu cô, nhắc nhở nói: "Bên kia có vị trí, đi ngồi đi."

"Ồ."

Cô nghe lời đi qua đó ngồi, Tần Việt cũng thay đổi vị trí, đứng ở trước mặt cô, như là đem người bảo vệ dưới vòng vây của mình làm mấy cô gái nhỏ có tâm tư kia bên kia tất cả đều trừng mắt nhìn thẳng vào hai người.

Cái này..... Các cô hoàn toàn không dám có tâm tư.

Này nếu không phải tình lữ, đầu các cô sẽ chặt hết xuống.

Người ở Miếu Thành Hoàng so với trong tưởng tượng của Trì Bối nhiều hơn một ít, hai người từ trạm tàu điện ngầm thuận lợi đi ra, đi về phía trước một hồi thì thấy được rất nhiều người.

Hai bên có rất nhiều cửa hàng, người chen người.

Trì Bối nhìn, có chút trợn mắt há hốc mồm, những người này không cần đi làm sao, vì cái gì mà trong thời gian làm việc cũng nhiều người như vậy.

Rất nhiều cửa hàng đặc sắc, có phong cách độc đáo. Hai người mua vé đi vào, Tần Việt một phái đạm nhiên, đối với nhiều người thật không có cảm giác quá lớn. Trì Bối ngược lại yên lặng từ trong túi lôi ra một quyển sổ nhỏ, quyết định đem một vài thứ hữu dụng ghi chép lại.

Vừa mới lấy ra, Tần Việt liền cười nhạo, thấp giọng nói: "Cất đi."

"Vi cái gì?"

Tần Việt nhú mày: "Tùy tiện đi dạo, không cần phải cái này."

Trì Bối: "....."

Cô cất cuốn sổ nhỏ vào trong túi, theo Tần Việt đi dạo.

Sau khi đi rồi, Trì Bối phát hiện Tần Việt là đến đây chơi, thật không tính toán muốn làm việc, toàn bộ hành trình anh toàn đi đi dừng dừng, ngẫu nhiên còn mua cho cô một ít đồ ăn, nhét vào tay cô, đi được một đường..... Trì Bối không sai biệt lắm đã ăn đến no căng.

"Muốn đi bên trong bách lạp không?"

Trì Bối đem cuối cùng cũng ăn xong hồ lô, gật gật đầu: "Muốn."

Đều đã tới, bách lạp cũng khá tốt.

Tần Việt nhướng mày, đột nhiên hỏi: "Lần đầu tiên tới đây?"

Trì Bối sùng sốt, theo bản năng muốn gật đầu, đầu còn chưa gật xong, cô lại lắc đầu: "Tôi đã tới một lần."

Là lúc còn rất nhỏ, là với một bạn vừa mới biết đến. Lúc đó Trì Bối còn nhỏ, mới vừa học lớp một. Lúc ấy là ăn tết, công ty cha mẹ có việc phải xử lý, vừa lúc ở giai đoạn lên cao, không có quá nhiều thời giờ chiều cô mà Trì Bối lúc ấy nghỉ đông phải học bù, cho nên Trì Bối đã bị đưa tới nhà bà ngoại, nhà bà ngoại cô là ở đây.

Người kia là lúc ở nhà bà ngoại biết được, một cậu bé nhặt ve chai. Bộ dáng..... cô có điểm nghi không ra, nhưng lúc ấy cô đã cùng ca ca kia tới miếu Thành Hoàng, lúc ấy vẫn là cái kia ca ca đưa tiền, Trì Bối nói chờ khi về nhà cô phải đưa hán tiền, chỉ là..... Lúc ấy về nhà vội vàng, cô cũng chưa tới kịp nói một tiếng tạm biệt với ca ca kia thì đã đi rồi.

Đến bây giờ, Trì Bối nỗ lực một chút, kỳ thật cô cũng chỉ nhớ rõ chuyện này, diện mạo của ca ca kia vô cùng mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ rõ hán rất gầy, gầy trơ cả xương, nhưng đánh nhau lại rất mãnh.

Cô đã nhìn qua hán đánh nhau.

.....

"Nghĩ cái gì?" Tiếng nói Tần Việt trầm thấp ở bên tai vang lên.

Trì Bối thất thần, lắc đầu nói: "Tôi khi còn nhỏ có cùng một ca ca tới đây."

Cô không chú ý tới, lời này của mình vừa nói ra thần sắc Tần Việt trong nháy mắt biến hóa, ánh mắt anh nặng nề mà nhìn cô, thanh âm khàn khàn vài phần: "Sau đó thì sao?"

Trì Bối hơi xấu hổ nói: "Sau đó tôi bị ba mẹ đưa về nhà, không có gặp lại vị ca ca kia." Cô cười, cạ âm thanh hỏi: "Tần tổng, anh tin thật không?"

Tần Việt dừng một chút, không nói chuyện.

Trì Bối cảm khái: "Trước kia tôi không tin, nhưng sau lại có chút tin." Cô chỉ vào miếu cách đó không xa, ôn nhu hỏi: "Anh nói tôi hiện tại đi bách lạp, muốn gặp lại vị ca ca kia, có thể thực hiện sao?"

Cô lăm bằm lăm bằm, kỳ thật chính mình cũng không hiểu sao lại thế này, lại có chút muốn nói cùng Tần Việt, đại khái cũng là vì hôm nay vừa lúc đến bên này, nghĩ tới việc khi còn nhỏ, cảm khái rất nhiều.

Kỳ thật vị ca ca kia lúc ấy đối với cô thật sự rất tốt. Trì Bối khi còn nhỏ có chút tình tình đại tiểu thư, dù sao cũng là người nhỏ nhất trong nhà, cha mẹ đối với chị em các cô rất tốt, Trì Bối đối với em gái kém nhau nhiều năm càng là tốt tới cực điểm, có cái gì tốt nhất định là trước cho em gái, nếu ai khi dễ em gái, nhất định phải tìm người này tính sổ.

Tóm lại từ nhỏ đến lớn, Trì Bối không chịu qua ủy khuất gì.

Đến bà ngoại gia trụ kia một tháng, ủy khuất bị không ít, trừ bỏ ông ngoại bà ngoại ở ngoài, kỳ thật người bạn mới quen kia của cô đối với cô rất tốt, còn mua cho cô khoai lang nướng để ăn, rõ ràng chính mình cũng không có tiền. Trì Bối mỗi ngày toàn đi tìm hần, hần đều ở ven đường nhặt ve chai, ăn mặc một thân cũ nát, áo quần bị tẩy đến trắng bệch.

Cô lẩm bẩm nói: "Tôi còn thiếu hần mười đồng tiền đây."

Tần Việt nghe, cười trong lòng.

Em thiếu cũng không chỉ là mười đồng tiền.

"Vào thôi."

"Ừm." Trì Bối vô cùng thành kính đi vào, đã bái lạy, thuận tiện cầu nguyện. Không cầu cái khác, ít nhất để cô trả lại mười đồng tiền kia. Thuận tiện cô nghĩ..... Hy vọng sinh hoạt ca ca đã từng cho mua khoai lang nướng cho cô có thể càng ngày càng tốt, ít nhất không phải ở ngày mùa đông đi nhặt ve chai, cũng hy vọng vị ca ca có thể bình an, không phải luôn cùng người khác đánh nhau.

Từ miếu Thành Hoàng đi dạo một vòng ra, sắc trời cũng đã không còn sớm.

Trì Bối tuy rằng không nghiêm túc công tác, nhưng cũng dựa quan sát người qua đường nắm giữ một tin tức đỉnh điểm hữu hiệu, loại này thông thường ở chung cần phải tích lũy mới được, cũng không thể lập tức đem sở hữu hằng ngày điều tra rõ ràng.

"Tần tổng, hiện tại đi về sao?"

"Có đói bụng không?"

Trì Bối nghẹn nghẹn, nghĩ chính mình vừa mới ăn xong vài thứ kia, hồ lô đường bánh ngọt còn có trà sữa, vội không ngừng lắc đầu: "Tôi không đói bụng."

Tần Việt gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ: "Đi bờ sông bên kia một chút, buổi tối người nhiều."

"Được, cùng nhau đi qua đi."

Trì Bối nhìn chung quanh một vòng: "Bây giờ sẽ là thời điểm tan tầm, chúng ta gọi xe đi?"

Cô không muốn lại đi tàu điện ngầm chen người, chen thì thôi nhưng còn có không được tự nhiên. Cùng Tần Việt ở bên nhau một ngày, nơi nơi đều có người nhìn, cảm giác chính mình giống như là khi con vườn bách thú, mặc người xem xét bình luận, còn không thể nhiều lời.

Tần Việt xem xét nhìn cô, "Đi thôi."

Hai người thuận lợi gọi xe, nhưng con đường còn rất rối loạn.

Tài xế quay đầu lại nhìn hai người, cười cười hỏi: "Đến đây chơi sao?"

Trì Bối không nói lời nào nhìn Tần Việt, chủ động trả lời: "Không sai biệt lắm."

Tài xế mỉm cười mà nhìn hai người, nhin không được nhiều lời hai câu: "Lúc này bị kẹt xe, bắt quá bờ sông người nhiều, buổi tối rất thích hợp cho tình lữ, hai người đến đây du lịch nhất định phải đi xem, còn rất lãng mạn."

Trì Bối: "....."

Cô ngây ngốc, vội vàng nói: "Chúng ta không phải....."

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị tài xế nhiệt tình đánh gãy: "Hai người từ nơi nào đến đây?"

Trì Bối ngạnh hạ, nghĩ tính, dù sao ngồi lúc này lần sau cũng sẽ không gặp lại, nếu Tần Việt đều không ngại, cô giống như cũng không có gì tất yếu muốn giải thích.

Cô nói tên một nơi.

Tài xế tiếp tục thoải mái nói cho bọn họ, thành phố S nơi nào tương đối chơi tốt, nơi này đó thích hợp cho tình lữ đi, đến lúc xuống xe, tài xế còn không quên bổ sung: "Chơi cho tốt nha."

Tri Bối: "... Vâng, cảm ơn."

Xuống xe, Tri Bối mắt tự nhiên ho nhẹ, nhìn một mảnh cảnh sắc mê người, sông nước hiện nên cảnh kim hoàng sắc của ánh đèn, lấp lánh sáng lên, lộng lẫy bắt mắt.

Cô nhìn chung quanh một vòng, nhin không được cảm khái: "Khó trách người nhiều."

Nơi đây thật sự rất đẹp.

Tay Tần Việt cầm túi, đứng ở một bên nhìn cô, thần sắc nhàn nhạt, giống như không có cảm giác quá lớn.

"Tần tổng, đi lên phía trước thôi."

Tri Bối về mặt hưng phấn, gió lạnh phơ phất thổi, cô cũng không cảm thấy lạnh.

Tần Việt nhìn thần sắc cao hứng của cô, không tiếng động cong khóe miệng.

Đi được một khoảng cách, Tri Bối liền mệt mỏi. Một lần này đi cũng quá xa, hôm nay còn đi nhiều. Bây giờ thật sự có chút mệt mỏi, đi bộ cũng tự giác chậm lại không ít, chân giống như bị trầy da.

"Mệt mỏi?"

"Có chút." Tri Bối gật gật đầu, đỡ rảo chán nhìn về phía Tần Việt: "Chúng ta nghỉ ngơi rồi lại đi tiếp được không."

Tần Việt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm cô nhìn một lát, không lên tiếng.

Tri Bối bị nhìn có chút ngượng ngùng, nghĩ yêu cầu này của mình có khả năng quá phận, hơi xấu hổ nhéo nhéo lỗ tai, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, vẫn là nên tiếp tục." Lời còn chưa nói xong, Tần Việt đột nhiên khom lưng ở trước mặt cô ngồi xuống, lời ít mà ý nhiều nói: "Đi lên."

"Cái gì?" Cô tròn tròn mắt, về mặt kinh ngạc.

Tần Việt: "Cũng cô về."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Động tâm

Gió đêm phát phơ, ánh đèn bờ bên kia còn lấp loè.

Chung quanh là dòng người lui tới, cách đó không xa là tiếng còi ô tô cũng chui vào tai.

Con thuyền trên sông còn có tiếng ca vui mừng truyền ra, tiếng không lớn, nhưng lại vừa vặn tốt có thể làm cho người ở bên bờ sông nghe thấy.

Nhưng Tri Bối lại.... cả người đều là ngốc.

Cô xác thật bị đau chân, hôm nay mang chính là một đôi giày mới, giày mới đều mài chân như nhau, cho dù là giày đế bằng cũng thế, huống chi cô mang đôi giày này rồi đi một ngày, lúc bắt đầu cảm giác còn tốt, nhưng càng đi càng cảm thấy không thoải mái.

Nhưng là cô.....cũng không dám có ý niệm muốn Tần Việt công minh. Đây chính là ông chủ của cô, mặc dù là có Tri Bảo xin nhờ, cô cũng cảm thấy không thích hợp.

Lại không phải trọ chân, chỉ là chân đau mà thôi, cô có thể kiên trì.

Đợi một hồi mà người phía sau cũng không có phản ứng. Tần Việt đứng dậy, liếc mắt nhìn cô: "Ngượng ngùng hay vẫn là chân không đau?"

Tri Bối hậm hực nói: "Tần tổng, tôi quá nặng."

Tần Việt: "..."

Anh hiểu ý của Tri Bối.

Tần Việt xùy một tiếng, nhìn vào mắt cô, hỏi một câu: "Xác định không cần?"

"Ừm ừm" Đầu nhỏ gật gật, nếu là thật sự công, khả năng càng có tâm tư nói không rõ ở bên trong.

Tần Việt cứ nhìn cô như vậy vài giây, đôi tay cầm túi xoay người lập tức mà đi về phía trước.

Tri Bối sừng sốt một lát, cũng chú ý có phải chân đau hay không đi theo.

Bất quá theo vài phút sau, cô phát hiện Tần Việt đi không nhanh, như là phối hợp với bước đi của cô.

Tri Bối nhũu mây suy tư biến hóa này, tinh thần có chút không tập chung, cũng không biết suy nghĩ cái gì, tư duy hoàn toàn tan rã, đến đường cũng không nhìn.

Đột nhiên Tri Bối liền a một tiếng, thẳng tắp hướng phía sau lưng Tần Việt nhào tới.

Cô bị trẹo chân.

Tri Bối cảm thấy mình thật là có miệng quạ đen, lúc này mới vừa chột lóe qua ý niệm này, không đến năm phút đồng hồ, đã trẹo chân!!!!

Tri Bối tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Trẹo chân còn không nói, lại lần nữa đụng vào Tần Việt, nếu đây là người nhiều hơn một chút tâm tư, có lẽ nghĩ làm cô muốn nhào vào trong ngực ôm ấp yêu thương.

Cái ý niệm mới vừa chột lóe qua, thanh âm chế nhạo của Tần Việt đã từ đỉnh đầu xông ra: "Tri Bối."

Tri Bối vội vàng từ phía sau lưng anh ngẩng đầu, nảo lập tức nóng lên, hơi ỳ khua nói: "Tôi trẹo chân."

Cũng không phải cố ý đụng phải.

Tần Việt: "....."

Đờ người đến một bên ghế dài ngồi xuống, Tần Việt mới hỏi: "Đau hay không đau?"

"Có một chút." Tri Bối hít hít cái mũi, bị gió thổi nước mũi cũng muốn chảy ra, cô nhìn nam nhân nửa ngồi trước mặt mình, mím môi: "Bất quá hẳn là cũng không nghiêm trọng, chúng ta đi về trước đi, bên ngoài lạnh lắm a."

"Đi lên." Tần Việt lời ít mà ý nhiều nói.

"Nga."

Lúc này, giống như không có lý do gì có thể cự tuyệt.

Tri Bối ngoan ngoãn bò lên, lúc cô leo lên rõ ràng cảm giác được người Tần Việt cứng lại.

Rõ ràng là lần đầu tiên được người lạ công, nhưng mặc danh Tri Bối lại cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc, buổi tối gió thổi phát qua, sợi tóc bị thổi hỗn độn, tóc cô còn quần không ít ở trên cổ Tần Việt.

Tay cô không dám ôm cổ anh, chỉ đặt ở trên vai. Tri Bối ở phía sau lưng anh còn có thể ngửi được trên người anh như có vị khói, Tần Việt là người hút thuốc, ban ngày cũng hút, lúc ấy cô đi từ toilet ra, trong tay người này vừa mới dập tắt.

Vị khói cũng không khó ngửi, rất kỳ quái, rõ ràng Tri Bối không quá thích người hút thuốc, nhưng khi ngửi hương vị trên người anh rồi lại cảm thấy giống như còn tốt.

Cô mặc áo len không phải là dày, Tần Việt mặc càng đơn bạc, thời điểm hai người dựa vào nhau, có thể cảm nhận được độ ấm của thân thể đối phương. Nghĩ nghĩ, Tri Bối không hiểu lại đem chính mình nấu chín.

Tần Việt cũng khó chịu không kém, người phía sau rất ngoan, không lộn xộn, nhưng càng là thân kinh của cô căng chặt, anh càng có thể cảm nhận được một ít gì đó khác biệt, lúc phía sau lưng truyền đến xúc cảm, tóc của cô chọc vào cổ mình, cùng với tiếng hít thở nhọt nhọt rơi xuống làm người ta có chút mất khống chế.

.....

Một hồi lâu sau, cuối cùng đã tới một nơi có thể gọi xe, Tần Việt thả người xuống, gọi xe taxi.

Trong lúc đó, hai người một câu cũng không nói.

Luôn cảm thấy cái bầu không khí này, nói cái gì đó không thích hợp.

Trở lại khách sạn, Tần Việt còn cố ý kêu người tới nhìn chân cho cô, không có gì vấn đề lớn, chính là có chút sưng, gót chân bị trầy da, có vết máu tràn ra.

Bác sĩ đi rồi, Trì Bối nhìn chân mình bị bọc như móng heo mà không hiểu lắm. Vì cái gì chỉ là sưng lên thôi mà lại đối xử như thế, cô quơ quơ chân mình, cùng một cái chân khác không bị thương làm so sánh, trầm mặc.

Thời điểm cô còn đang hồ nghi, Tần Việt từ bên ngoài đi vào.

Hai người đối mặt, không khí trong phòng chỉ một thoáng liền trở nên khác biệt. Lúc bắt đầu còn không có cảm giác, dù sao cũng vì còn bác sĩ ở đây, ba người ở trong phòng giống như đơn thuần bình thường. Nhưng hiện tại, chỉ còn lại có bọn họ một nam một nữ.

Trì Bối tránh đi tầm mắt của Tần Việt, mím môi nói: "Cảm ơn Tần tổng đưa tôi trở về, thật phiền toái."

Tần Việt rũ mắt, nhìn chân của cô, nói câu: "Có chuyện gọi tôi."

"A..... Được."

Tần Việt không ở lâu trong phòng, chủ yếu là không thích hợp, dặn dò hai câu thì rời đi.

Trì Bối đối với căn phòng trống trải phát ngốc mới bò lên trên giường vuốt điện thoại ở trong nhóm gửi tin nhắn.

Trì Bối: [Minh xong rồi.]

Vu Tông Hạm: [.....?]

Trì Bối: [Minh trọ chân, ngày mai công tác phải làm sao bây giờ?]

Ôn Diễm Nhã: [Như thế nào lại trọ chân a, hôm nay không phải đi miếu Thành Hoàng sao. Thế nào, chơi vui không?]

Trì Bối: [Còn tạm đi, người có chút nhiều, lúc trở về đi bên bờ sông không thấy đường thế là dầm hụt bậc thang.]

Cô một chút cũng không muốn nghĩ lại hành động ngu xuẩn lúc ấy của mình. Sao có thể dầm hụt bậc thang đi xuống, Trì Bối nghĩ không ra!

Liễu Nhân Nhân: [Vậy cậu như thế nào trở lại khách sạn được?]

Trì Bối nhìn, không quá muốn nói. Cô cũng không biết trong lòng chính mình nghĩ như thế nào, mơ hồ có cái ý nghĩ muốn toát ra, nhưng mới vừa toát ra một ít nhòn nhón, cô lại nhịn không được đem nó áp xuống.

Ở trong lòng cô, cô cảm thấy cái kia ý nghĩ kia không quá chân thật, thật có chút gì đó, nhưng lại có những thứ không chân thật như vậy xuất hiện trước mặt cô.

Ôn Diễm Nhã: [Không phải là Tần tổng công cậu trở về đây chứ???]

Liễu Nhân Nhân: [Thật hay giả?]

Vu Tông Hạm: [@ Trì Bối đừng nhìn không thôi, chúng ta đều biết cậu còn ở đây.]

Trì Bối nhìn tin nhắn, có chút vô ngữ: [Xác thật là công mình trở về.]

Ôn Diễm Nhã: [Minh tin Tần tổng của cậu đối với cậu khẳng định có ý tứ. Trực giác của mình đủ chuẩn!!!]

Trì Bối: [Nhưng mình hỏi chị của mình, chị nói chị có bảo Tần tổng chiều cổ mình nhiều hơn a.]

Hơn nữa cô cảm thấy, có đôi khi biểu hiện của Tần Việt có chút rõ ràng, nhưng có đôi khi cô lại cảm thấy không có, không biết muốn nói như thế nào..... có cảm giác nói không rõ ràng lắm.

Ôn Diễm Nhã nói trúng tim đen: [Cũng không kêu anh ta chiều cổ đến loại tình trạng này đi, công cậu đây, một đại lão bản, nếu chỉ nói là cậu trọ chân, anh ta cũng có thể đỡ cậu trở về a, thật sự không thú vị ai nguyện ý công một nữ nhân a, không sợ lão bà tương lai ghen? Hơn nữa..... Tần Việt này chúng ta lại không phải một chút cũng không biết, phía trước không phải còn nghe đồn nói anh ta không thân cận cùng nữ nhân sao, trợ lý thư ký bên người gì đó, không có một nữ nhân.]

Sau đó, các cô ấy còn nói gì nữa Trì Bối cũng không biết.

Cô sững sờ nhìn mỗi một tin nhắn trong nhóm, mỗi một cái đều giống như chứng minh Tần Việt đối với cô có ý tứ, không phải giả, là thật.

Đến trước khi ngủ, Trì Bối mới vừa nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên chính là cảnh tượng Tần Việt công mình, phía sau lưng anh rất rộng, rất chắc, rất có

cảm giác an toàn.

Cô nghĩ lời cuối cùng trong nhóm, kỳ thật đều quy về một vấn đề, cô đối với Tần Việt có cảm giác gì, nếu có hảo cảm thì không ngại hỏi một chút, nếu là không có, đơn giản là làm bộ không biết.

Tri Bối nghĩ, cô kỳ thật không biết.

Tần Việt là nam nhân ưu tú đến nỗi người ta khó có thể nhìn, vô luận là diện mạo hay là tài hoa cũng đủ để cho bất luận nữ nhân nào động tâm. Nhưng có rất nhiều lúc, chỉ là động tâm là không đủ.

Tri Bối ở trong chỗ suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra nguyên do, đơn giản không nghĩ. Thuận theo tự nhiên, ngày mai nhìn lại.

Nhìn kỹ hẳn nói.

11 giờ đêm, Tần Việt còn xử lý công việc.

Thời điểm Tống Văn Hạo đem tư liệu đưa lại đây, còn thuận tay đưa cho Tần Việt một ly cà phê, hai người thương nghị an bài ngày mai.

"Trường học bên kia đã nói chuyện, đơn tuyên truyền điều tra sẽ được phát ra vào ngày mai."

Tần Việt gật đầu: "Quảng trường bên này kêu bọn Tiểu Trần phụ trách, cậu với tôi còn có Tri Bối đi trường học."

Anh sửa sang lại vấn đề rồi chăm chú nhìn thêm, thấp giọng hỏi: "Diễn thuyết ở trường học là giữa trưa ngày mai?"

"Đúng vậy." Tống Văn Hạo nói: "11 giờ đến 12 giờ, trường học muốn đưa ra vào câu dò hỏi mấy vấn đề riêng tư, ngài xem có được không?"

Tần Việt trầm ngâm giây lát: "Tùy ý."

Lúc trước là không nhận trả lời mấy vấn đề riêng tư, nhưng lần này là bọn họ tìm trường học xin hỗ trợ, đi trường học phát một đơn tuyên truyền điều tra, cũng đã sớm chào hỏi cho tốt, ở phương diện này Tần Việt một chi tiết cũng sẽ không bỏ mà làm trao đổi. Anh cần phải đi trường học làm một lần diễn thuyết.

Bọn anh muốn đi trường đại học, ở đây phương diện khoa học kỹ thuật phát triển cũng không tệ lắm, cũng tương đối coi trọng một phương diện tri thức nghiên cứu.

Sau khi hai người thương nghị kết thúc, Tần Việt gọi người lại, dặn dò một câu: "Buổi sáng đến dưới lầu lấy hai túi chườm nước đá cho tôi."

Tống Văn Hạo sững sốt, vội không ngừng gật đầu: "Được."

Người đi rồi, Tần Việt mới lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay thon dài nhéo nhéo ấn đường, tự hỏi sự tình.

Đèn phòng anh, đến nửa đêm mới tắt.

Buổi sáng ngày thứ hai, Tri Bối mở cửa sổ cảm thụ một chút độ ẩm bên ngoài, tuy rằng ánh mặt trời vẫn có như cũ, nhưng độ ẩm rõ ràng so với một ngày trước giảm xuống mấy độ.

Chân cô giống như không còn vấn đề quá lớn, chỗ sưng lên trải qua cả đêm cũng tiêu mất.

Cô đem tất cả băng gạc đều bỏ đi, vào phòng tắm rửa mặt xong chuẩn bị dọn dẹp chính mình một chút, lại đi cách vách gọi người.

Vừa mới ra thì nghe được có tiếng đập cửa. Tri Bối ngẩn ra, không hỏi một tiếng đã đến mở cửa ra.

Tần Việt nhướng mày, hơi rử đôi mắt nhìn cô: "Ý thức an toàn không cao."

Tri Bối: "... Tôi biết là anh."

Trực giác cho rằng người sẽ tìm mình là Tần Việt.

Nghe vậy, Tần Việt vui vẻ, có chút kinh ngạc nhìn cô: "Xác định như vậy?"

Tri Bối tránh đi ánh mắt của anh, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng: "Anh ở cách vách tôi, trừ bỏ anh cũng không còn ai."

Tần Việt a một tiếng, thấp giọng hỏi: "Đi ngồi đi, chân thế nào?"

"Không có việc gì. Đã hết sưng." Cô nhìn túi chườm nước đá trước mặt, vội không ngừng nhận lấy, nhỏ giọng nói: "Tần tổng, tôi tới liền tốt."

Cô lo lắng hai người còn muốn tiếp tục như vậy, xem như cô không muốn hiểu lầm cũng khó khăn.

Tần Việt đại khái cũng ý thức được một chút không thích hợp, đáp ứng: "Đi thôi."

Tri Bối ngồi ở trên ghế, nhưng Tần Việt cũng không có đi, anh an vị ở cách đó không xa nhìn nhất cử nhất động của cô, bị nhìn chăm chăm một lát, mặt Tri Bối trực tiếp đỏ lên, vô cùng vô cùng ngượng ngùng. Cô cúi đầu nhấp môi, tận lực làm chính mình bỏ qua tầm mắt cực nóng kia.

Sau khi đắp một lúc, Tri Bối cảm thấy đã ổn rồi, vừa mới đem túi chườm nước đá từ chân mình lấy ra, tay Tần Việt đã duỗi lại đây, mang theo âm thanh chân thật đáng tin rơi xuống: "Lại đắp thêm năm phút."

Anh tới gần, không khí trong phòng đều trở nên chật chội. Cái loại hơi thở này quanh quẩn ở trước mặt, làm Tri Bối không biết nên có phản ứng gì.

Cô rũ mắt nhìn nam nhân nửa ngồi xổm trước mặt mình, chỉ cảm thấy một màn trước mắt này có tính kích thích với cô thật sự quá lớn, so với tối hôm qua công mình trở về còn càng mạnh hơn một ít.

Biểu tình anh đậm đặc, ánh mắt thâm thúy, từ góc độ của Tri Bối ngồi mà nhìn, còn có thể nhìn đến hầu kết Tần Việt lẫn lộn.

Cô nhìn chăm chăm hai giây, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Người không được tự nhiên động đậy chân, ho một tiếng.

"Đừng lộn xộn." Tiếng nói anh khàn khàn, bàn tay to捏 chân cô, cũng không dễ chịu.

Ánh mắt Tần Việt nặng nề mà nhìn bàn chân trước mặt. Chân Tri Bối rất nhỏ, móng chân được cắt chỉnh tề, mượt mà, còn lộ ra chút điểm màu hồng nhạt, lúc này ước chừng là khăn trương, gót chân nhỏ giày giữa đóng đưa.

Chân trắng nõn cùng tay anh hình thành đối lập rõ ràng.

Những tác động trực quan làm hai người đều trầm mặc.

Lông mi Tri Bối run rẩy, không dám lộn xộn, mà Tần Việt là đang kiểm chế.

Anh sợ chính mình sẽ khống chế không được dọa đến cô.

Rõ ràng chỉ có năm phút đồng hồ, đối hai người mà nói đều giống như đã qua một ngày.

Tần Việt đem túi chườm nước đá lấy ra, ánh mắt nặng nề mà nhìn bàn chân: "Giày không thoải mái thì đổi một đôi, có mang dư không?"

"Có." Cô nhấp môi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Tần tổng."

Lời trong lời ngoài, như là cùng Tần Việt phải sạch quan hệ.

Tần Việt không để ý tiểu tâm tư này của cô, nói: "Đội lát nữa xuống tầng ăn bữa sáng."

"Được."

Đến khi Tần Việt rời đi, Tri Bối mới dám hô hấp từng ngum từng ngum. Mới vừa rồi muốn ghen chết cô.

Bữa sáng là mọi người cùng nhau ăn, ăn bữa sáng xong, nhiệm vụ hôm nay cũng phân xuống.

Tri Bối cùng Tần tổng còn có Tổng Văn Hạo đi trường học làm điều tra nghiên cứu, mà hai đồng nghiệp khác đến trung tâm thành phố làm.

Thời điểm cô nhìn đến Tổng Văn Hạo ôm đơn điều tra nghiên cứu lại đây, trong nháy mắt có chút sùng sốt.

"Đây là chuẩn bị khi nào?"

Tổng Văn Hạo nhìn cô cười cười: "Tối hôm qua Tần tổng kết hợp tư liệu mọi người cung cấp, tự mình sửa sang lại một bảng câu hỏi."

Tri Bối cầm xem, Tần Việt sửa sang phân loại lại bảng câu hỏi này thực hoàn chỉnh, đầu tiên có mấy cái lựa chọn có thể lựa chọn, giới tính, có đối tượng hay không, cập nhật tình trạng hôn nhân. Từ này đó có thể thấy được thời điểm mỗi người suy xét trả lời câu hỏi khẳng định bất đồng, phía dưới còn có một ít vấn đề thông thường, thậm chí đáp án cũng có câu trả lời bổ sung.

Tóm lại, vô luận từ góc độ nào mà nói, bảng câu hỏi rất hoàn mỹ.

Tổng Văn Hạo nhìn mấy người, cười cười nói: "Mọi người cũng phải điền."

"A?"

Tần Việt nhẹ nhàng mà nói một câu: "Điền vào một cách thực tế nhất, không cần viết tên."

Tri Bối: "....."

Hai tổ thành viên cầm đơn riêng phần mình hành động.

Tri Bối ngồi ở trong xe, phiền muộn mà nhìn chăm chăm bảng câu hỏi trước mặt một cách đơn thuần, thật đúng là không biết phải điền như thế nào.

Tổng Văn Hạo bên kia thật mau đã điền xong, đặt ở một bên. Anh quay đầu lại nhìn, nhìn đến thần sắc ngưng trọng của Tri Bối, cười thanh: "Tri Bối, điền bảng câu hỏi mà khó khăn như vậy?"

Tri Bối lắc đầu: "Chủ yếu là không biết muốn điền cái gì, tôi cảm giác trên đây đều không có đáp án tôi muốn."

"Nói như thế nào?" Tổng Văn Hạo có chút hứng thú.

Tri Bối ho nhẹ: "Tôi không bạn trai a."

"Trông tượng, nếu có bạn trai, cô yêu cầu bạn trai vì cô mà làm gì, hoặc là gặp được những vấn đề trên đó, cô cảm thấy bạn trai cô nên xử lý như thế nào thì cô sẽ cảm thấy càng vui vẻ." Tổng Văn Hạo chỉ vào: "Cái vấn đề thứ nhất, cô tức giận bạn trai cô sẽ làm như thế nào để khiến cô vui vẻ?"

Tri Bối tạm dừng một lát, đột nhiên quay đầu đối với ánh mắt mang theo điểm hứng thú của Tần Việt, trông mắt lẩn long lóc vừa chuyển, buồn bã nói: "Nếu là tôi tức giận, bạn trai làm như thế nào tôi cũng sẽ không vui."

Tần Việt: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Canh một

Bên trong xe an tĩnh một lát, không ai nói chuyện.

Tổng Văn Hạo bị Tri Bối nói đến ghen hờn, hoàn toàn vô lực phản bác, cũng không biết nên phản bác như thế nào, hần kinh ngạc nhìn Tần Việt rồi thật mau thu hồi tầm mắt.

Về phần Tần Việt, anh nhàn nhạt mà nhìn Tri Bối, cười nhạt, ngữ điệu ngả ngớn: "Phải không."

Tri Bối bị ngữ khí này của anh làm cho khản trương, nhưng vẫn chống đỡ gặt đầu, ý chí kiên định nói: "Đúng vậy."

Cô nhìn về phía nam nhân trầm mặc bên cạnh, cố ý hỏi: "Như thế nào, Tần tổng có cái gì muốn nói sao?"

Tần Việt xem xét cô vài giây, không nói chuyện, nhưng cười.

Anh xác thật có câu muốn nói ở trong miệng, nhưng không muốn nói bây giờ. Mà Tri Bối có cảm giác..... khả năng nười này muốn nói gì đó mà không nói được, có thể là bận tâm tài xế cùng Tổng Văn Hạo đang ở đây, lời kia mới không nói ra.

Cái đề tài này qua đi, Tổng Văn Hạo cũng không tự tìm đá kích, tùy ý để chính Tri Bối một người yên lặng dùng thần sắc nghiêm túc điền xong bảng câu hỏi.

Bên trong xe an tĩnh, ngoài cửa sổ có ánh mặt trời lộ ra qua cửa sổ xe chiếu vào, ánh sáng vụn vặt dừng lại ở trên tờ đơn, Tri Bối phát hiện Tần Việt sửa sang lại bảng câu hỏi này kỳ thật có rất nhiều là những vấn đề cô đã nhắc đến ở phía trước, còn có không ít là vì người máy luyến ái mà suy xét.

Tri Bối không biết Tần Việt sửa sang như thế nào lại được toàn diện vấn đề như vậy, nhưng không thể không nói..... Là thật sự lợi hại, đây cũng là nguyên nhân anh đi được đến vị trí hôm nay.

Cô nhanh chóng bỏ qua, đem vấn đề toàn bộ nhớ cho kỹ, tay cũng không có điền xuống, một đường nhìn thấy cửa trường học, mới đem tờ đơn kia gấp lại rồi nhét vào trong túi.

Trường đại học S là trường cực kỳ nổi danh của thành phố S, chuyên nghiệp phân bố nhiều, hơn nữa là trường học coi như số một số hai của thành phố, người nhiều, vườn trường lớn.

Lúc trước Tri Bối có xem qua một bản tin, nói đây là một trong mười trường đẹp nhất cả nước, trong trường học mặt phong cảnh rất tốt, diện tích vườn trường rất lớn, rất nhiều cảnh sắc hợp lòng người, mỗi năm mùa xuân qua đi còn có không ít nhân viên ngoại lai tới trường học đạp thanh, tóm lại trường học này còn xem như một là một điểm du lịch.

Thời điểm đoàn người bọn họ đến cửa trường học, đã có người tới đón tiếp.

Trì Bối sừng sốt, không nghĩ sẽ làm lớn như thế. Cô nhìn về phía nam nhân ăn mặc tây trang phía trước, lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được hôm nay trừ bỏ tới điều tra ra, Tần Việt khả năng còn có nhiệm vụ khác.

Lãnh đạo trường học cùng Tần Việt bắt tay gặp mặt, lại cười nói: "Hoan nghênh Tần tổng đến."

Tần Việt gật đầu, trên mặt treo nụ cười lãnh đạm xa cách, thấp giọng nói: "Cảm ơn, đã gây phiền toái."

Suôn mặt anh lạnh lùng, mũi cao thẳng, một thân tây trang trắng tắp mặc ở trên người, như thế nào đều hấp dẫn người khác. Chung quanh không ít lãnh đạo tiếp đón cùng sinh viên nhìn, kính hô, nhưng ngại người ta còn ở nơi này, cũng không dám thảo luận.

Chính Trì Bối cũng không tự chủ được đem tầm mắt dừng ở trên người Tần Việt, yên lặng cảm thán.

Người so người làm người ta tức chết.

Lãnh đạo dẫn bọn họ vào, một đường đi đến phòng nghỉ Trì Bối mới nghe xong toàn bộ..... Trường học cho bọn họ thiết lập chuyên môn làm nơi điều tra, mà Tần Việt phải cho trường học một buổi diễn thuyết, vào lúc 11 giờ, ở địa điểm sân gì đó toàn bộ đều đã an bài thỏa đáng.

Cùng lãnh đạo gặp mặt coi như là bình thường, trên cơ bản chính là hàn huyên, khen nhau, thuận tiện nói nói chuyện về người máy luyện ái mà hiện tại anh muốn làm, tóm lại..... là cùng khách sáo.

Trì Bối đứng ở một bên yên lặng nghe, lúc Tần Việt giới thiệu mình thì trên mặt mang theo nụ cười, cùng người ta chào hỏi.

Không lâu sau, Tống Văn Hạo cùng Trì Bối rời phòng nghỉ, đi ra ngoài sửa sang lại bảng câu hỏi điều tra.

"Trì Bối."

"Làm sao vậy?" Trong tay Trì Bối còn ôm bảng câu hỏi.

Tống Văn Hạo chỉ vào hai cái bàn trước mặt, nói: "Đội lát nữa cô cứ ngồi ở chỗ này thu phát cho sinh viên đi ngang qua đây đi, tôi đi phát là được, đội lát nữa còn có mấy người trong hội học sinh sẽ lại đây hỗ trợ."

Trì Bối giật mình ngăn ra, vội vàng cự tuyệt: "Không cần, để tôi đi phát đi."

Tống Văn Hạo liếc mắt nhìn chân cô một cái: "Chân còn tốt?"

Trì Bối: "....." Cô kinh ngạc nhìn về phía Tống Văn Hạo: "Anh sao lại biết?"

Hỏi xong, Trì Bối cảm thấy mình thật sự choáng váng, chỉ số thông minh giống như biến thấp không ít. Cô không quá tự nhiên khụ một tiếng, ngữ khí ôn hòa: "Chân tôi đã không còn việc gì, nhiệm vụ bây vẫn là có thể giải quyết được."

"Không cần." Tống Văn Hạo kiên trì: "Tần tổng nói để cô ngồi ở bên này sửa sang lại thì tốt rồi, mặt khác để chúng ta làm."

Trì Bối trầm mặc một lát, cũng không giãy giụa.

"Nếu có cần nhất định phải gọi tôi."

"Yên tâm"

Không lâu sau, mấy người trong hội học sinh cũng đến đây, Trì Bối đem những việc cần chú ý nói rõ ràng cho vài người xong thì tùy ý cho bọn họ đi phát bảng câu hỏi.

Cô ngồi ở trên ghế, ngẫu nhiên giải đáp cho vài sinh viên nghi hoặc.

Nhiệm vụ không nặng, nhưng cũng không coi như là nhẹ nhàng.

Các sinh viên trong trường học kỳ thật còn rất thú vị, chính cô cũng còn chưa có tốt nghiệp, có thể cảm nhận được sự nhiệt tình cùng hưng phấn của mọi người, thậm chí còn có nữ sinh viên diễn xong đơn lại hỏi cô.

"Tiểu tỷ tỷ."

"Ừm?"

"Ông chủ công ty của các chị cũng tới phải không?"

Trì Bối bật cười, gật gật đầu: "Tới, đội lát nữa ở đại sảnh còn có diễn thuyết, có hứng thú có thể đi nghe một chút nga."

"Khi nào a?" Ánh mắt cô nương trước mặt sáng lên.

"11 giờ bắt đầu."

Loại diễn thuyết này, trừ bỏ hội học sinh chuyên nghiệp về máy tính đi nghe còn có không ít người cảm thấy hứng thú cũng có thể đi, cũng không hạn định số người, cũng không hạn định sự chuyên nghiệp. Nghe một chút, thậm chí còn có thể học được không ít.

Đương nhiên, cũng có không ít bạn học là đi vì Tần Việt.

Lúc buổi sáng sinh viên có thể đến điền bảng câu hỏi cũng không nhiều. Dù sao mới là thứ ba, có không ít sinh viên vẫn phải lên lớp, trừ bỏ trong lúc tan học thì người nhiều hơn một chút, thời gian còn lại vẫn bình thường.

Khi mọi người đến tiết thứ ba, Trì Bối bắt đầu sửa sang lại cho tốt tờ đơn kia, tách độc thân với không phải độc thân ra, thuận tiện trở về làm đăng ký.

Cô một người vui đầu làm, cũng không chú ý tới có người tới gần mình.

Cho đến lúc một cái bóng rơi xuống trước mặt, Trì Bối mới chậm rãi ngẩng đầu, đột nhiên không kịp chuẩn bị chạm phải ánh mắt Tần Việt.

Hai người liếc nhau, Trì Bối cúi đầu tiếp tục sửa sang lại, không nói một lời.

Tần Việt mới từ văn phòng lãnh đạo đi ra, còn có hơn hai mươi phút là phải chuẩn bị diễn thuyết, nghĩ muốn đi ra hít thở không khí, kết quả không tự chủ được lại đi tới bên này. Anh rũ mi mắt nhìn chằm chằm Trì Bối nhìn một lát, tay tùy tiện rút một bảng câu hỏi chỉ nhìn một cách đơn thuần, mắt chuyên chú.

Chờ đến Trì Bối đem tờ đơn trong tay phân loại xong, Tần Việt kia còn chưa có xem xong. Cô nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Việt nhắc nhở: "Tần tổng, nên đưa tờ đơn cho tôi."

Tần Việt cong cong khóe miệng, liếc mắt nhìn cô một cái: "Tâm tình không tốt?"

"Ai tâm tình không tốt." Trì Bối tròn mắt trắng, thuận tay lấy lại tờ đơn trên tay anh: "Anh còn không đi diễn thuyết, đợi lát nữa lại bị muộn."

Nghe vậy, Tần Việt cười.

Anh hơi cong ngón tay, một tay cầm túi đứng ở trước mặt cô, thân hình cao dài, nhìn qua có chút cảm giác hờ hững, mà trên thực tế..... người này cũng xác thật là không đứng đắn.

Vào lúc Trì Bối vừa định đứng lên rồi đi, Tần Việt đột nhiên nói: "Sự tình diễn thuyết, chỉ có Tổng trợ lý biết."

Ngụ ý vô cùng rõ ràng, anh cũng không phải có ý gạt không cho Trì Bối biết, chủ yếu là đây là một hành trình tạm thời định ra. Ban đầu Tần Việt cũng không muốn đáp ứng, nhưng suy nghĩ lại, vẫn là nên đáp ứng. Kỳ thật anh cũng không thích diễn thuyết, cũng không thích lộ mặt ở trước mặt đại chúng, nhưng chuyện lần này cực tuyệt thì không tốt lắm.

Trì Bối nghe, lãnh đạm nga một tiếng: "Đã biết."

Cô nhìn về phía Tần Việt, đắm vào ánh mắt thâm thúy không thấy đáy kia của anh, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì. Kỳ thật cô không tức giận, chỉ có một điểm không vui.

Trì Bối không ngờ, cô chỉ là ở vấn đề tình cảm hơi trì hoãn một chút, cùng với không dám suy nghĩ. Dù sao một người từ nhỏ đến lớn không có nam sinh theo đuổi, như thế nào sẽ dám đi nghĩ..... đột nhiên có nam nhân chất lượng tốt như vậy có hảo cảm với mình, thích mình.

Nhưng càng ở chung, cô càng cảm thấy không thích hợp.

Nửa đêm tối hôm qua, cô thậm chí còn gửi tin nhắn cho Trì Bảo, dò hỏi chị xin nhờ Tần Việt chiếu cố mình như thế nào, Trì Bảo bên kia rất đơn giản một câu.

—— Không xin nhờ như thế nào, anh ta là cái loại người chị nhờ thì anh ta liền hỗ trợ sao, thuận miệng đề ra một câu đừng làm cho em bị khi dễ là được rồi.

Từ tối hôm qua cô liền suy nghĩ, tâm tư Tần Việt này kỳ thật biểu đạt rất rõ ràng, chỉ là cô không dám nghĩ thôi. Hơn nữa vừa mới ở trên đường, cô nghe ra ý tại ngôn ngoại của Tổng Văn Hạo, câu bạn trai kia.

Khả năng Tổng Văn Hạo cảm thấy chính mình che giấu rất tốt, nhưng Trì Bối là loại người một khi đã thông hai mạch Nhâm Đốc là có thể lập tức nói liền toàn bộ. Giống như toán học ở cấp ba, ban đầu thành tích toán học của cô thật sự kém đến muốn nổi giận, một năm ấy Trì Bảo để cô học khoa văn, vì thi toán học đều không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng Trì Bối nghĩ muốn đi công ty giúp chị, muốn hướng đến phát triển phương diện khoa học kỹ thuật, làm biên trình. Cô muốn học máy tính chuyên nghiệp, tuy rằng nói khoa văn cũng tuyển dụng, nhưng học sinh chuyên nghiệp càng thích chính là khoa học tự nhiên, cô liền mỗi ngày học mỗi ngày học, đột nhiên có một ngày..... cô giống như hiểu nguyên lý toán học, không đến thời gian một học kỳ, thành tích toán học của Trì Bối đã lên một tầm cao mới, làm tất cả mọi người lau mắt mà nhìn.

Cô chính là loại người này, một khi có điểm thông, là toàn bộ đạo lý đều thông hiểu. Vô luận là học tập hay là chuyện khác.

Vừa rồi ở trong xe, cô rõ ràng nhìn ra câu trêu chọc kia của Tống Văn Hạo, hỏi xong mắt còn nhìn Tần Việt..... cô coi như là có ngốc, nhưng cũng biết Tống Văn Hạo đã nhìn ra, thậm chí còn còn khả năng đang giúp Tần Việt.

Cho nên mới đối với ánh mắt chăm chú của Tần Việt cố ý nói một câu như vậy.

.....

Mà mới vừa rồi, chỗ cô cứ mười sinh viên đến hỏi thì chín sinh viên là vì tìm hiểu Tần Việt mà tới, tuy rằng biết các cô đều mang theo tâm tình sùng bái, nhưng tưởng tượng đến đây, Trì Bối vẫn là có một chút không vui.

Người này quá mức quyền rũ, không có lúc nào là không tàn ra mị lực của mình.

Tần Việt nhướn mày, cân nhắc ngữ khí biến hóa của cô, hô câu: "Trì Bối."

"Cái gì?" Trì Bối nhìn anh, tầm mắt từ dưới mà nhìn lên, dừng ở chỗ cổ anh, cúc áo sơ mi trắng cài kín mít, cùng với bộ dáng lười biếng lúc sáng sớm bắt đầu, cô nghĩ đến bộ dáng hầu kết người này lẫn lộn lúc buổi sáng, bên tai đỏ lên, mắt tự nhiên dời đi tầm mắt của mình, nhìn bạn học lui tới cách đó không xa, thấp giọng hỏi: "Anh muốn nói cái gì với tôi?"

Tần Việt hơi cong môi, đuôi lông mày chọn chọn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chú vào cô hỏi: "Xác định làm như thế nào cũng sẽ không vui về?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Canh hai

Đột nhiên một vấn đề không kịp phòng bị ném xuống, làm Trì Bối ngây ngốc.

Cô tròn tròn mắt nhìn Tần Việt, không nghĩ tới anh sẽ nói trắng ra như vậy..... lại nhanh như vậy mà hỏi cái vấn đề này. Như vậy quá mức cùng rõ ràng, làm Trì Bối cảm thấy một chút cũng không phải Tần Việt.

Cũng không nên nói như vậy, có lẽ bản thân cô không hiểu biết rõ về Tần Việt này. Lúc trước biết nhiều cũng là do nghe đồn toàn bộ từ bên ngoài, người nào đó rất thô bạo, lệ khí rất nặng, tính tình không tốt lắm, nhưng thực tế --

Trong khoảng thời gian ở chung này, Trì Bối cảm thấy Tần Việt là lãnh đạo thật không tồi, biết gì nói hết.

Trừ cái đó ra, tính cách cũng không có tệ như bên ngoài nói, trái lại còn tương đối săn sóc..... Đương nhiên, cô không biết Tần Việt có phải chỉ đối với mình cô mới tương đối săn sóc một chút hay không, nhưng vô luận nói như thế nào, Tần Việt này có chỗ xấu lại có chỗ tốt.

Rất khó để đánh giá.

Giọng nói rơi xuống, Trì Bối một hồi lâu cũng không có phản ứng, không có trả lời.

Tần Việt nhưng lại không cảm thấy có vấn đề gì, anh xả môi cười: "Không cần trả lời, đem bảng câu hỏi điền xong thì tốt."

Trì Bối: "..... a."

Cô cũng chưa nghĩ ra muốn trả lời thế nào, vấn đề này quá mức ái muội, một khi trả lời sẽ cần đối mặt với việc sắp phát sinh.

Nhưng là một câu cũng không nói không phải tính cách của Trì Bối.

Cô nghĩ nghĩ, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, cố ý nói: "Tôi tạm thời còn chưa có bạn trai, chờ có bạn trai lại đến trả lời vấn đề này của Tần tổng."

Tần Việt nhìn cô, hiểu rõ cười, gõ gõ mặt bàn không cùng cô so đo loại vấn đề nhỏ này: "Đi qua đi."

"A?"

Tần Việt lời ít mà ý nhiều nói: "Bên này để cho bọn họ phụ trách là được rồi, đi nghe diễn thuyết một chút."

Trì Bối ngây ngốc: "Anh muốn nói lý niệm quan trọng gì sao?"

Nếu đúng là như vậy, cô đúng là có thể đi nghe một chút, học tập học tập.

Tần Việt trầm tư giây lát, gật đầu: "Đối với cô mà nói, xem như là thế."

Tri Bối: "....."

Cô nghĩ nghĩ, cũng không hoài nghi cái gì: "Tôi đây cùng anh đi qua."

"Ừ."

Hai người một trước một sau đi đến chỗ diễn thuyết, lúc đó còn không ít người dùng ánh mắt ở trên người Tri Bối, nhỏ giọng nghị luận.

Tri Bối không để ý những ánh mắt đó, đi theo Tần Việt vào bên trong, sinh viên còn cố ý sắp xếp cho cô một vị trí ở phía trước, sợ cô cảm thấy không thích ứng, chung quanh ngồi đều là bạn học, có nam có nữ.

Tần Việt đã đi vào hậu trường để sửa sang lại lần cuối.

Tri Bối trong tay cầm một cuốn sổ tay, sẵn sàng để ghi chép.

Bên cạnh có bạn học tò mò về cô, nhìn không được quay lại đây hỏi: "Tiểu tỷ tỷ, chị là nhân viên Thần Việt sao?"

Tri Bối gật đầu: "Đúng vậy, là thực tập sinh năm nay."

"Oa, chị cũng vẫn là sinh viên sao?"

Tri Bối cười: "Còn chưa có tốt nghiệp, đại học năm bốn."

Nháy mắt, bạn học xung quanh đều dùng lực chú ý ở trên người cô.

Có người hỏi: "Phòng vấn của Thần Việt có phải rất khó hay không, em nghe nói bọn họ có ba vòng phỏng vấn, vòng phỏng vấn thứ ba còn có vài người phỏng vấn, lúc đó không phải sẽ rất khắt khe?"

Nghe vậy, Tri Bối dùng chính kinh nghiệm người từng trải kinh phân tích cho mọi người, ôn nhu nói: "Thả lỏng thì tốt, người phỏng vấn cũng rất hòa thuận, câu hỏi cũng đều là tính chuyên nghiệp, chỉ cần chuẩn bị thỏa đáng, sẽ không có vấn đề." Cô cười, nhẹ giọng nói: "Nếu là có ý có thể đi thử xem, Thần Việt là công ty phát triển tiền cảnh không tồi."

Có nữ sinh hưng phấn nói: "Chờ em đại học năm bốn khi thực tập nhất định phải đi thử xem, chỉ hướng về phía gương mặt này của Tần tổng cũng phải đi a."

"Đúng đúng đúng, mình cũng thế, đáng đáp ông chủ đẹp trai như vậy, cảm giác nói ra đều có mặt mũi."

Có người tò mò: "Tỷ tỷ, Tần tổng có bạn gái không?"

Tri Bối ngăn ra, còn chưa có kịp trả lời đã có nữ sinh ở bên cạnh bổ sung: "Tỷ tỷ khẳng định không biết, đợi lát nữa không phải có vấn đề cá nhân có thể hỏi sao, chúng ta đến lúc đó giờ tay hỏi cái này đi."

"Được, được, được!"

Tri Bối nghe vậy một mặt ngốc, cô kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn về phía người đi lên đài, vô cùng kinh ngạc..... Hôm nay Tần Việt còn muốn trả lời vấn đề cá nhân???

Tần Việt vừa xuất hiện, sinh viên ngồi dưới đài liền kinh hô, hít vào một hơi.

"Thật soái."

"Mẹ ơi, soái quá đi."

"Muốn làm bạn gái anh ấy."

.....

Tri Bối hoảng hốt nhìn, lúc này mới phát hiện trên cổ Tần Việt đã thắt cà vạt, ăn mặc tây trang màu đen, bộ dáng áo mũ chỉnh tề, dáng người anh thật tốt, thon cao gầy, vai rộng eo hẹp, đôi chân dài bị quần tây đen bao bọc lấy, đi đến đài diễn thuyết. Mặt lại càng không cần phải nói, sườn mặt, góc cạnh rõ ràng.

Tần Việt đi lên đài, cả người không có nghiêm cẩn như trong tưởng tượng của cô, anh tiếp đón các học sinh dưới đài, đôi tay đặt ở trên mặt bàn, thanh âm trầm thấp ôn hòa bắt đầu chủ đề diễn thuyết.

Ân thanh anh trầm thấp dễ nghe truyền khắp toàn bộ đại sảnh, ban đầu những bạn học còn nhỏ giọng nghị luận diện mạo anh cũng dần dần an tĩnh lại,

chuyên chú bắt đầu nghe trọng điểm

Tần Việt nói lúc này kỳ thật chính là khai phá một cái lý niệm về người máy luyện ái, trí tuệ nhân tạo đã đi lên sân khấu lịch sử, khoa học kỹ thuật chỉ biết càng ngày càng tiến bộ, không có lui bước. Nhưng nói, chỉ cần con người nguyện ý đi khai quật, nguyện ý đi phát hiện cùng nghiên cứu thì không có cái gì có thể ngăn cản.

Trí nhớ con người cùng sức tưởng tượng là vô hạn, không phải sợ hãi cái gì, thất bại có thể làm lại.

Kỳ thật Trì Bối trước kia cũng nghe qua không ít diễn thuyết của Tần Việt, cũng không biết nói sao, cô luôn cảm thấy lúc này đây Tần Việt có một chút khác biệt, diễn thuyết lần này trừ bỏ phổ cập khoa học trí tuệ nhân tạo, càng nhiều hơn là cổ vũ sinh viên trong trường.

Diễn thuyết của anh cũng không buồn tẻ, ngẫu nhiên còn có vài câu hài hước nhảy ra, chọc cho sinh viên ở hiện trường thích thú.

Diễn thuyết không dài, ước chừng là ba mươi phút thì kết thúc, sau đó là một ít vấn đề tùy cơ hỏi đáp.

Tần Việt ước chừng đã khát, vào lúc mọi người sửa lại câu hỏi bớt thời giờ để uống nước. Thời điểm anh vịn nắp bình ra..... nghiêng thân mình uống nước, sau lưng Trì Bối là một đám nữ sinh nhỏ giọng thét chói tai.

"Mẹ ơi, cảm giác cảm dục tốt a."

"Có một xúc động muốn còi cà vạt với nút áo Tần tổng..... Lúc anh ấy uống nước hầu kết lẩn lẩn, ngấm lại liền kích thích."

"Có có có!!! Vì Tần tổng, mình cũng muốn nỗ lực đi Tần Việt."

.....-

Trì Bối nghe, mặc danh cũng cảm thấy khát nước.

Trong đầu cô đột nhiên nhảy ra một cảnh tượng, là hình ảnh mấy ngày hôm trước nhìn thấy trên tiểu thuyết, khi nam chủ uống nước, nữ chủ chạm vào hầu kết hắn..... Cuối cùng còn xảy ra sự tình không thể miêu tả.

Nghĩ, Trì Bối cảm thấy mặt đều muốn bốc cháy.

Sau khi trở về cô nhất định phải giáo dục bạn học Ôn Diễm Nhã cho tốt, vì cái gì sao lại đề cử cho mình loại tiểu thuyết này!!!

Người bên cạnh Trì Bối không có nước, cô liếm liếm môi có chút khô, ngược mắt nhìn về phía người trên đài, khoảng cách không xa mà không gần, tầm mắt hai người cứ như vậy đụng phải.

Cô cả kinh, nhanh chóng dịch chuyển, làm bộ giống như cái gì cũng chưa thấy.

Trì Bối cảm thấy, ánh mắt Tần Việt có đôi khi quá mức thông thấu, phảng phất liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu đáy lòng bạn suy nghĩ cái gì.

Cô cúi đầu, làm bộ làm tịch ghi chép.

Tần Việt nhướn mày, nhìn ánh mắt né tránh của cô, trong mắt chợt lóe qua ý cười.

.....

Câu hỏi tự do, bọn sinh viên đều có chút thả bay mình, cũng không bận tâm còn có lãnh đạo trường học đang nghe, trực tiếp đem vấn đề muốn hỏi nhất hỏi ra, bắt đầu còn coi như là bình thường, câu hỏi của các nam sinh đều là về phương diện trí năng với một ít vấn đề chính quy, vừa đến lúc nữ sinh nhắc tay hỏi, vấn đề liền nhẹ nhàng.

Trì Bối nhìn về phía giữa vị trí nữ sinh kia, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm.

Dáng dấp nữ sinh rất đẹp, tóc thật dài, lá gan cũng lớn, cầm một cái microphone nhìn về phía Tần Việt, ôn nhu hỏi: "Tần tổng, tất cả mọi người đều rất tò mò ngài có bạn gái chưa?"

Vấn đề này, thật đúng là câu hỏi..... bao gồm cả nữ sinh không ở đây tò mò nhất.

Tần Việt nhướn mày cười, ánh mắt quét nhìn vòng, đột nhiên liền ngừng ở trên người Trì Bối, mới không nhanh không chậm mà trả lời: "Không có."

"Oa, chúng ta có phải có cơ hội hay không!!!"

Tần Việt cười cười, không nói chuyện.

Vấn đề tiếp theo càng thả bay, "Tần tổng anh thích con gái như thế nào a."

Tần Việt tạm dừng một lát, phối hợp với các cô trả lời: "Không có loại hình."

Mọi người: "....."

Sau còn hỏi một ít đề tài lung tung rối loạn, còn có người hỏi Tần Việt có cơ bụng hay không, tóm lại loạn thành một đoàn. Đến cuối cùng, Tần Việt nhìn mắt đồng hồ, nhắc nhở nói: "Một vấn đề cuối cùng. Còn có câu cần hỏi không?"

Có không ít người giơ tay, Trì Bối nghe mặc danh nóng nãy, trực tiếp giơ tay lên.

Tần Việt dừng lại, nhìn cô.

Trì Bối trực tiếp đứng lên, trước mắt bao người, cô đối với tầm mắt cực nóng của Tần Việt, cười khanh khách từng câu từng chữ mà hỏi: "Muốn hỏi Tần tổng, người ngài thích đang ở hiện trường sao?"

Câu hỏi này đưa ra, toàn trường càng sôi trào.

"Ngọa tào, mỹ nữ này ở trường học chúng ta sao? Cảm giác vấn đề này như thế nào có điểm quái quái."

"Không phải trong trường học chúng ta, chưa thấy qua a."

"Nếu là mỹ nữ trường học chúng ta, ta sao có thể sẽ không biết đây."

"Mẹ ơi, kia không phải..... nhân viên công ty Tần tổng sao?"

.....

Có người biết Trì Bối, tự nhiên cũng có người không quen biết. Cô tiến vào nửa đường rồi lại cùng Tần Việt tách ra, cho nên chỉ có mấy bạn học bên người biết cô. Người trong hội sở này đều đem tầm mắt chuyển tới bên này, trong ánh mắt tò mò, che dấu cũng không che dấu được.

Tần Việt cũng không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp hỏi vấn đề này, anh đứng ở trên đài, không thấy bất luận xấu hổ gì, ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô, trả lời một chữ: "Ồ."

Nháy mắt, tất cả học sinh đều điên rồi.

Có một số việc sau khi lấy được đáp án xong ngược lại so với lúc không biết càng làm cho người không biết làm sao.

Trì Bối không nghĩ tới Tần Việt sẽ làm trò thừa nhận trước mặt nhiều học sinh như vậy, còn thừa nhận bằng phẳng như thế.

Phần sinh viên còn lại không biết nguyên do chỉ coi như là đạt được kính bạo tin tức, lúc giọng nói Tần Việt rơi xuống, tất cả mọi người nghị luận sôi nổi, muốn biết người Tần Việt thích rốt cuộc là ai, trông như thế nào. Nhưng câu hỏi đã là cái cuối cùng, trả lời kết thúc Tần Việt cũng từ một bên xuống đài.

Mà Trì Bối..... Cùng mọi người không giống nhau.

Trong lòng có suy đoán là một chuyện, nghe được đáp án lại là một chuyện khác.

Cô ngây ngốc, mới theo dòng người cùng nhau ra đại sảnh.

Mới ra đại sảnh, Trì Bối ngay lập tức nhận được điện thoại Tần Việt, cô nhìn dãy số biểu hiện trên màn hình điện thoại, mặc danh chợt dạ tắt đi.

Cuộc điện thoại thứ 2 đến, Trì Bối căng da đầu nhận, thanh âm nhọc nhọc: "Alo."

"Ở đâu."

Trì Bối nhìn chung quanh: "Ở cửa, Tần tổng có chuyện gì sao, nếu không có việc gì để nói tôi phải đi về đặt câu hỏi, bây giờ vừa lúc là thời gian tan học, sinh viên rất nhiều, bên kia của Tổng trợ lý khẳng định lo liệu không hết việc." Cô bùm bùm nói một đồng, tự cho mình tìm lấy cớ rồi đi.

Sau khi nói xong, cô chỉ nghe được bên kia truyền đến một tiếng cười nhạo.

Trì Bối: "....."

"Trì Bối."

Tâm Trì Bối nhảy dựng, a một tiếng: "Tôi đây."

"Ở đây chờ tôi."

Trì Bối: "....."

Cô cũng không phải rất muốn chờ, nghĩ nghĩ Trì Bối tắt điện thoại, trực tiếp mà hướng chỗ ban đầu đi đến, nỗ lực làm việc. Tuy rằng biết trốn không

được bao lâu, khả năng trốn một hồi là được một hồi, cô nghĩ như thế.

Kết quả..... cô vừa mới tới nơi đó, nhóm bạn cùng phòng đã náo nhiệt lên, chấn động không ngừng.

Ôn Diễm Nhã: [Ngọa tào Tiểu Bối Bối cậu lợi hại a.]

Liễu Nhân Nhân: [Tiểu Bối Bối cậu thật sự quá ưu tú, tôi tới phòng vấn phỏng vấn, cậu hỏi Tần tổng câu hỏi kia, là Lương Tĩnh Như cho cậu dừng khi sao.]

Vu Tông Hạm: [Mới vừa xem xong thiệp phát sóng trực tiếp, chỉ muốn nói với cậu một câu: Bảo trọng.]

Tri Bối: [..... Các cậu vì sao lại biết nhanh như vậy?]

Ôn Diễm Nhã trực tiếp chuyển cho cô một cái thiệp, các trường đại học cao đẳng đều có diễn đàn, hơn nữa chuyên ngành máy tính của học sinh còn có diễn đàn cộng đồng, tuy rằng trường học cùng thành phố khác nhau nhưng không ngại tình cảm của mọi người cùng học tập giao lưu.

Về Tần Việt hôm nay tới đại học S diễn thuyết, ở diễn thuyết bắt đầu truyền bá ra ngoài, thậm chí còn có người cho sinh viên trường học khác làm phát sóng trực tiếp, vấn đề cá nhân của Tần Việt cũng tự nhiên mà đi vào phát sóng trực tiếp. Ôn Diễm Nhã là người yêu lướt mạng, thời thời khắc khắc đều chú ý động thái bày đó. Buổi sáng cô vừa lúc có chút nhàn rỗi xem phát sóng trực tiếp, kết quả vừa thấy đã bị dọa rồi.

Thấy được một khuôn mặt quen thuộc không nói, còn thấy được vấn đề làm mọi người kinh kinh hãi.

Hơn nữa vấn đề Tần Việt có hảo cảm đối với Tri Bối tới hôm qua mới vừa thảo luận qua, các cô hoàn toàn không làm những gì anh ta nghĩ, câu kia của Tần Việt..... Rõ ràng chính là chỉ Tri Bối.

Ôn Diễm Nhã xem tiếp sóng, thuận tay gửi vào trong nhóm, hiện tại mới có náo nhiệt như thế.

Một người hai người, đối Tri Bối lớn mật tỏ vẻ bội phục. Người này hoặc là cái gì cũng không hiểu, một khi đã hiểu..... Cô liền phải làm kinh thiên địa quỷ thần khiếp sợ, kinh ngạc đến mọi người ngây người.

Ôn Diễm Nhã: [Tần tổng hiện tại cùng cậu thổ lộ sao?]

Tri Bối: [Không, mình chạy.]

Không dám đối mặt, luôn cảm thấy rất không thực.

Vu Tông Hạm: [Chạy trốn nhất thời chạy không được một đời a, cậu đối với Tần tổng có ý gì?]

Liễu Nhân Nhân: [Mình cảm thấy hảo cảm khẳng định có, chẳng qua nói như thế nào đây, cậu vẫn phải hiểu rõ hơn, đừng dễ dàng đáp ứng.]

Ôn Diễm Nhã bổ sung: [Đúng vậy, cậu siêu cấp ưu tú có được không, mình cũng không hiểu trước kia ở trường học vì sao không có người theo đuổi cậu, nếu là Tần tổng nói muốn theo đuổi cậu, cậu cũng nên cho người ta khảo nghiệm thiết định, bất quá mình tò mò..... Tần tổng rốt cuộc là khi nào thích cậu, nhất kiến chung tình sao.]

Tri Bối nhìn tin nhắn đối mới trong nhóm, vừa định trả lời, hơi thở quen thuộc đã đánh úp lại, cô dừng sột, ngay trước mặt Tần Việt nhanh chóng dấu điện thoại đi.

"Tần..... Tần tổng"

Tần Việt nhàn nhạt liếc nhìn cô đang giấu điện thoại, khẽ ừ một tiếng, làm như không thèm để ý hỏi: "Chạy cái gì?"

Tri Bối: "....."

Tần Việt làm bộ lơ đãng mà nhìn cô, tới gần: "Hỏi mà không dám đối mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Canh ba

Hai người gần gũi, đây vẫn là ở trong trường học, bọn họ lại đang ở vị trí bốn phương thông suốt. Bốn phía đều có sinh viên đi qua bên này.

Tri Bối cảm thụ được toàn bộ hơi thở Tần Việt dừng ở trên mặt mình, thần kinh căng chặt.

Cô cũng không phải một người hời hợt mà không dám đối mặt, tuy rằng vừa rồi là nóng nảy mới hỏi ra nghi vấn dưới đáy lòng, nhưng không đại biểu cô không dám đối mặt trực tiếp với vấn đề này, chỉ là tâm lý cá nhân làm cho cô muốn trốn một chút, ít nhất phải chải vuốt cho tốt tâm tình của mình.

Theo như lời nhóm bạn cùng phòng, đầu tiên cô phải biết rằng chính là tâm tư của mình, sau khi nghĩ tốt mới tiếp tục.

Tri Bối yên lặng lui một bước, Tần Việt tới gần, cô càng tiếp tục lui, Tần Việt còn vẫn còn đang ép. Cho đến lúc cô dựa vào một cái cây đại thụ, không còn đường thối lui, hai người mới dừng lại.

Trong nháy mắt không khí cũng trở lên ái muội, lông mi Tri Bối run rẩy, há miệng thở dốc muốn nói chuyện, lời còn chưa nói ra, sinh viên từ bên khác đến không thấy rõ trạng thái của hai người, trực tiếp hô lên: "Tỷ tỷ, trả lời của chúng em."

Trong nháy mắt tiếp theo, Tri Bối đẩy Tần Việt ra, sắc mặt ửng hồng nhìn về phía hai người kia: "Xong rồi sao?"

Hai nữ sinh kia sững sốt, ngơ ngác gật đầu: "Xong. Xong rồi."

Tri Bối mỉm cười một chút, tránh Tần Việt đi về hướng các cô: "Để chị xem, hôm nay đã phiên toái đến các em, đã đến thời gian cơm trưa, đi ăn cơm trước đi."

"Được." Hai người tuy rằng khá tò mò với mối quan hệ giữa hai người, nhưng vậy cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ là. Hai người kia đi về phía trước, còn không quên quay đầu lại nhìn Tri Bối với Tần Việt một cái, xong ghé đầu vào cùng nhau nhỏ giọng thảo luận, nhìn người ta rồi đi, Tri Bối mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô thật đúng là lo lắng. Vì vừa mới làm ra hành động khác người.

Cô cúi đầu sửa sang băng câu hỏi cho tốt, người đã đi lại về bên cạnh mình.

Tần Việt không nhắc lại việc vừa rồi, rũ mắt nhìn cô: "Đi ăn cơm trước."

"Anh. không phải muốn ăn cơm cùng giáo lãnh đạo sao?"

Cô thì đi làm cái gì.

"Không muốn đi?"

Tri Bối tự hỏi hai giây, lắc đầu: "Không có."

Cô đi theo Tần Việt về phía cổng trường học, trong lúc này hai người một câu cũng không nói.

Nơi lãnh đạo trường học định ăn cơm kỳ thật cũng không xa, là một khách sạn gần trường học, nhìn qua rất cao lớn, đây hẳn là nơi thường dùng để tiếp đãi.

Khi hai người bọn họ đến, Tống Văn Hạo đã chờ ở cửa.

Khi Tống Văn Hạo nhìn thấy Tri Bối, trong ánh mắt rõ ràng có ý cười, sung sướng mà lên tiếng tiếp đón: "Chỉ chờ hai người."

Tri Bối hơi xấu hổ sờ sờ chóp mũi: "Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian rồi."

Tống Văn Hạo xua tay: "Không có việc gì, Tần tổng đến muộn không sao."

Tri Bối: "....."

Ba người cùng nhau đi vào, ngồi bên trong tất cả đều là lãnh đạo trường học, ánh mắt nhìn về phía Tần Việt dường như nói có bao nhiêu thân thiết, vài người vào chỗ, vị trí của Tri Bối thật không may, vừa lúc ở bên cạnh Tần Việt. Bên kia Tần Việt. là phó hiệu trưởng của đại học S.

Cô có chút đói bụng, uống nước trái cây đặt ở trước mặt mình xong thì vui đầu ăn cái gì đó, kệ mấy người này nói chuyện với nhau, cũng ảnh hưởng không đến cô.

Tri Bối rất thích ăn xương sườn, hương vị xương sườn của khách sạn này cũng không tồi, cô ăn ngon lành, nhưng cũng không quá độ. Lúc bắt đầu vẫn còn luôn nghiêm túc ăn, cho đến. cô phát hiện có điều không thích hợp, mỗi lần chờ cô gặm xong xương sườn, hoặc là xương sườn chuyển đến trước mặt cô đều sẽ dừng lại trong chốc lát.

Một lần có thể nói là trùng hợp, hai lần có thể nói là ngoài ý muốn, số lần nhiều thì lại kỳ lạ.

Cô cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy Tần Việt thu tay đang đề ở bàn quay.

Trong lúc nhất thời, Tri Bối không biết nên biểu đạt cảm xúc nội tâm của mình như thế nào.

Trước kia ——

Người sẽ chú ý tới cô ăn cơm, chỉ có cha mẹ.

Cô chớp chớp mắt, thu hồi tầm nhìn.

.....

Tuy rằng Tần Việt nói chuyện với phó hiệu trưởng, nhưng cũng thời thời khắc khắc chú ý hành động của người bên cạnh mình, nhìn thấy Trì Bối uống ly nước trái cây thứ ba, anh thấp giọng nói: "Uống chút nước ấm."

Trì Bối hậm hực thu tay lại, ừ một tiếng.

Lãnh đạo một bên nhìn, nhìn không được cười: "Tần tổng còn quản nhân viên cái này?"

Tần Việt cười nhạt, cũng không nửa điểm che lấp, giải thích: "Mặc kệ những người khác."

Trì Bối nghe, tim đập nhanh hơn vài phần.

Cô cảm giác Tần Việt có chút bất chấp tất cả, anh hẳn là biết mình biết được tâm tư của anh, cho nên cũng không che che dấu dấu, cái gì cũng biểu đạt rất trực tiếp, không hề hàm súc.

Mà trên thực tế, Tần Việt đúng thật là nghĩ như thế.

Lúc trước là lo sẽ dọa đến cô, nhưng hiện tại mà nhìn, lá gan Trì Bối lớn hơn so với trong tưởng tượng của anh. Vấn đề này, Tần Việt xem thường cô.

Anh vẫn luôn cho rằng, mình quá nhanh, biểu hiện quá mức rõ ràng sẽ dọa người ta mất, kết quả..... ngoài dự đoán.

Lãnh đạo trường học ngăn ra, hai mắt kính ngọc nhìn chằm chằm Trì Bối, cười cười nói: "Đã hiểu đã hiểu."

Tần Việt không giải thích nhiều.

Ăn cơm trưa xong, đã là hơn một giờ sau.

Bữa cơm này làm Trì Bối no căng.

Cô đi theo Tần Việt với lãnh đạo cùng nhau trở về trường học, ánh nắng buổi chiều ấm áp, lãnh đạo hàn huyên vài câu sau đó từng người giải tán, mà bọn họ còn cần phải ở đây đến buổi chiều mới rời đi được, dù sao còn có không ít đơn còn chưa có hoàn toàn xong.

Tổng Văn Hạo đã tìm cơ rồi đi từ khi hai người đến đây, bây giờ chỉ còn Trì Bối với Tần Việt đơn độc ở chung.

Cô không nhìn người bên cạnh, lập tức đi về vị trí ban đầu của mình, an an tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia, bắt đầu sửa lại tư liệu chưa sửa tốt.

Không tốn nhiều thời gian, Trì Bối đã phân loại xong, cô nhìn chung quanh một vòng, vườn trường không nhiều người lắm, đại đa số sinh viên đã về ký túc xá nghỉ trưa, cô nghĩ nghĩ rồi móc ra bảng câu hỏi chưa điền của mình từ trong túi, lấp lại những câu trả lời của sinh viên điền vào, cũng không ai chú ý.

Khi Trì Bối đang hết sức chuyên chú điền, đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười.

"....."

Cô nhìn về phía Tần Việt đứng trước mặt, thoải mái hào phóng mà tùy ý cho anh xem tờ đơn của mình: "Tần tổng, ngài nếu không có việc gì để nói có thể đi ra một bên nghỉ ngơi."

Tần Việt nhướng mày, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ là..... Trì Bối lại dịch ra xa, tránh cho đụng phải cánh tay người bên cạnh.

Ngồi xuống, Tần Việt bắt đầu tháo cà vạt, ngón tay thon dài cảm nút thắt kéo một phát xuống, cái cà vạt nghiêm cẩn lại cảm dục ban đầu treo lỏng lẻo trên cổ anh, đây còn chưa tính..... tháo cà vạt xong, Tần Việt còn bắt đầu cởi cúc áo áo sơ mi, bắt đầu từ cúc cao nhất, ước chừng cởi hai cúc áo mới thôi.

Trì Bối không muốn nhìn, nhưng luôn không khống chế được chính tầm mắt mình.

Cô nhìn chằm chằm, ngay cả đơn cũng quên điền.

Làm xong hết thấy, Tần Việt lại gần bên cạnh cô, nhẹ mỉm cười: "Đẹp?"

Mặt Trì Bối đỏ lên, quay mặt đi nói thầm: "Tôi làm sao mà biết đẹp hay không đẹp."

Tần Việt nhẹ nhàng mà gõ mặt bàn, xem xét mạng tai cô đồ lên, thêm lời bình: "Ừ, khẩu thị tâm phi."

Tri Bối: "....."

Cô tức giận a.

Nghĩ nghĩ, Tri Bối đơn giản cũng bắt chấp tất cả, trực tiếp hỏi: "Tần tổng, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Nhìn không ra?"

"A?"

Anh không nhanh không chậm mà lấy một tờ bảng câu hỏi chưa điền, nói: "Tôi đang theo đuổi em."

Tri Bối: "....."

Nếu cô có thể nhìn ra thì thật thần kỳ. Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy Tần Việt nói rất đúng, làm cũng rất rõ ràng.

Cống mình, mạng mình đi chơi, khi mình đưa ra muốn cùng anh một tổ, cũng tất cả đều thỏa mãn cô. Tri Bối không biết người khác theo đuổi người ta là thế nào, nhưng Tần Việt..... Nếu không phải cô đột nhiên ý thức được, khả năng cho dù anh lại làm nhiều việc, cô cũng sẽ không nghĩ Tần Việt đang theo đuổi mình.

Trầm mặc một lát, Tri Bối nhìn anh viết, cũng thật lãnh đạm nga một tiếng: "Nhìn không ra."

Cô trực tiếp đổi trở lại.

Tần Việt: "....."

Anh đột nhiên liền cười, liếc mắt nhìn chăm chăm cô một lát, thấp giọng hỏi: "Không còn gì muốn nói?"

Tri Bối ngây ngốc, lắc đầu: "Muốn nói gì?"

Tần Việt hơi cong khóe miệng, thần sắc nghiêm túc, nghiêng nghiêng đầu vào bên tai cô thấp giọng hỏi: "Có cho theo đuổi hay không."

Cho đến lúc trở lại khách sạn, trong đầu Tri Bối vẫn là những lời này.

Có cho theo đuổi hay không.

Lúc ấy cô túng quá, không dám trả lời liền thừa dịp có sinh viên lại đây dò hỏi trực tiếp lưu lại, chờ cô nói xong với sinh viên này, cũng không thấy Tần Việt đâu.

Đến lúc bọn họ rời trường học đi, người nọ cũng không trở về.

Buổi tối từ trường học rời đi, là Tri Bối với Tống Văn Hạo cùng nhau trở về, theo như lời nói của Tống Văn Hạo, tạm thời Tần Việt có chút việc cần xử lý, đã rời đi.

Tri Bối không để ý ở một tiếng, ở dưới lầu tùy tiện ăn chút gì sau đó thì trở về phòng.

Nghĩ lại lúc biểu tình hỏi chuyện của Tần Việt, gương mặt còn có chút nóng lên.

Lúc ấy Tần Việt dường như không giống lắm với Tần Việt mà cô biết, cũng có loại nhu hòa nói không nên lời. Giống như người này chỉ có ở trước mặt mình mới có một mặt như thế. Tri Bối nằm ở trên giường nghĩ, cho tới khi Tri Bảo gọi điện thoại đến, suy nghĩ này của cô mới bị đánh gãy.

"Chị."

Tri Bảo ân hừ một tiếng, nhìn em gái khoanh chân ngồi ở trên giường: "Hôm nay cảm giác thế nào? Có mệt hay không?"

"Không mệt." Tri Bối nói: "Chúng em chính là đi dạo qua trường học một vòng, Tần Việt còn làm diễn thuyết ở trường học."

Tri Bảo a thanh, "Cái này chị biết."

Cô không hỏi việc của hai người, chỉ quan tâm trạng thái Tri Bối. Hai chị em tán gẫu, hàn huyên xong, Tri Bối đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: "Chị, em hỏi chị một vấn đề."

Tri Bảo: "....."

Cô cũng không phải rất muốn Tri Bối hỏi cô vấn đề kia, diễn thuyết buổi sáng kia, Tri Bảo nhìn, nếu là ngay cả bóng dáng của em gái mình cũng không

nhận ra thì cũng không cần làm chi ruột. Nhưng càng là bởi vì như thế, cô liền càng không muốn đi đối mặt với chuyện này.

Ngần phòng vạn phòng, dường như không thể phòng được.

"Muốn hỏi cái gì?"

Tri Bối hồ nghi mà nhìn cô, hơi mang nghi hoặc hỏi: "Vì sao chị lại khẩn trương như thế?"

Tri Bảo ngạnh hạ, trừng mắt nhìn cô: "Chỗ nào của chị khẩn trương?"

Tri Bối: "Chỗ nào cũng khẩn trương, chị có phải biết em muốn hỏi cái gì hay không?"

"Có quan hệ với Tần Việt?"

"Ừm."

Tri Bảo nghĩ nghĩ, cũng cho không được cô quá nhiều kiến nghị, chỉ nông cạn nói: "Tần Việt làm thương nhân mọi việc đều thuận lợi, còn mặt khác, chị không rõ ràng lắm, nhân phẩm sẽ không quá kém, nếu em thật sự thích chị sẽ không ngăn, nhưng là....."

"Cái gì?"

Tri Bảo cười gằn: "Nếu muốn cùng ở bên nhau với em, ít nhất anh ta phải vượt qua yêu cầu của chị."

Tri Bối: "..... Nga."

"Em lại có phản ứng này?"

Tri Bối chớp chớp mắt: "Bằng không còn muốn em có phản ứng gì." Cô làm nũng với Tri Bảo, rầm rì mà: "Chị, nếu là em làm cái gì, chị cũng sẽ không trách em đúng không."

"Em muốn làm cái gì?"

Tri Bối trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Còn chưa có nghĩ ra đâu."

Tri Bảo: "....."

Cô không nên có bất cứ chờ mong gì với em gái mình.

Hai chị em nói chuyện tào lao hơn phân nửa tiếng đồng hồ mới tắt video.

Tạm thời Tần Việt có việc đi triển lãm khoa học kỹ thuật bên kia giúp chuyện, vừa lúc đều là người quen, liền lưu lại mở một hội nghị ngắn gọn.

Còn gặp nhiều thêm mấy người, đều là giữa bạn bè giới thiệu cho nhau.

Chờ sau khi kết thúc trở lại khách sạn đã là 8 giờ tối. Anh mới từ bên ngoài trở về thì đã gặp hai nhân viên khác của công ty.

Hai người hô lên: "Tần tổng."

Tần Việt hơi hơi gạt đầu, thần sắc lãnh đạm: "Mới vừa ăn cơm?"

"Vâng, chúng tôi vừa mới từ bên ngoài trở về." Đại Trần nhìn về phía anh, cười cười nói: "Tần tổng vừa làm việc xong?"

Tần Việt ừ một tiếng, đột nhiên hỏi: "Tri Bối có ở cùng các cậu không?"

"Không." Tiểu Trần cũng không biết quan hệ giữa hai người bọn họ, nói câu: "Chúng tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói không quá đối."

Nghe vậy, Tần Việt như có điều suy nghĩ trầm mặc xuống. Ra khỏi thang máy, anh lờ đi mà ý nhiều nói: "Hôm nay vất vả, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vâng."

Tần Việt nhìn thang máy chậm rãi đi lên, gọi điện thoại cho Tống Văn Hạo, nói hai câu rồi trực tiếp cúp máy.

Tiếng chuông cửa vang lên, Tri Bối mới vừa tắm xong đi ra, tóc vẫn còn ướt. Cô nghĩ đến đối thoại buổi sáng, dán ở phía sau cửa hỏi một tiếng: "Ai nha."

"Là tôi." Tiếng nói trầm thấp của Tần Việt truyền đến.

Tri Bối dừng một chút, nghĩ nghĩ mở cửa nhô một cái đầu ra ngoài: "Tần tổng, đã trễ thế này còn tìm tôi có chuyện gì?"

Tần Việt nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn cô, đánh giá từ trên xuống. "Tắm?"

Thanh âm đột nhiên liền câm.

Trì Bối há miệng thờ đốc, cảm thấy thân thể của mình mới vừa tắm xong còn nóng hơn. Cô yếu ớt nói: "Anh biết rõ còn cố hỏi."

Tần Việt cười, nhìn thân thể cô che ở cửa, thấp giọng hỏi: "Không muốn để tôi vào?"

"Không muốn." Trì Bối lời lẽ chính đáng cự tuyệt: "Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, không an toàn nha."

Tần Việt bị cô cười nhạo, duỗi tay vỗ vỗ khăn trên đầu cô, ánh mắt nhu hòa hỏi: "Đêm nay không ăn cơm?"

"Ừm, không ăn uống."

"Bởi vì tôi?"

"Ai bởi vì anh, anh đừng tự lý luận a." Trì Bối cũng không biết sao lại thế này, từ cuộc đối thoại vào buổi chiều, cô đối với Tần Việt giống như càng ngày càng làm càn, cũng càng ngày càng có thể thả buông chính mình. Nói chuyện với Tần Việt cũng trở nên trực tiếp, cũng càng ngày càng có loại cảm giác cạy sùng mà kiêu.

Loại cảm xúc này, trước kia chỉ có ở trước mặt Trì Bảo. Bởi vì Trì Bối biết chị sẽ sùng mình, cũng yêu làm nũng với Trì Bảo mới có thể như thế.

Nhưng hiện tại..... cô không thể nói rõ cảm xúc trong lòng. Có lẽ là bởi vì Tần Việt đối với cô quá tốt, để cô có loại cảm giác Tần Việt cũng sẽ giống như Trì Bảo, vô điều kiện dung túng mình.

Tần Việt ý vị thâm trường liếc nhìn cô, "Xác định không tức giận?"

Trì Bối vô ngữ: "Tôi là người nhỏ mọn như vậy sao."

Cô là thật sự không tức giận, chỉ là khẩu vị không tốt lắm.

Tần Việt lười biếng đáp câu: "Em keo kiệt còn tốt hơn."

"Có ý tứ gì."

Tần Việt cười, đôi tay cầm túi dựa ở cửa phòng cô, ghé mắt nhìn cô nói: "Như vậy mới có cơ lại đây dỗ em"

Tim cô bang bang cuồng loạn, ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hôn

Hai người đứng ở cửa phòng, im lặng nhìn nhau.

Đèn hành lang chiếu xuống sắc màu ấm, chiếu vào trên mặt Tần Việt, ánh mắt anh thâm thúy nhìn mình, những điều trong ánh mắt của anh, Trì Bối nhìn có thể hiểu.

Cô bị Tần Việt làm cho kinh sợ.

Vốn cho rằng, Tần Việt coi như là nói muốn theo đuổi mình, hẳn là mình cũng không có thời gian có các phản ứng của tiểu nữ sinh hay thay đổi cảm xúc, nhưng hiện tại trong tình huống này, Trì Bối là thật sự có chút chống đỡ không được.

Cô nhìn về phía Tần Việt, mím môi buột miệng thốt ra hỏi: "Anh lại hỏi một lần nữa."

"Ừm?"

"Nói những lời vừa mới nói hỏi lại một lần nữa."

Tần Việt nhướn mày, tuy rằng không hiểu Trì Bối muốn làm gì, nhưng vẫn là phối hợp với cô: "Tức giận."

Trì Bối gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh: "Đúng, tức giận, Tần tổng muốn dỗ thế nào."

Tần Việt nghe, nhìn không được trầm thấp cười ra tiếng. Trì Bối bị tiếng cười này làm cho đỏ cả mặt.

Cô dùng loại phương pháp này nói cho Tần Việt..... cô cho anh theo đuổi, để anh theo đuổi, cũng nguyên ý để anh dỗ.

Hai người đều là người thông minh, rất nhiều lời chỉ cần nói một chút đã hiểu.

Anh đuổi tay, vỗ vỗ đầu cô: "Muốn anh dỗ thế nào."

"Tự mình nghĩ." Cô ôm cửa, nghĩ nghĩ đến lời nói lúc ban ngày của mình, cảm thấy có điểm vớ vẩn.

"Đừng rồi." Cô nhắc nhở Tần Việt: "Tôi là người không dễ dỗ."

Tần Việt nhướn mày cười, mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô, hô câu: "Trì Bối."

"A?"

"Em ở trong xe nói chính là bạn trai cũng không dễ dỗ được, xác định hiện tại là trạng thái không dễ dỗ?"

Trì Bối: "....."

Cô bị mạch não với năng lực suy luận một ra ba của Tần Việt làm cho sốc rồi.

Gian thương không hổ là gian thương, chỉ dăm ba câu như vậy, đã muốn thay đổi thân phận trạng thái của mình.

Nếu là chính Trì Bối nói Tần Việt cũng không dễ dỗ được cô, vậy gián tiếp giống như đáp ứng anh rồi, gián tiếp thừa nhận anh chính là bạn trai mình, nhưng nếu là nói có thể dỗ được, lại có vẻ cô cũng quá không có cốt khí, quá dễ dỗ.

Vô luận cô trả lời như thế nào, đều để Tần Việt chiếm tiện nghi.

Trì Bối ghen lời nhìn anh, nói thầm "Anh cũng quá."

"Cái gì." Tần Việt tới gần, hô hấp dừng ở trên mặt cô."

"Giảo hoạt."

Tần Việt trầm thấp cười, thân mật cọ cọ chớp mũi cô, nhìn Trì Bối không có phản cảm, càng thêm có chút được một tác lại muốn tiến một thước.

"Để anh sấy tóc cho em?" Anh dò hỏi ý kiến Trì Bối.

Trì Bối ngăn ra, trầm mặc hai giây gật đầu: "Cũng chỉ được sấy tóc."

"Được."

Bố cục phòng hai người có vẻ đều giống nhau, Trì Bối ở phòng trong thích để một chút ánh đèn mờ, ngay cả khi Tần Việt bước vào.

Nhưng có tình lại là ánh đèn này, khiến cho ái muội nảy sinh.

Rất nhiều thứ, trong bầu không khí và hoàn cảnh này sẽ được phóng đại vô hạn, giống như bây giờ.

Trì Bối sờ đi đáp ứng Tần Việt sấy tóc cho mình, ngoài đáp ứng cho anh cơ hội, đáp ứng cho anh theo đuổi, kỳ thật còn có một nguyên nhân khác..... Nếu là người này không tới, không đề cập đến, đêm nay cô hẳn là tóc cũng sẽ không làm khô, cô giống như cô gái nhỏ, cũng không thích sấy tóc, loại chuyện nhỏ nhặt này, rất lười.

Trong phòng thật an tĩnh, trừ bỏ tiếng hai người hít thở thì chỉ còn lại âm thanh máy sấy với hơi nóng của nó truyền ra. Trong phòng bật điều hòa, không khí có chút rầu rĩ, Trì Bối cảm thụ được cái tay kia ở trên đầu xoa xoa tóc mình thật nhẹ thật nhẹ.....

Lòng cô không tự chủ được run rẩy theo, động tác Tần Việt thật ôn nhu, thế nhưng sẽ không cẩn thận kéo tóc của cô, đại khái nguyên nhân là chưa bao giờ sấy tóc cho con gái, có chút chân tay vụng về.

"A....." Lần thứ ba bị kéo tóc, Trì Bối không nhịn được đau phát ra tiếng.

Tay Tần Việt dừng lại, từ phía sau cúi người lại đây, như là dán bên lỗ tai cô, tất cả hơi thở dừng lại một chỗ: "Rất đau?"

"Có một chút." Trì Bối nhấp môi: "Anh có phải chưa sấy tóc cho người khác?"

Tần Việt trầm mặc một lát: "Cũng không phải, rất nhiều năm trước đã sấy cho người ta."

Nghe vậy, Tri Bối à một tiếng, không tiếp tục hỏi.

Tần Việt hơi rũ mắt, nhìn lỗ tai đỏ của cô mà cong cong khoe miệng, ánh mắt nặng nề. Quanh hơi thở tất cả đều là hương vị dầu gội của cô, đây đại khái là một loại dầu gội Tri Bối mang đến, là một vài loại trái cây hỗn hợp trộn vào nhau, hương vị sạch sẽ ngọt thanh.

Anh nhìn chăm chăm một lát, hầu kết lẫn lẩn, không cẩn thận lại kéo tóc cô. Nghe âm thanh cô ăn đau, động tác trong tay không tự chủ được mềm nhẹ hơn.

.....

Xem như Tri Bối muốn sấy tóc, cũng chỉ sấy nhiều nhất là năm phút đồng hồ liền qua loa đại khái, nhưng lúc này đây sấy đại khái đã mười mấy phút. Âm thanh đằng sau còn chưa dừng lại, Tri Bối rõ ràng cảm nhận được tóc cô đã khô.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là không nhắc nhở Tần Việt dừng lại.

Ước chừng lại qua hai ba phút, thanh âm máy sấy dừng lại.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy đó là Tần Việt chuyên chú thu dây lại. Cô nhìn chăm chăm, chờ anh để máy sấy vào đối diện hai người.

Ánh mắt Tần Việt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, tiếng nói khàn khàn hỏi: "Có đói bụng không?"

"Hừm?"

"Cùng anh đi ăn một chút gì?"

Bóng đêm như nước, ban ngày thời tiết tốt, bầu trời đêm buổi tối tự nhiên cũng so với bình thường đẹp hơn vài phần.

Độ ẩm buổi tối so với ban ngày thấp đi không ít, Tri Bối theo lời căn dặn của Tần Việt thay áo khoác ra cửa, hai người lần theo bóng đêm ra khách sạn, cảm thụ được gió lạnh buổi tối. Đèn hai bên đường phố sáng hơn so với chạng vạng lúc trở về, trên đường bầu không khí cũng là náo nhiệt hơn vài phần.

Kỳ thật buổi tối Tri Bối đã ăn một ít đồ nhưng chưa ăn cơm mà thôi. Cô cự tuyệt lời mời của đồng nghiệp, tự mình mua một ít đồ ăn từ cửa hàng về khách sạn, chỉ là không ăn được mấy miếng, bây giờ ngửi được mùi hương từ cửa hàng bên kia truyền đến thật đúng là có chút đói bụng.

Hai người song song đi tới, cô cúi đầu cũng không nhìn Tần Việt, giống như..... trong nháy mắt tình cảnh thay đổi, để cô căn bản không biết muốn nói gì với Tần Việt.

Tri Bối suy nghĩ thông, cũng không núng nính. Cô sơ dĩ đáp ứng Tần Việt theo đuổi cô là bởi vì cô phát hiện chính mình giống như..... quả thật cô có hảo cảm với Tần Việt, đến nỗi trình độ của loại hảo cảm này sâu bao nhiêu, chính cô tạm thời còn chưa có biết, nhưng xác thật là có.

Nói như thế nào đây, Tần Việt là người đàn ông dễ dàng làm người khác động tâm, đương nhiên Tri Bối không phải là người nông cạn như thế, tuy rằng có một chút xiu nhan không, nhưng càng nhiều hơn..... có thể là trên người Tần Việt có loại cảm giác an toàn, cảm giác ấy khiến cô động tâm.

Cô đang nghĩ ngợi, bên cạnh toát ra một âm thanh: "Muốn ăn gì?"

Tri Bối dừng một chút, duỗi tay chỉ vào một cửa tiệm phố đối diện: "Ăn cái kia đi, muốn ăn cháo."

Tần Việt liếc nhìn cô: "Đi."

Hai người đi qua đường cái, đi đến cửa hàng cháo. Buổi tối cháo ở cửa hàng này bán không tồi, ngoài cháo, còn có bữa ăn khuya khác, người ngồi bàn nhỏ có muốn hình muốn về.

Tri Bối cùng Tần Việt tìm một vị trí góc ngồi xuống, gọi hai phần cháo với mấy phần ăn vặt thì an tĩnh mặt đối mặt ngồi chờ.

Cô bị Tần Việt nhìn có chút mất tự nhiên, nhin không được muốn phân tán một chút lực chú ý của mình, móc điện thoại ra chơi, vừa lúc trong nhóm đang tán gẫu, là Ôn Diễm Nhã đang oán giận cấp trên của cô ấy, Liễu Nhân Nhân phụ họa, Vu Tông Hạm ngẫu nhiên ra cái phao.

Cô nhìn một lát, nhin không được nói câu: [Còn đang thực tập, nhẫn nhẫn sẽ qua đi.]

Ôn Diễm Nhã: [.....???? Đêm hôm khuya khoát, cậu tại sao lại ở trong đây?]

Tri Bối: [Minh vì sao sẽ không ở trong đây? Hôm nay ông chủ cậu tìm cậu đi xã giao à? Có phải uống nhiều quá hay không.]

Liễu Nhân Nhân: [Uống là có uống, nhưng người không có say, đã uống trà tinh rượu.]

Tri Bối yên tâm: [Nghỉ ngơi sớm một chút, vừa mới thực tập giai đoạn đầu, khẳng định không thích ứng, chúng ta phải kiên trì.]

Vu Tông Hạm: [Cậu cùng Tần tổng thể nào rồi? Có ý nghĩ trong nội tâm sao?]

Tri Bối: [Có, trở về rồi nói với các cậu.]

Cô nhả hai câu, người phục vụ của tiệm đã mang đồ ăn lên, Tần Việt nói: "Ăn trước đi."

Tri Bối tắt điện thoại, ừ một tiếng.

Chung quanh đều là tiếng cười náo nhiệt vui mừng, chỉ có bọn họ một bàn an tĩnh nhất, đều trầm mặc không lên tiếng mà ăn.

Tri Bối nghĩ nghĩ về quá khứ, Tần Việt có phải cũng vẫn luôn an tĩnh như thế, nhưng hình như nghĩ không ra. Hiểu biết của cô về Tần Việt rất ít.

"Nghĩ cái gì?"

Tri Bối ngẩng đầu nhìn anh: "Nghĩ một việc."

"Hừm?"

"Anh vì sao." Tri Bối trở tay chỉ chỉ mình: "Không nghĩ ra."

Cô không nghĩ ra Tần Việt vì sao lại thích mình, tuy rằng cô tự nhận là mình lớn lên cũng không tệ lắm, nhưng tính cách, cũng không phải là loại hình đáng yêu, hơn nữa lại là đàn ông như Tần Việt, dạng phụ nữ nào chưa thấy qua đâu, cổ tình đối với mình có chút hứng thú như vậy.

Đây là từ ban đầu cô phát giác được hiện tại, vẫn luôn nghĩ chưa thông suốt việc này.

Kỳ thật lúc trước sở dĩ không muốn phát hiện, cũng là vì cái này, cô cảm thấy Tần Việt thích mình thật ma huyền, thật không chân thật.

Nghe vậy, ánh mắt Tần Việt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô thật lâu sau, mới nói câu: "Không biết."

Tri Bối: "....."

Cô ngán hạ, có chút vô ngữ: "Một chút cũng không biết?"

"Ừm."

Đề tài này hoàn toàn bị giết chết, Tri Bối có nháy mắt cũng không biết nên hỏi cái gì. Bản thân cô cũng không phải người nói nhiều, chỉ có thể là trầm mặc xuống tiếp tục ăn cháo.

Ăn xong, Tần Việt nhìn về mặt ủ rũ của cô, cũng không đề nghị lại đi thêm tí nữa, hai người dọc theo đường cũ trở lại khách sạn.

Tri Bối đứng ở cửa phòng, nhìn về phía người đàn ông phía sau, mím môi: "Tôi về trước phòng, ngủ ngon."

"Ừm."

Bước chân Tri Bối dừng lại, nhìn anh: "Còn có việc?"

Tần Việt xoay người sát lại gần, tiếng nói nhu hòa giải thích một câu: "Vấn đề em hỏi kia, về sau sẽ cho em đáp án."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: Hôn 2

"A?" Cô bối rối, xoay vòng mới phản ứng lại anh chỉ cái gì. Tri Bối đỏ mặt, gật gật đầu: "Kỳ thật. Không trả lời cũng không có việc gì."

Tần Việt nhướn mày, nhếch khóe miệng: "Muốn trả lời."

Anh dán bên tai cô nghiêm túc nói: "Mỗi vấn đề em hỏi, anh đều sẽ cho em đáp án."

.....

Cho đến lúc trở lại phòng, Tri Bối vẫn còn cảm thấy tai mình phát nóng.

Cô cũng không biết sao lại thế này, rõ ràng Tần Việt cũng chưa nói gì, cũng chưa nói lời gì để dỗ con gái vui vẻ, nhưng cô không thể hiểu được cảm nhận được cảm giác vui sướng nhất định với cảm giác bị đối xử nghiêm túc. Tri Bối chưa nói qua chuyện yêu đương, cũng chưa có chung đụng với nam sinh,

cho nên không biết đây đối với những người khác mà nói có ý nghĩa gì, có lẽ ở trong mắt những người khác đây không tính là gì, nhưng cô vẫn thật vui vẻ.

Loại vui vẻ này kéo dài, đến buổi sáng ngày hôm sau tâm tình của cô cũng vẫn luôn không tệ lắm.

Buổi sáng hôm sau, phạm vi điều tra nghiên cứu của bọn họ lại không ngừng mở rộng không ít. Tần Việt không đi cùng bọn họ, tất nhiên là đi xử lý việc tư, nhưng Trì Bối nhận được tin nhắn của anh, nói là đi một trấn nhỏ gần đây có chút việc, buổi tối trở về, cụ thể là gì cô cũng không hỏi, cũng không thích hợp để hỏi.

Nhưng Tần Việt có thể chủ động nói với cô là đại biểu anh thật sự nghiêm túc theo đuổi cô.

.....

Thời tiết ban ngày âm u, đến buổi chiều, cảm giác rõ ràng là trời sắp mưa. Trì Bối với Tống Văn Hạo đứng chung một chỗ nhìn xem, có chút lo lắng.

"Cảm giác như trời sắp mưa."

Tống Văn Hạo nhìn dự báo thời tiết, gật đầu nói: "Hắn là sẽ mưa, Trì Bối, cô đi về nghỉ ngơi trước đi, bên này tôi đến xử lý là được."

Trì Bối bật cười, lắc đầu cự tuyệt: "Tôi cũng là tới công tác, tôi với anh cùng đi, ta qua bên kia làm điều tra, sau đó chúng ta hãy trở về?"

"Cũng đúng." Thời tiết này hay thay đổi, bọn họ cũng không mang ô.

Hai người thương lượng, trước khi mưa thu thập tốt các tài liệu điều tra nghiên cứu, mới vừa lên xe mưa to liền trút xuống.

Trì Bối ngồi ở trong xe, quay đầu nhìn mưa to bên ngoài, có hơi lo lắng: "Tần Việt có lái xe đi ra ngoài không?"

Lúc cô thức dậy, Tần Việt đã không còn ở khách sạn.

Tống Văn Hạo ngăn ra, có chút kinh ngạc nhìn cô: "Tần tổng lái xe đi."

Trì Bối gật gù đầu, có chút yên tâm.

"Cảm giác cơn mưa này bây giờ cũng không dừng được."

"Ừm, đừng lo lắng, ngày mai nếu trời còn mưa chúng ta có thể ở khách sạn làm trước một bộ phận đăng ký, cũng xem như không lười biếng." Thanh âm mang theo tiếng cười của Tống Văn Hạo truyền đến: "Bạn ba ngày, nghỉ ngơi cũng khá tốt."

"Ừm."

Đến 10 giờ ban đêm, Trì Bối nhìn điện thoại, Tần Việt còn chưa có trở về.

Cô nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Tần Việt, không người nghe.

Cô suy nghĩ một lát, gửi một tin nhắn cho Tần Việt xong thì chuẩn bị ngủ. Cô có chút mệt nhọc, những tư liệu ban ngày đó toàn bộ cũng đã đều sửa tốt, bây giờ muốn ngủ.

Người mệt mỏi, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng vẫn là rất mau đã ngủ.

Lúc Tần Việt trở về đã là nửa đêm.

Quê quán anh là thành phố S, chẳng qua hiếm có người biết thôi, anh trở về trong nhà bên kia một chuyến, đi xử lý một ít chuyện xong mới trở về. Chờ đến lúc nhìn thấy được cuộc điện thoại nhờ thì đã rất khuya.

Anh gọi lại cho Trì Bối, là trạng thái không bắt máy. Tần Việt nhìn thời gian, nhún mày đánh giá.....

Khả năng người đã ngủ.

Trở lại khách sạn, mặt mũi anh đã tràn đầy ỉu rũ.

Khi Tống Văn Hạo đến đây mở cửa, còn có chút kinh ngạc: "Tần tổng, ngài hiện tại mới trở về?"

Tần Việt gật đầu, duỗi tay xoa xoa ấn đường hỏi: "Trì Bối thế nào? Hôm nay không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tống Văn Hạo bật cười, nhìn anh: "Anh đã giao cho tôi trông người thật kỹ, làm sao xảy ra chuyện gì. Trước lúc mưa, chúng tôi đã trở lại, Trì Bối đại khái là mệt mỏi, ban ngày rất bận."

Nghe vậy, mặt mày Tần Việt giãn ra một chút.

"VẬY là tốt rồi." Anh nhìn về phía Tống Văn Hạo: "Còn đang bận?"

"Lập tức ngủ." Nghĩ nghĩ, Tống Văn Hạo bổ sung một câu: "Tri Bối có chút lo lắng cho anh."

Làm một trợ lý tri kỷ, hẳn có thể nói là vô cùng vô cùng hiểu biết ý ở sâu bên trong nội tâm của lãnh đạo. Bất quá lời này mặc dù là Tống Văn Hạo không nói, Tần Việt cũng biết.

Tri Bối không phải một người dính người, dĩ vãng được coi là dính người, đối tượng cũng chỉ có một Tri Bảo, ở trước mặt Tri Bảo cô thích làm nũng, cũng sẽ lo lắng mọi chuyện, đối với những người khác ngược lại tương đối lãnh đạm, nhưng hôm nay lại gọi cho mình vài cuộc điện thoại, còn đã gửi tin nhắn, đủ để chứng minh thứ gì rồi.

Bất quá Tần Việt cũng không cần chứng minh này đó, anh hiểu ý của Tri Bối, anh càng không hi vọng Tri Bối lo lắng cho mình.

"Biết, về trước đi."

Nửa đêm, Tri Bối bị tiếng sấm làm cho bừng tỉnh, lúc cô tỉnh lại ánh đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Nghĩ nghĩ, cô dùng sức mở mắt ra nhìn điện thoại, có thể là đáy lòng có chuyện quan tâm, cho nên ngủ cũng không yên.

Cô vừa xem xét, vào lúc một giờ Tần Việt đã gọi lại với nhắn tin cho cô, nghĩ nghĩ Tri Bối đơn giản trả lời một câu, nghĩ nói như vậy sáng sớm Tần Việt cũng có thể thấy.

Tri Bối: [Được, nghỉ ngơi sớm một chút.]

Tin nhắn mới vừa gửi đi không đến một phút đồng hồ, Tần Việt đã gọi điện đến đây.

"Alo....." Trong thanh âm Tri Bối tràn đầy kinh ngạc: "Anh còn chưa ngủ?"

Tần Việt duỗi tay xoa xoa ấn đường, khẽ ừ một tiếng: "Đang đợi em tỉnh lại, sợ hãi sao."

Hôm nay trời mưa sét đánh, Tần Việt biết cô vẫn luôn sợ hãi cái này, đương nhiên trừ bỏ cái này cũng còn có nguyên nhân khác, anh biết tính cách của Tri Bối, một khi có chút việc quan tâm gì, cả đêm cô đều không thể ngủ ngon, tuy rằng có thể ngủ, nhưng tóm lại là trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Tri Bối: "....."

Cô há miệng thờ đốc, nhuyền thanh nói: "Anh có phải ngốc không, tiếng sấm có cái gì mà sợ hãi, tôi coi như là có tiếng sấm..... cũng có thể ngủ được." Càng về sau, lời này càng nói càng nhỏ giọng.

Cô không đủ tự tin.

Cô không biết Tần Việt có phải biết cái gì hay không, Tri Bối xác thật khi ban đêm trời mưa có sét đánh thì khó có thể ngủ được, sẽ lại tỉnh, nếu là tiếng sấm vẫn tiếp tục, khả năng cô liền ôm chăn chơi điện thoại đến trời sáng.

Cha mẹ Tri Bối là vào kiểu thời tiết này qua đời..... Cô không bao giờ thích thời tiết đông tố.

Luôn cảm giác vừa đến kiểu thời tiết bầu không khí này thì sẽ xảy ra chuyện.

"Ừm." Tần Việt không để ý lời nói của cô, ôn nhu hỏi: "Còn buồn ngủ sao?"

Nghe thanh âm bên kia, tâm Tri Bối đột nhiên mềm mại hơn vài phần, cũng không chế không được làm nũng với Tần Việt: "Buồn ngủ, nhưng tôi....."

Lời nói còn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm trầm thấp khàn khàn từ microphone bên kia của Tần Việt truyền đến: "Mở cửa."

Tri Bối: "....."

Cho đến lúc cho Tần Việt vào xong, Tri Bối cũng không hiểu vì sao anh lại qua đây, mình vì sao lại tại đêm hôm khuya khoác mở cửa cho anh.

Tần Việt thay áo ngủ, áo ngủ là màu xanh biển, nhìn qua so với ban ngày có cảm giác lười biếng nhiều hơn tí, đây là bí mật của anh, cũng là lần đầu tiên cô hiểu biết được anh.

Hai người không tiếng động đối diện, tùy ý để hơi thở của ái muội kích động, tuôn trào.

Đến cuối cùng, là Tần Việt chịu đựng không nổi, anh nhìn đáy mắt ử rử của Tri Bối, duỗi tay xoa xoa tóc cô, cử chỉ thân mật: "Đi ngủ."

Tri Bối nhìn anh, sùng sốt: "VẬY anh....."

"Không phải sợ hãi."

Tri Bối nhấp môi, không trả lời.

"Tôi đây cùng em." Tần Việt nói không có nửa điểm ý khác, anh còn trở lại gian dưới cửa căn phòng trước mặt Tri Bối, ôm lấy máy tính, ngồi ở trên bàn sách nhìn cô: "Ngủ đi, anh sẽ không làm gì đó."

Tri Bối: "....."

Cô cũng không lo lắng Tần Việt sẽ làm gì, về mặt này cô đối với Tần Việt vẫn là tin tưởng, loại tin cậy này cảm giác là từ ban đầu đã tồn tại. Anh quân tử phong độ, tuy rằng rất thích trêu chọc mình, nhưng ở mặt nào đó, Tần Việt đủ để cho Tri Bối cảm giác an toàn.

"Tôi không lo lắng cái này." Cô ngẩng đầu nhìn về phía Tần Việt: "Anh đã mệt mỗi một ngày, còn làm việc?"

Tri Bối nói thầm "Anh tốt xấu vì thân thể của mình ngấm lại đi."

Tần Việt suy nghĩ một lát, nhìn cô: "Không cần lo lắng, anh không có việc gì."

"Không được." Tri Bối kiên quyết tỏ vẻ cự tuyệt, cô ngập một cái nói: "Anh vẫn là ngủ đi, tôi không sợ sét đánh."

Giây tiếp theo, một tia sét đánh xuống, làm mặt mũi Tri Bối trắng bệch.

Cô: "....."

Có chút vả mặt.

Tần Việt thật nể tình không cười ra tiếng, nhưng đuôi tay ôm cô đỡ: "Đi ngủ đi, anh ở bên cạnh."

"Anh không làm việc, ở trên sofa bên cạnh nghỉ ngơi."

Tri Bối vẫn là bất động, cô nhìn chăm chăm Tần Việt một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Tần Việt."

"Tôi có phải rất không có lực hấp dẫn với anh."

Tần Việt: "....."

"Nếu là có, vậy anh vì sao không cùng tôi ngủ một chỗ?" Cô dùng phép khích tướng, còn đông dài như vậy, cũng không biết mấy giờ mới có thể ngủ. Tri Bối đứng thật là rất buồn ngủ, nhưng cô thích Tần Việt, cũng không muốn Tần Việt quá mệt mỏi.

Mọi người đều là như thế, một khi thích người nào đó sẽ lòng tràn đầy ánh mắt vì người kia suy nghĩ.

Mà Tri Bối hiện tại là như thế. Huống chi cô biết ý của Tần Việt, biết người này là vì mình mới có thể như thế, bằng không chỉ dựa theo tính cách kia của Tần Việt, đừng nói là trông coi cô một đêm, muốn đổi lại là những người khác, khả năng anh cũng sẽ không nhìn một cái.

Cô đuôi tay kéo kéo quần áo Tần Việt, từng câu từng chữ hỏi: "Hoặc là cùng nhau ngủ, hoặc là cùng làm việc?"

Tần Việt là triệt để bị cô làm cho không có biện pháp.

Anh đứng ở tại chỗ nhìn chăm chăm tiểu cô nương trước mặt một hồi, hầu kết lẫn lộn nói: "Anh ngủ trên sofa."

Anh vuốt đầu Tri Bối dỗ: "Ngủ cùng nhau không thích hợp, đối với em không tốt."

Tri Bối: "....."

Người này trước kia vội vàng chiếm tiện nghi của mình, nhưng vừa đến thời điểm mấu chốt lại quân tử tới cực điểm.

Cô mím môi, vừa định muốn biểu đạt thái độ của mình, Tần Việt lại đột nhiên khom lưng tới gần cô, Tri Bối theo bản năng khẩn trương, tâm đều chú ý lên chỗ yết hầu.

Tần Việt thấp thấp cười, nghiêng nghiêng đầu, thật nhẹ thật nhẹ mà hôn một cái vào sau tai cô, như là gió thổi qua, thanh âm khàn khàn của anh rơi xuống: "Tri Bối, anh ở trên sofa bồi em cùng nhau ngủ."

Trong nháy mắt mặt Tri Bối liền đỏ lên, không biết nên có phản ứng gì.

Cô cảm thấy về mặt này, khả năng mình vĩnh viễn không sánh được với Tần Việt, anh hoặc là quân tử, hoặc là khi trêu chọc mình. Làm người ta triệt để chống đỡ không được.

Tần Việt cong cong khóe miệng nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa mà nhìn cô, đột nhiên nói sang chuyện khác: "Tức giận ngày hôm qua còn sao?"

"Không."

Tri Bối có chút vô ngữ, "Bản thân tôi không tức giận, anh còn không tin."

Tần Việt duỗi tay ôm cô, nhẹ nhàng mà trả lời: "Có thể phát giận với anh, cũng có thể biểu đạt bất kỳ cảm xúc gì với anh, cũng giống như vừa rồi."

Tri Bối a một tiếng, duỗi tay ôm eo của anh, nhỏ giọng nói: "Anh nói?"

"Ừm."

Tri Bối nhìn anh, "Tôi có thể sờ sờ anh sao?"

Tần Việt kinh ngạc mà nhìn cô, không phản ứng lại.

Ngay sau đó, tay Tri Bối đặt ở chỗ hầu kết lẫn lộn, đôi mắt thanh triệt nói: "Nếu là thật muốn sờ tôi, đêm nay cùng tôi ngủ, tôi sẽ không tức giận."

Tần Việt: "....."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Giây tiếp theo, Tri Bối cảm giác cả người mình bị một sức lực cường đại kéo vào trong ngực nào đó, không thể nhúc nhích nửa phần.

Tần Việt ẩn sau cổ cô, ôm mình vào trong lòng ngực anh.

Rõ ràng cô cảm nhận được, hô hấp của Tần Việt nặng nề thêm vài phần, đầu anh đặt ở trên vai cô, giống với một đêm khi gặp được trong quán bar kia.

Nghe tiếng hít thở, Tri Bối hoàn toàn không dám lộn xộn.

Cả người cô bị ôm có chút thờ không nổi, cũng không biết. mình vừa mới câu nói kia có phải có chút không hợp lý quá mức. Đầu cô ngốc ngốc nghĩ, tiếng hít thở bên tai nhẹ đi mấy phần, không có nặng như lúc ban đầu. Những lời Tần Việt nói cũng rơi xuống bên cạnh.

Anh nha một tiếng, ngón tay lạnh lẽo nhéo sau cổ cô: "Tri Bối."

"A?"

Tần Việt dùng cánh môi cọ vành tai mềm mại của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lần sau, đừng sờ loạn hầu kết đàn ông, sẽ xảy ra chuyện."

Tri Bối: "....."

Đột nhiên, cô đột nhiên thông suốt, nghĩ tới một điểm. Là chuyện ban ngày hôm qua còn nghĩ đến, vừa rồi khăn trương nên quên mất. Hầu kết đàn ông không thể tùy tiện sờ loạn. Càng không thể thân, Ôn Diễm Nhã để cừ cuốn tiểu thuyết kia cho cô, hôn sờ soạng liền. ‘ xảy ra chuyện ’.

Tưởng tượng đến đây, lại kết hợp với âm thanh Tần Việt hiện tại, Tri Bối cảm thấy mặt mình muốn bốc cháy.

Cô chỉ là. chỉ là nghĩ phương pháp như vậy có thể làm cho Tần Việt không còn xoắn xuýt, dừng lại giữa đi ra sofa chỉ dài 1m5 để ngủ, hơn nữa hơn nữa cô đã mơ ước vị trí hầu kết kia của Tần Việt đã lâu, cô luôn cảm thấy hầu kết lẫn lộn đặc biệt đẹp, có đôi khi nhìn rất có hứng thú, cho nên vừa rồi mới trực tiếp sờ lên, hoàn toàn quên mất đó là chỗ mẫn cảm nhất của đàn ông.

Cô há miệng thở dốc, muốn giải thích cái gì đó, có thể tưởng tượng nửa ngày, cũng không nghĩ ra một câu có thể giải thích.

"Tôi." Tri Bối nghẹn nghẹn, duỗi tay vỗ xuống bả vai Tần Việt, bất chấp tất cả: "Tôi mệt, anh đi cách vách lấy chăn đến đây ngủ cùng tôi đi, bên ngoài còn sét đánh."

Tần Việt ừ một tiếng, duỗi tay dùng sức xoa xoa tóc cô: "Đi nằm trước đi, anh đi một lát rồi về."

"Được."

Mười phút sau, Tần Việt quay lại.

"Lâu như vậy."

Tần Việt liếc cô, không nói chuyện.

Anh trở về, đến phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt một hồi lâu, mới đem cổ xúc động trong thân thể đè ép xuống. Sợ dọa đến cô, vừa mới ôm cô cũng không dám có bao nhiêu hành động dư thừa.

Trì Bối vĩnh viễn không biết, thời điểm cô sờ nơi đó của anh, Tần Việt có bao nhiêu tưởng trực tiếp ném cô lên giường. Thu thập cho tốt một phen.

.....

"Ngủ đi, anh ở bên cạnh."

"Ừm." Trì Bối là thật sự mệt.

Tuy rằng bên ngoài còn có tiếng mưa và sấm sét, nhưng bên cạnh có người, cô có cảm giác an toàn, mơ mơ màng màng đáp lại, rồi ngủ thiếp đi.

Tần Việt nhìn chăm chăm cô ngủ thật lâu, mới thắng không nổi mệt mỏi ngủ theo.

Tiếng sấm ngoài cửa sổ chậm rãi ngừng lại, mưa to đầm đìa rơi xuống, ước chừng một giờ sau cũng dần dần ngừng lại, biến thành mưa nhỏ tí tách tí tách, nghe tiếng mưa rơi là thích hợp ngủ nhất, thời tiết bên ngoài cũng an tĩnh đi vài phần.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là 10 giờ buổi sáng.

Bên cạnh Trì Bối cái gì cũng không có, cô duỗi tay sờ soạng, bên cạnh đã là một mảnh lạnh băng, xem chừng Tần Việt rời giường đã lâu.

Cô nhìn điện thoại, trên nhóm năm người tổ điều tra nghiên cứu có tin nhắn, là Tống Văn Hạo gửi, hôm nay mọi người có thể tự do hoạt động.

Ngoài tin nhắn trong nhóm còn có tin nhắn riêng của Tần Việt gửi tới.

Cô suy nghĩ giây lát, gửi tin nhắn cho Tần Việt mới đứng dậy, kéo rèm cửa ra nhìn thời tiết bên ngoài, mưa đã tạnh, còn có ánh nắng mỏng manh chiếu vào.

Ánh mặt trời không chói mắt, cô mở cửa sổ, độ ẩm có chút thấp.

Cô một một mình ở trong phòng rửa mặt trang điểm, còn chưa trang điểm xong thì Trì Bảo gọi điện thoại đến đây. Tối hôm qua là một đêm Trì Bảo ngủ không ngon, lo lắng Trì Bối làm chuyện gì đó kích thích để người ta không thể tiếp thu được.

Đây không thể trách Trì Bảo nghĩ nhiều, chủ yếu là em gái này bình thường đều là người không lên tiếng thì thôi, một tiếng hét làm cho người ta kinh người, ngày thường nhìn qua điềm đạm nho nhã, phúc hậu và vô hại, nhưng thực tế thì. có chút thời khắc hành động, còn làm người ta ngoài dự đoán hơn Trì Bảo.

"Tiểu bối, đang làm gì đấy?"

Trì Bối cười, đối với tấm gương vẽ mi, trực tiếp mở to loa điện thoại: "Em mới vừa rời giường đánh răng, tối hôm qua ngủ muộn."

Trì Bảo bên kia sừng sốt hai giây, hét lên: "..... Tối hôm qua vì sao ngủ muộn?? Em đi làm cái gì."

Trì Bối: "....."

Cô bị Trì Bảo nói làm cho nghẹn lại, nghĩ nghĩ nói: "Công việc a, em không có làm gì."

Trì Bảo bình tĩnh a một tiếng: "Xác định gì cũng chưa làm?"

"Không có." Trì Bối có chút dở khóc dở cười: "Chị đang lo lắng cái gì."

Trì Bảo buồn bã nói: "Chị cái gì cũng lo lắng, lời buổi tối hôm trước em nói làm chị không yên tâm lắm, em cũng đừng cho rằng chị xằng bậy a, trước khi làm việc phải nghĩ rõ ràng."

"Vâng vâng."

Cô nhẹ giọng đáp ứng.

Trì Bảo nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi: "Còn có hiện tại em với Tần Việt sao lại thế này, đến bước nào rồi."

Trì Bối nghĩ nghĩ, tròn mắt chuyển động lẩn long lóc, còn chưa có nghĩ tốt là nên trả lời thế nào, bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa, cùng với đó là giọng nói trầm thấp của Tần Việt.

Trì Bảo tự nhiên cũng nghe thấy, cô nhú mày, theo bản năng hỏi: "Giờ này Tần Việt tìm em làm gì?"

"Không biết."

Trì Bảo: "..."

Cô có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Đi đi, đừng xằng bậy là được."

"Được."

"Sau khi về nhà cho em học một khóa thật tốt."

Trì Bối cười, vô cùng nghịch ngợm nói: "Tuân mệnh."

Tần Việt gọi xong không ai mở cửa cũng không sốt ruột.

Trong tay anh cầm một cái túi màu trắng, cả người lười nhác tựa vào ngoài cửa, nhìn qua có nhiều hơi thở sinh hoạt hơn so với lúc khác.

Trì Bối mở cửa, người này đang nói chuyện qua điện thoại. Hai người đối diện nhìn nhau, Trì Bối đối với ánh mắt ái muội không rõ kia của Tần Việt, đột nhiên có chút chịu không nổi.

Tối hôm qua là thật sự buồn ngủ, nói những lời kia cũng không nghĩ nhiều, có thể vừa mới tỉnh lại, cô nghĩ lại một chút những lời này đó cùng hành động kia của mình. Thật cảm thấy mình gan lớn, một chút cũng không bận tâm bất luận hậu quả gì, nếu đổi lại là người đàn ông khác, nói không chừng đã sớm không khách khí với cô, cũng chỉ Tần Việt nhịn xuống.

Tưởng tượng đến tối hôm qua hai người ngủ chung, tuy rằng cách giường hai cái chăn, nhưng Trì Bối vẫn là cảm thấy rất không giống nhau.

Cô đỏ mặt nhìn về phía Tần Việt, nghe âm thanh anh nói chuyện, người này khi nói chuyện điện thoại, trên mặt hiếm khi có biểu lộ dư thừa, ngoài lãnh đạm vẫn là lãnh đạm, ngẫu nhiên giạt nhẹ môi, phối hợp với đối phương, ngữ điệu anh cũng lãnh lãnh đạm đạm như thế, cảm xúc dao động sẽ không lớn lắm, không biểu lộ cảm xúc của mình ra quá.

Giống như chỉ trừ khi cùng mình nói chuyện thanh âm sẽ trầm thấp nhu hòa một chút.

Cô thất thần nghĩ, Tần Việt tắt điện thoại cũng không biết.

"Nghĩ cái gì?"

Trì Bối chớp chớp nhìn anh, hơi xấu hổ quay mặt đi: "Không nghĩ gì, hôm nay toàn thể đều được nghỉ ngơi sao?"

"Ừ." Tần Việt nhìn cô, để đồ trong tay lên trên mặt bàn: "Đói sao, ăn ít đồ trước."

Trì Bối gật gật đầu, nhìn Tần Việt từ trong túi màu trắng lấy đồ ra, có chút kinh ngạc: "Người sao lại còn mua đồ uống?" Cô nhìn chằm chằm một wadhaha AD Canxi, không biết nên có phản ứng gì.

Tần Việt: Đây là đối xử với mình như đối xử với một đứa trẻ sao.

Tần Việt giải thích một câu: "Thời tiết này uống ít đồ uống lạnh."

Anh mua cho Trì Bối cháo trứng muối thịt nạc mà cô thích ăn, cháo thoạt nhìn sền sệt, hương vị hẳn là không tồi. Ngoài cháo, còn có một món ăn phụ đơn giản.

Trì Bối nga một tiếng, khóe môi ép không được giương lên, "Cảm ơn."

Cô an tĩnh ăn cháo trước mắt, tối hôm qua đến bây giờ mười mấy tiếng đồng hồ cũng đã đói bụng. Trong phòng an an tĩnh tĩnh, trong lúc cô ăn thì Tần Việt bận rộn với máy tính, đại khái là xử lý tài liệu linh tinh của công ty.

Đang ăn ăn, Tần Việt đột nhiên hỏi cô: "Có nơi nào muốn đi không?"

Trì Bối ngẩn ra, nghĩ nghĩ lác đác: "Đều có thể, hôm nay không mưa thì phải."

"Hẳn là không." Tần Việt nhìn cô: "Không muốn đi nơi nào?"

"Tôi đều có thể."

Tần Việt gật đầu, lấy điện thoại ở một bên nói: "Anh an bài?"

"Chúng ta muốn đi ra ngoài chơi?"

"Không muốn đi?"

"Không phải." Trì Bối trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: "Chỉ hai người chúng ta sao?"

Tần Việt nhướn mày, liếc mắt nhìn cô một cái: "Muốn cùng những người khác chung một chỗ?"

Trì Bối bị nghẹn, trừng mắt nhìn anh một cái: "Không có."

Cô chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, hai người cùng nhau đi ra ngoài nói.... lại không giống như là lần trước dùng công việc lấy làm cớ, hôm nay thấy thế nào cũng như là một nam một nữ đơn độc ra ngoài đi chơi..... Mà chơi kiểu này, Trì Bối lại không phải gốc, có ý gì cô rất rõ ràng.

Có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi, một nam một nữ hoặc là là bạn bè nam nữ, hoặc là là có quan hệ ái muội. Mà cô với Tần Việt..... xem như thuộc về về sau đi.

Giai đoạn sinh ra thiện cảm với nhau, nên ở chung nhiều hơn một chút.

"Anh sắp xếp đi." Cô chỉ lo hưởng thụ là được.

Ăn cháo xong không sớm cũng không muộn, hai người dọn dẹp một chút rồi ra cửa.

Thời điểm ra cửa, về mặt Trì Bối còn khần trương, giống như là ăn trộm, e sợ đụng phải Tống Văn Hạo, cho đến lúc thang máy dừng lại ở tầng một, lại sợ hãi đồng nghiệp qua đây. Đến đại sảnh tầng một lại suy nghĩ, có thể gặp được người quen hay không.

Tần Việt nhìn dán vẻ này của cô, có chút muốn cười, nhưng vẫn là rất để lại mặt mũi cho cô, nhin xuống.

Nhìn xe trước mắt, Trì Bối còn có chút kinh ngạc: "Xe này..... anh thuê sao?"

Xe trước mắt này cũng không phải là loại hình phổ thông.

Tần Việt trầm tư giây lát, nhướn mày trả lời: "Mượn."

Trì Bối yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Một Cái Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.